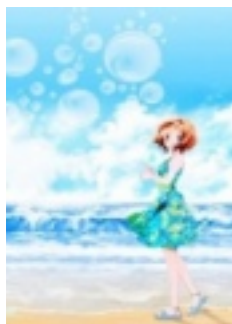

Anh có sợ em không?

Contents

Anh có sợ em không?	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04 - 05	16
5. Chương 06 - 07	20
6. Chương 08	25
7. Chương 09	28
8. Chương 10 - 11	32
9. Chương 12	38
10. Chương 13	43
11. Chương 14	48
12. Chương 15	53
13. Chương 16	56
14. Chương 17	64
15. Chương 18	67
16. Chương 19	71
17. Chương 20	76
18. Chương 21	80
19. Chương 22	85
20. Chương 23	88
21. Chương 24	93
22. Chương 25	97
23. Chương 26	102
24. Chương 27	106
25. Chương 28	111
26. Chương 29	115
27. Chương 30 - Phần 01	119
28. Chương 30 - Phần 02 (hết)	123

Anh có sợ em không?

Giới thiệu

Anh có sợ em không? Tác giả: Fly. Tình trạng: Completed Thể loại: Hơi hơi hài. Long - ficRate: 17+

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-co-so-em-khong>

1. Chương 01

Chương 1 – Khắc tinh “thơ nhà Đường”

- Cậu bé này sẽ gặp phải một ngôi sao rất rất xui.

Bà mẹ bế đứa con còn ngậm trong mồm chiếc ** cao su nói vẻ lo lắng:

- Là thế nào hả thầy?

Không gian âm u mịt mịt khói hương nơi đây thật khiến người ta có cảm giác bất an. Bà thầy bói với cái mун ruồi trâu to bằng đầu đũa ngay gần miệng vẫn nói ra những lời dự đoán mà bà cho là người trời đang truyền đạt lại:

- Thế này nhé? Chị cũng biết đấy, dạo này mấy vị ở trên có hơi thêm hoa quả mà tôi thì...- Bà ta thở dài một cái rõ ghét – tôi là một thần bói có lương tâm, xem bói mà rất ít khi lấy thù lao, nhưng bây giờ quả thực là mấy vị ấy rất thêm ăn hoa quả....

Chưa nói hết câu thì người phụ nữ đã hiểu ngay ra ý của bà thầy bói lắm chuyện. Bà vội vàng đặt đứa con xuống, rút trong ví ra mấy tờ nhìn rất bắt mắt.

- Đây. Chỗ này đủ chứ ạ?

Bà thầy bói nhìn thấy tiền như nhìn thấy quý nhân thì liền chớp lấy rồi đặt nhanh vào chiếc khay gần đó khấn khấn vài câu và quay ra mỉm cười đều giả:

- Thế này nhé? Sẽ chẳng bao lâu nữa, con trai chị sẽ gặp phải một người... nói thế nào nhỉ? tôi chỉ biết cảnh báo cho chị là hãy chú ý chút về người này. Nó sẽ mang lại điều không may cho con chị.

- Vậy phải làm sao ạ?

- Để thằng bé tự quyết định đi. Nó biết cách khắc phục đấy. Tôi đã nhìn ra ngôi sao chiếu mệnh của nó rồi. Sao lại khác người thế này cơ chứ?

Bà mẹ tròn to đôi mắt vẻ ngạc nhiên:

- Khác thế nào ạ?

- Khác à? Rồi chị sẽ biết ngay thôi.

Buổi lễ khai giảng được tổ chức hàng năm khiến bao nhiêu đứa trẻ mới bước chân vào trường như Quang Anh thật sự thích thú. Vẻ đáng yêu của cậu đi đến đâu cũng khiến người ta ngược nhìn. Một vài thầy cô giáo thỉnh thoảng chạy đến nựng cậu nói:

- Ui cha! Ở đâu ra một thiên thần dễ thương thế này nhỉ? Sau này trường ta sẽ dạy thiên thần này đúng không?

Quang Anh liền dùng ngay vẻ đáng yêu của mình để lấy lòng các thầy cô giáo. Ai bảo trẻ con không biết gì? Thời đại bây giờ khác xưa nhiều rồi. Trẻ con còn “quái” hơn cả người lớn chúng ta rất nhiều. (Tác giả là người từng trải). Thực ra năm nay cậu đã học lớp 2 rồi. Chỉ là mới chuyển đến đây thôi.

- Này cậu!

Quang Anh quay ra phía tiếng gọi. Một cô bé xinh xắn hết chê với chiếc mũ nhỏ xinh trên đầu. Mái tóc được thả phủ trước ngực cô bé. Bộ váy trắng sữa làm cô bé thật sự hài hoà trong ánh nắng thu vàng rộm. Quang Anh nhìn cô bé thì khẽ nheo mắt. Cậu thích thú trước hình ảnh này. Không phải là cô bé này bị “trúng tiếng sét đáng yêu” của cậu đó chứ?

- Gì thế? – Quang Anh nói vẻ thơ ngây. Đúng là lạ lẫm quá mức vẻ đáng yêu của mình mà.

Cô bé không thèm để ý gì đến vẻ đáng yêu mà đối phương đang cố gây dựng. Cô chỉ biết là nó đang giẫm lên chiếc khăn của cô. Đáng ghét, ở đâu xuất hiện một đứa mặt búng ra sữa mà dám làm như chiếc khăn của cô thế này.

- Khăn của tôi.

Quang Anh nhìn theo ngón trỏ đang chỉ xuống dưới chân cậu. Chiếc khăn màu trắng bị cậu bé giẫm cho bê bết, bẩn thỉu. Rồi cậu lại đưa mắt nhìn cô bé đối diện đầy vẻ tức nuối:

- Xin lỗi nhé!

- Nhặt lên.

Gì chứ? Tưởng mình là công chúa chắc? Quang Anh xì một cái rồi đồng dục nói như tuyên bố:

- Tôi không phải người hầu của Cậu.

Cô gái chẳng đoái hoài gì đến vẻ tức giận của Quang anh mà tiếp tục nói:

- Sẽ rất vinh hạnh cho cậu nếu được làm người hầu của tôi đấy. Lễ phép chút đi. Chiếc khăn này tôi không cần nữa. Đến giờ khai giảng rồi.

Quang Anh ngó người một góc. Con nhỏ đáng ghét, ở đâu chui ra thế không biết? bọn con gái ở nhà trẻ còn dễ thương hơn.

Quang Anh bước vào hàng ngũ. tiếng trống điều hành đã vang lên.

Khi Đi qua khán đài của các vị đại biểu. Với một khoảng cách như thế này thật làm Đường Thi thấy khó chịu. Đã thế đi trước mặt cô còn là thằng bé đáng ghét kia nữa chứ? Hắn không phải quá hâm mộ cô mà làm thế này đó chứ? Thôi xin hờn.

Nhưng đang đi đến chính giữa khán đài thì Đường Thi cảm thấy vướng vướng ở chân. Còn chưa kịp cúi xuống nhìn xem thì...

Oạch!!

Xoẹt!

Quang Anh cảm thấy hơi hơi mát ở phía dưới. Cậu cũng công nhận là cậu chưa mặc xip. Nhưng cũng không đến nỗi bị gió lùa như thế này chứ? Rồi cậu nghe thấy tiếng cười rộ lên của đám học sinh...

Ôi cuộc đời ơi. Quần Quang Anh bị tụt đến tận đầu gối. Bao nhiêu cái cần xem thì nó cũng lộ hết ra nhìn rất huy hoàng. Và người mang trọng trách nắm lấy quần cậu lúc này không ai khác chính là...Con nhỏ đáng ghét ấy.

Đường Thi biết ngay là dây giày có vấn đề mà. Chiếc mông trắng ớn ớn trước mặt cô bé khiến cô không cầm được lòng mà “oẹ” lên vài tiếng. Hay lắm, ở đâu ra cái quần buồn cười như vậy? Cậu ta không biết mặc quần phẳng thay vì quần chun sao? 7 tuổi còn gì nữa. Thật là mất mặt. Đường Thi cô vẫn còn trong sáng tại sao lại bắt cô nhìn những cái này khi mới bước vào tuổi 4 chứ? Là thế này, vì quá háo hức đi học nên hôm nay Đường thi đã lén lút vào trường dự lễ khai giảng. ai ngờ lại như thế này chứ? 2 năm nữa cô tuyệt đối sẽ không đi khai giảng.

Năm Quang Anh lên lớp 9. Cậu đã là một học sinh lớp 9 rồi đấy, chỉ thiếu mỗi cái biển đeo trước cổ “em là học sinh lớp 9” nữa thôi. Nhưng bao nhiêu năm qua cậu vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng đó. Thật là mất mặt quá đi. Những ngày sau đó cậu không thể sống nổi trong môi trường đó, bọn con trai thì cười khúc khích mỗi khi nhìn thấy cậu, đám con gái thì nhìn cậu như một thằng biến thái. Còn đứa con gái kia thì mắt tím mắt dạng không thấy đâu. Thời đại hoàng kim của một cậu bé dễ thương tưởng chừng kết thúc cho đến những năm cấp 2. Bạn bè mới, cuộc sống mới. Tuổi dậy thì mang lại cho Quang Anh biết bao điều mới lạ, ngoại hình biến đổi hẳn. Không còn là một vẻ đáng yêu nữa mà thay dần vào đó là một vẻ đẹp trai đến... vô đối. Mọi điều tuyệt vời như chắp cánh cho cậu. Cho đến một hôm

- Liên đội trưởng đến kìa.

Đám nữ sinh gần như gào rú khi Quang Anh xuất hiện. Cậu tất nhiên là sẽ hài lòng về điều này. Duy chỉ có đứa con gái với ánh mắt bất cần đời và ăn mặc kiểu cách sành điệu... không kém gì cậu là hồ hững với vẻ đẹp trai này.

Đường Thi nhìn cái người được bọn bạn tôn kính gọi là “liên đội trưởng” một cách cuồng nhiệt kia. Nhìn hẳn cô cảm thấy có gặp qua ở đâu rồi và...cuối cùng thì cô cũng nhớ ra. Bao nhiêu năm qua hẳn vẫn sống sót sau ngày ấy. Quả là bám trụ kiên cường:

- Chào!

Đường Thi đưa tay lên chào kiểu quân đội rồi bước đến chỗ “Liên đội trưởng” đang đứng. Cô ghé sát vào người hẳn ta nói đùa giả:

- Chàng trai mặc quần chun.

Quang Anh giật thót mình vội vội vàng vàng bịt lại cái loa đang liến thoắng. Thì ra là cô ta, chẳng trách cậu lại thấy quen như vậy. Cậu lúi cúi vào một góc rồi đe dọa:

- Tốt nhất là ngậm cái miệng vào.

Đường Thi nheo mắt lại nói đùa giả:

- Nếu không thì sao hả liên đội trưởng?

- Tôi làm cho cô không còn đường sống.

Đường Thi giằng người mình ra khỏi Quang Anh. Cô chỉnh lại tư thế rồi quần áo. Xong xuôi thì cô vội vàng hét lên:

- Trời ơi! Liên đội trưởng, sao anh có thể đáng ghét như vậy?

Mọi người bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía hai con người này. Quang Anh không hiểu cô ta sẽ làm trò quái gì tiếp theo, cậu chỉ biết nhìn cô ta dò xét rồi nói lại:

- Cô bị điên à? Hét cái gì?

Đường Thi giả vờ tội nghiệp. Bước đến cạnh đám bạn rồi chớp chớp đôi mắt to của mình rồi nói về âm ục:

- Anh ấy bảo tớ nếu không cho anh ấy...không cho anh ấy hôn thì anh ấy không cho tớ đường sống.

Quang Anh tí thì té ngã ra đằng sau khi câu nói này kết thúc. Thật là trơ trẽn, Cậu đã nói thế bao giờ? Cậu ngay cả muốn nhìn còn chẳng muốn nhìn mặt con nhỏ đó chứ đừng nói là hôn nó. Thật là ” ngậm máu phun người”. Nhưng mọi người có ai hiểu cho cậu đâu, họ bắt đầu nhìn cậu với một ánh mắt phức tạp mà trong đó chủ yếu là... kinh tởm. Hay lắm, một lần nữa những ánh mắt “thân thương” này lại được trở về bên cậu.

Đường Thi trong lòng cười thầm. Cô vuốt nhẹ đuôi tóc như để ăn mừng chiến thắng rồi khẽ liếc mắt nhìn về phái Quang Anh. Nhìn mặt hấn cắt không còn giọt máu. Không hiểu sao cô rất thích trêu người mà Quang Anh đang nằm trong tầm ngắm của cô, sẽ thật tuyệt nếu hấn học máu mà chết y như bố cô đánh cái tên giẫm lên chân cô vào bệnh viện. Haha, càng nghĩ càng đáng để cười.

Cô bạn bên cạnh thấy Đường thi nói như vậy thì vội đứng lên chỉ thẳng tay vào mặt Quang Anh nói:

- Anh là đồ trợ trên. Đường Thi đúng là hoa khôi thật nhưng anh không được lạm dụng chức quyền như thế?

Một câu thôi. “Giết”. Đó là những gì Quang Anh muốn vào lúc này. Mấy đứa con gái lắm chuyện. Tưởng cậu bị bại não hay sao mà đi thích con mang tên “thơ nhà Đường” này chứ? Thật không thể chịu nổi. Quang Anh mấp máy môi nhưng lời nói không thể ra nổi thành câu. Điều ấy càng làm thêm vị ấy ánh mắt sắc lẹm như dao đang đổ về phía cậu. Quả là “thơm ngon”, cậu cảm thấy như thế. Cậu thề là hôm nay cậu sẽ đại nghĩa diệt thân đập chết mấy con đẻ mà cậu chăm nom để trả mối thù hằn hôm nay. (Nó có liên quan gì không?)

Rồi cuối cùng thì Quang Anh cũng chịu quay người bỏ đi trong cảnh tượng huy hoàng là những ánh mắt hằn học. Trong thâm tâm cậu đang in hằn hai chữ lịch sử: “Sát thát”.

Và cuối cùng... Đường Thi đắc cử Liên đội trưởng vào kì 2. Cục diện thay đổi hoàn toàn. Cứ hàng tuần, người phải ở lại lao động khu nhà vệ sinh không ai khác chính là... Vâng! Bạn Quang Anh, Liên đội trưởng vừa mất chức của chúng ta. Đúng là câu “lên voi xuống chó” cần phải trao cho bạn Quang Anh này thôi.

Những tháng ngày sau đó tưởng chừng đã kéo rèm, che giấu mọi ánh nắng của Quang Anh. Cho đến khi cậu thoát khỏi ngôi trường đó. Và thật may mắn là cậu đã không gặp lại Đường Thi trong những năm cuối đời học sinh.

- Tổng giám đốc!

Tiếng thư kí vang bên tai khiến Quang Anh giật mình. Anh vừa nhớ lại những năm tháng học sinh và không khỏi rùng mình. Trong tay anh là bản hồ sơ của : Trần Đường thi. Nhìn cái tên anh lạnh toát mồ hôi. Sao tự dưng thấy bất an vậy? Đang nghĩ xem có nên cho cô ta vào công ti không?

- Cho cô ta vào đi.

Thư kí đi ra ngoài và một lúc sau cánh cửa được mở ra.

Đường thi bước vào. Phòng của Tổng giám đốc thật rộng lớn. Nó lớn hơn văn phòng của bố cô nhiều. Nhưng tất nhiên là những người như bố cô có thể thừa tiền xây những căn phòng lớn hơn thế này gấp ba lần. Rồi cô kéo ghế ngồi đối diện với vị tổng giám đốc. Anh ta không nhìn cô. Trong tay anh ta vẫn cầm bản hồ sơ của cô. Có vẻ như là rất ấn tượng đây.

- Chào ngài tổng giám đốc.

Cuối cùng thì Quang Anh cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Đường Thi. Chết tiệt! Sao bao nhiêu năm qua cô ta lại xinh đẹp đến kiêu diễm thế này chứ? Suýt chút nữa là anh không nhận ra cô ta rồi.

Đường Thi cũng bất giác giật mình. Là anh ta. Sao lại gặp nhau vậy? Đúng là trái đất quay tròn. Đường thi quan sát Quang Anh. Mẹ kiếp! Anh ta đẹp trai đã man tàn bạo thế này thì làm sao cô chịu nổi. Còn đẹp hơn cả Mac vệ sĩ của cô nữa. Được rồi! Cô thừa nhận là mình có hơi bị “say” một tí. Chỉnh lại tư thế thôi.

- Thơ nhà... à nhầm! Đường Thi. Theo như hồ sơ của cô thì cô yêu cầu một công việc nhẹ nhàng và có lương tạm ổn?

Sh*t! Cô ta tưởng mình là bà hoàng chác? Làm gì có công việc nào nhẹ nhàng mà lương cao? Đúng là trợ trên, lại còn dám yêu cầu anh nữa chứ. Tốt nhất là nếu cô ta chịu giặt đồ lót cho anh thì anh còn có thể xem xét lại.

Đường Thi mỉm cười e thẹn mà không cần để ý xem người đối diện cần một “túi nôn” cỡ XXL và yêu cầu nó không bị thủng.

- Hi hi, vâng ạ!

Quang Anh cố giữ bình tĩnh rồi nói:

- Tôi cũng nghĩ cô muốn như vậy nên đã bố trí một công việc hết sức nhẹ nhàng cho cô.

Đặc biệt, nếu lúc nào quá độ có thể xả tùy ý mà không cần phải chạy đường dài.

Mắt Đường thi vội vàng sáng rực lên, công việc gì mà hay vậy chứ?

- Tốt như vậy sao?

- Phải.

Rồi Quang Anh gọi thư kí vào dặn dò:

- Dẫn cô Đường Thi đây xuống cho bác Thanh giao việc.

Cô thư kí trẻ nhìn Quang Anh khó hiểu rồi lại nhìn Đường thi. Nhìn là biết đây là một tiểu thư rồi, sao có thể làm công việc của người dọn vệ sinh wc chứ?

- Giám đốc...việc này...

Quang Anh biết Cô ta định nói gì vội chặn họng lại. Anh sao có thể để cô thư kí xinh đẹp của mình làm hồng kế hoạch được:

- Là do cô Đường Thi đề nghị.

Đường thi vẫn ngây ngô không biết gì về “công việc nhẹ nhàng” của mình. Cô vui mừng đứng dậy khoác tay thư kí ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa nói:

- Phải! LÀ tôi đề nghị đấy. Đi xem công việc của tôi nào.

Quang Anh không quên nói với theo:

- Chúc cô lao động vui vẻ nhé?

Và rồi anh nói thêm về sau, nói rất nhỏ:

- Và chúc cô làm tiểu thư nơi bộ xí thành công.

2. Chương 02

Chương 02

Công việc nhẹ nhàng nhất mọi thời đại.

- AAAAAAAAAA!!

Tiếng hét chói tai của Đường Thi xuyên thủng tầng không và thấu vào màng nhĩ của những người đứng ở vùng trung tâm áp thấp à nhầm... trung tâm tiếng hét. Cô thư kí cùng bà Thanh – quản lí công việc bịt chặt tai lại cứ như kiểu nếu nghe nữa là màng nhĩ sẽ “toác” một tiếng đụ dăng vậy.

Đường Thi nhìn khu nhà vệ sinh rồi lại nhìn hai con người đang đứng trước mặt mình. Thật là quá quắt. Tên chết giấm kia dám cho cô làm công việc này. Từ bé đến giờ ngay cả nhà vệ sinh ở nhà cô cũng không bao giờ đụng vào chứ đừng nói là của cái nơi này. Bây giờ cô đã bắt đầu thấy hối hận rồi. Tại sao lại không

nghe lời bố cô trước khi cô quyết định bước chân vào đời chứ? Mà cái lí do thì là “con cần phải tự kiếm ra đồng tiền cho riêng mình” trong khi đó, sáng nay cô vẫn rút 3 triệu ở tài khoản của bố. Bố cô mà biết cô làm cái nghề này thì tuyệt đối sẽ san bằng cái công ti này, mà có khi là cả tập đoàn cũng được bố cô ủi phẳng phiu không chút gồ ghề ấy chứ. Cô nhìn bồn cầu, nhìn giấy vệ sinh. Ôi! Cô đã yêu bọn nó biết bao một khi cô có nhu cầu và giờ thì... Nếu có búa ở đây cô thề sẽ đập nát tất cả.

Đường thi quay sang phía hai con người kia nói:

- Tôi không thể làm ở đây được.

Bà Thanh lừ mắt nhìn cô. Cô ta chỉ là một nhân viên mới vào công ti, đứng dưới vạ người và không có quyền nêu ý kiến của bản thân.

- Giám đốc đã cho cô vào làm ở đây. Cô không được phép từ chối.

Rồi Đường Thi thấy cô thư kí đã ghé sát người mình lúc nào mà thì thầm:

- Chị cố gắng lên nhé? Đừng làm phật ý bác Thanh. Mọi người gọi bác ấy là “đại ma nữ” đấy.

Đường thi còn chưa kịp hốt hoảng thì phía đằng sau đã “pằng pằng” như AK47:

- Cô Lê Vân! Cô bảo ai “dại như chó dữ”?

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Đường Thi, Lê Vân nói nốt câu cuối rồi mới chạy:

- Bác ấy còn mắc bệnh nghẽn ngãng nữa. Cẩn thận khi bị bác ấy hiểu lầm.

Nhìn dáng vẻ chạy không quay đầu của Lê Vân là Đường thi đã thấy đau khổ rồi. Cô mếu máo một góc:

- Bố ơi! Con muốn về nhà.

Bà Thanh đi được một đoạn mà không thấy ai đi cùng. Bà rõ ràng đã ra lệnh cho cô ta đi theo rồi cơ mà. Chẳng lẽ tại cô ta có vấn đề. Nghĩ đến đây bà vội lắc đầu thở dài. Bà đã bước vào cái tuổi 50 rồi mà chưa bao giờ mắc bện lạng tai. Giới trẻ bây giờ thật là “lắm tài nhiều tật” quá. Rồi bà quay lại chỗ Đường Thi vẫn đứng trân trân ở đấy. Cô ta đang làm cái quái gì thế không biết?

- Tôi vừa bảo cô đi theo tôi cơ mà?

Đường Thi nhìn bà Thanh mà trong lòng chỉ thấy hận tên Quang Anh kia. Hắn là đồ thù dai, có mỗi mấy cái chuyện trẻ con thời học sinh mà cũng nhớ mãi vậy sao? Cứ như cô có phải hơn không? Những khi buồn chỉ cần nghĩ đến cái bản mặt ngẩn tũn của hắn khi bị mất chức là cô muốn cười cho ruột dài ra. Rồi là khi đại tiện có vẻ khó khăn, cô chỉ việc nhớ lại cái mông trắng ớn ớn đến rùng mình của hắn... vậy là có bao nhiêu cũng tuôn hết ra. Đấy! Tại sao hắn không thể như cô? Đúng là óc ngẩn. Có thể là cũng không biết.

- Này Đường Thi. Nếu tai cô bị lạng như thế này thì tôi có thể lấy dấy tai cho cô.

Đường Thi như ngộ ra một chân lí sáng ngời. Đây chính là “thánh mẫu” sẽ phân phát những đồng Polime cho cô, sao cô có thể đắc tội được cơ chứ? Nghĩ vậy, Đường Thi liền gỡ tờ của mình ra. Chỉ cần nịnh ma nữ bà bà này một tí biết đâu cô sẽ được giao cho công việc nhẹ nhàng và cuối tháng vẫn được những đồng lương đủ tiêu chuẩn thì sao? Còn tên Quang Anh. Mối thù này cô sẽ báo đáp sau. Cứ đợi đấy.

- Bác Thanh! Hi hi. Cháu đang suy nghĩ mà, đang suy nghĩ xem có công việc nào làm có thể giúp bác bớt nhọc được không?

Bà Thanh như hài lòng về những cái đấm nhẹ vào vai của Đường Thi và cả những lời mật ngọt như rót vào tai kia nữa chứ. Bà gật đầu:

- Thế đã nghĩ ra chưa?

Nhanh như cắt. Đường Thi vội vàng chụp lấy cơ hội.

- Tất nhiên là rồi ạ. Cháu thấy việc quản lí của bác rất nặng nhọc. Ngày nào bác cũng đi đi lại lại tìm kiếm mấy vết bẩn hôi hám này rồi lại quay về thông báo cho chị em chúng cháu dọn. Khớp chân bác sẽ thoái hoá mất. Bây giờ cháu quyết định rồi. Cháu từ bỏ danh nghĩa Tiểu Thư của nhà Đông Bang hội, cháu sẽ giúp bác công việc này.

- Cô phát hiện rồi thì có dọn luôn không?

Đường Thi cười đều giả. Nụ cười chống chỉ định với những người tâm trạng không ổn định và sức chịu đựng có hạn:

- Cháu đã phát hiện ra rồi tất nhiên sẽ có nhiệm vụ thông báo để mọi người cùng làm chứ.

Bà Thanh ra về nghĩ ngợi rồi gật đầu cái “uych”.

Gớm, đầu rõ nặng cơ. Đường thi cảm tưởng nó phải chứa đến 3 cân đất trong ấy. Thực ra là cô chưa nói hết. Cô chỉ có trách nhiệm phát hiện và thông báo, còn phần dọn dẹp... tất nhiên là chị em trong bang dọn dẹp làm rồi. Ha ha, cô tự “*****” mình sao lại thông minh như thế cơ chứ? Thông minh hết cả phần người khác rồi.

Quang Anh vừa kí xong tập tài liệu dày cộp. Anh vươn vai một cái rồi ngáp thêm cái nữa cho trọn bộ. Như nhớ ra cái gì đó anh quay ra hỏi Lê Vân:

- Công việc của Đường Thi thế nào?

Lê Vân sắp xếp sổ sách rồi trả lời rành mạch:

- Cô ấy đã nhận việc rồi ạ!

Quang Anh gật gù. Cái loại ấy mà chấp nhận dễ dàng vậy sao? Cô ta không mang bộ mặt cáo ra đối phó với anh thì thôi chứ làm gì có chuyện cô ta chịu làm công việc ấy. Nghĩ đến đây Quang Anh chợt nhớ lại cái thời xưa kia: Ngày nào cũng vậy, cứ chiều chiều, đồng chí Quang Anh của chúng ta lại hiên ngang một chổi một xô tiến vào nhà vệ sinh theo cái kiểu “một đi không trở lại”. Nhưng như thế thì tốt quá, cái đáng nói ở đây là suốt kì 2 năm lớp 9, ngày nào đồng chí ấy cũng phải quay lại đây mới cay chứ.

Quang Anh còn nhớ như in cái bồn cầu của tên nào đại tiện xong không xả nước. Mẹ kiếp, nếu để anh biết được thằng chết giấm nào thì anh thề tống cho bằng hết vào mồm nó. Báo hại anh hôm đấy khổ sở đến nỗi về ngủ còn mơ thấy cả đồng phân đuổi theo mình. Rồi một lần đang hăng say “làm việc” là thế thì ở đâu chui ra con chuột cống to bằng bắp tay. Cả đời anh quân tử không sợ gì chỉ sợ duy nhất chuột, thế là ngày tươi đẹp hôm đó được anh đánh một mớ sơn lịch sử mang tên: Dũng sĩ diệt chuột! Mở ngoặc đơn: Không thành công và bị nó cắn cho sưng vù đầu ngón tay. Đóng ngoặc đơn.

Cứ nghĩ đến cái quá khứ huy hoàng ấy Quang Anh lại cảm thấy trong người xung huyết lạ kì. Cảm giác kiểu như muốn bóp chết một ai đó. Sời! Còn ai vinh dự hơn ngoài tiểu thư Đường Thi đang thị sát khu wc của chúng ta nữa.

Quang Anh bước vào khu wc. Anh định là định giải quyết luôn tại wc tại văn phòng rồi. Nhưng anh muốn xem cái vẻ mặt khổ sở vì mùi hôi của Đường Thi sẽ như thế nào. Để cho cô ta thấu hiểu “niềm vui bất tận” khi đắm mình trong những “hương thơm dễ chịu” này như thế nào.

Nhưng điều anh nghĩ không hề xảy ra. Cái điều xảy ra chính là điều này:

Đường thi ngồi vắt chân chữ ngũ. Tay cầm cán chổi và cái đầu cũng dựa vào đấy ngủ gà ngủ gật nhìn rất rất thô. Cô còn đang mơ thấy một con gà tây to tướng ở trước mặt mình. Quả là đáng khâm phục, ở một nơi như thế này ngủ ngon lành như thế kia đã là “hảo” lắm rồi, đằng này tiểu thư Đường Thi còn mơ thấy cả đồ ăn mới chết chứ. Amen.

Quang Anh đưa tay lên mũi ngăn chặn đám mùi hôi đang tấn công mũi mình. anh xì một cái rõ to khi nhìn thấy người con gái trước mặt đang ngủ ngon lành như vậy. Con gái con đũa mà sao không có tí gì là thuần phong mĩ tục vậy? Không hiểu bố mẹ cô ta dạy cô ta kiểu gì nữa.

Đúng lúc Quang Anh trách thầm bố mẹ Đường Thi thì ở đâu đó tại Toà Nhà Vàng có một người đàn ông mặt mày dữ tợn hắt xì một cái khiến ai nấy xung quanh đều tỏ ra sợ hãi.

Liên Tuấn với lấy tờ giấy ướt từ tay mấy cậu nhân viên của mình. Ông lừ mắt nhìn mọi người xung quanh rồi bỗng nhiên:

- Hahaha....Mọi người làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?

Mọi người như thở phào nhẹ nhõm trước giọng cười không hề nguy hiểm này rồi cũng vội cười theo.

Tuy nhiên trong lòng Liên Tuấn lúc ấy đang nghĩ như thế này: Nếu để ông bắt được đứa nào nói xấu ông ông sẽ vắt chân lên tận cổ nó.

Quay trở lại với đồng chí Quang Anh cùng tiểu thư Đường Thi của chúng ta. Khung cảnh là ở trong nhà vệ sinh của tập đoàn Dương Huy. Diễn Viên gồm có ba người. Ai thì các bạn cũng biết còn một người là tác giả đề phòng sẽ có thêm người nữa xuất hiện. Câu chuyện là thế này: Bấm máy. Action!

- Cô Đường Thi!

Quang Anh cố gắng gằm rú cái tên này.

Đường Thi đang ngủ chợt thấy như bị mất trọng tâm. Người cô đổ gục xuống đất. Theo cái tư thế đầu cắm xuống và mông chống lên nhìn rất muốn ột pô ảnh để bàn dân thiên hạ chiêm ngưỡng với một cái tittle là: Tiểu thư xinh đẹp Đường Thi tập chống đẩy không thành công”. Đường Thi vội vàng đứng dậy và chỉnh lại tư thế. Cô ngái ngủ nhìn cây chổi thân yêu 1 tiếng trước vẫn còn đang ở trong tay mình và giờ thì...nó nằm trong tay Quang Anh – Tên chết giẫm đó.

Quang Anh cười đểu giả rồi lại đưa cây chổi lên nhìn. Anh nhú mày rồi quay ra nói:

- Cô có mắc bệnh gì về tim không? Hở van tim chẳng hạn?

Đường Thi vẫn không hiểu ẩn ý nên chỉ nói:

- Không ạ!

- Thế sao nước dãi dính đầy cán chổi thế này?

Đường Thi vội vàng nheo mắt nhìn cán chổi. Ôi! Sao lại bóng loáng thế kia? Mai có lẽ cô nên đổi nghề “rửa chổi” thôi. Nhưng rồi cô lại cảm thấy như mình bị xúc phạm ghê gớm.

- Này. Cái bệnh hở van tim thì liên quan đếch gì đến việc tôi ngủ chảy nước dãi.

- Bingo!

Quang Anh làm ra vẻ tự tin rồi nói:

- Không sai! Nhưng tôi rất hứng thú với căn bệnh này. Gán ghép cho cô cũng chẳng sao.

Đường Thi chu môi ra nói:

- Đồ điên. Lí luận của anh có chuột nó gửi nổi.

Nghe đến chuột là chân tay Quang Anh chợt mềm nhũn lại. Cô ta...Không phải cô ta biết việc anh sợ chuột mà cố tình nói thế đấy chứ? Nghĩ vậy Quang Anh cố làm ra vẻ bình tĩnh rồi lại cố ưỡn thẳng người lên trong khi cái lưng thì gù đến tận chân rồi. Trông thật tức cười.

- Tôi không nói chuyện với cô. Tôi có nhu cầu rồi.

Khi hần vừa định bước vào wc thì cũng là lúc Đường Thi ngăn hần lại. Sao lại có thể để hần thoát dễ dàng như vậy được?

- Ấy! Sếp à. Nhà vệ sinh này do tôi quản lí.

Quang Anh trợn mắt đốp lại câu nực cười lúc nãy:

- Cái gì? Bác Thanh nghỉ việc hay sao?

- À không. Bác ấy có giao cho tôi nhiệm vụ quản lí và kiểm tra. Cho nên anh thông cảm để tôi làm nhiệm vụ.

Quang Anh nhếch môi cười nhạt. Cô ta tưởng mình đứng trên một người là có thể cười được lên tận cổ anh sao? Quên đi. Anh không nên đưa ra cái giả thiết này.

- Tôi là sếp của cô. Tôi có quyền...

Còn chưa nói hết câu thì Đường Thi đã nhảy vào chặn họng:

- Tôi làm việc công tư phân minh. Anh còn nhớ ngày xưa chứ? Tôi đã không nể tình anh là tiền Liên đội trưởng mà tha cho anh dọn nhà vệ sinh. Đây. Một con người như tôi anh cũng...

Quang Anh cũng không phải vừa. Anh chẳng có hứng thú nghe cô ta dài dòng văn tự mà đứng đọc diễn thuyết ở nhà vệ sinh như chính quyền cấp cao vậy. Cái anh cần bây giờ là giải quyết nỗi buồn. Thế là anh cứ đi thẳng vào cửa. Nhưng còn chưa kịp nhìn thấy bộ xí dậu đã bị cô ta nói đằng sau:

- Các chị em vừa dọn dẹp xong. Tuy nhiên. Xác chuột không ai dám động vào. Nếu sắp tiện tay thì mang luôn ra ngoài hộ tôi nhé?

Chỉ cần nghe có thế. Có bao nhiêu nước trong bàng quang tí nữa thì Quang Anh tuôn ra cho bằng hết. Chết tiệt. Cô ta không phải biết anh sợ chuột đấy chứ? Vớ vẩn năm xưa cũng là cô ta bắt chuột hại anh cũng nên.

- Ở phòng nào?

Tất nhiên là Đường Thi đâu có ngu mà nói ra. Cô ngẩng mặt lên trần vẻ suy nghĩ. Cái bản mặt rất giống với những đứa xấu số mắc bệnh đao. Rồi cô lại giả vờ đưa ngón tay lên bấm bấm.

- Ấy da! Tôi già rồi. Không thể nhớ được ở phòng nào. Thôi anh tự tìm nhé. MÀ hình như là chị em chưa đập chết đâu. Phiền anh cho “dĩ” giùm luôn.

Quang anh hận một nỗi không thể lao ngay đến lột quần áo cô ta và gỡ món cực hình từng xẻo của cái thời phong kiến ra. Thật là đáng ghét. Cô ta không biết là anh “mót” như thế nào rồi hay sao?

Cuối cùng, không thể chịu được nữa. Đồng chí Quang Anh cũng quay người bỏ đi trong nỗi thất vọng tràn trề và cơn buồn...tiểu tiện cứ réo rất trong lòng như một bản giao hưởng thật “êm dịu”. Hận một nỗi không thể cho nó lên khúc cao trào thôi.

Quang Anh vừa kí xong tập tài liệu dày cộp. Anh vươn vai một cái rồi ngáp thêm cái nữa cho trọn bộ. Như nhớ ra cái gì đó anh quay ra hỏi Lê Vân:

- Công việc của Đường Thi thế nào?

Lê Vân sắp xếp sổ sách rồi trả lời rành mạch:

- Cô ấy đã nhận việc rồi ạ!

Quang Anh gật gù. Cái loại ấy mà chấp nhận dễ dàng vậy sao? Cô ta không mang bộ mặt cáo ra đối phó với anh thì thôi chứ làm gì có chuyện cô ta chịu làm công việc ấy. Nghĩ đến đây Quang Anh chợt nhớ lại cái thời xưa kia: Ngày nào cũng vậy, cứ chiều chiều, đồng chí Quang Anh của chúng ta lại hiên ngang một chổi một xô tiến vào nhà vệ sinh theo cái kiểu “một đi không trở lại”. Nhưng như thế thì tốt quá, cái đáng nói ở đây là suốt kì 2 năm lớp 9, ngày nào đồng chí ấy cũng phải quay lại đây mới cay chứ.

Quang Anh còn nhớ như in cái bồn cầu của tên nào đại tiện xong không xả nước. Mẹ kiếp, nếu để anh biết được thằng chết giấm nào thì anh sẽ tổng cho bằng hết vào mồm nó. Báo hại anh hôm đấy khổ sở đến nỗi về ngủ còn mơ thấy cả đồng phân đuổi theo mình. Rồi một lần đang hăng say “làm việc” là thế thì ở đâu chui ra con chuột cống to bằng bắp tay. Cả đời anh quân tử không sợ gì chỉ sợ duy nhất chuột, thế là ngày tươi đẹp hôm đó được anh đánh một mớ sơn lịch sử mang tên: Dừng sĩ diệt chuột! Mổ ngoặc đơn: Không thành công và bị nó cắn cho sưng vù đầu ngón tay. Đóng ngoặc đơn.

Cứ nghĩ đến cái quá khứ huy hoàng ấy Quang Anh lại cảm thấy trong người xung huyết lạ kì. Cảm giác kiểu như muốn bóp chết một ai đó. Sời! Còn ai vinh dự hơn ngoài tiểu thư Đường Thi đang thị sát khu wc của chúng ta nữa.

Quang Anh bước vào khu wc. Anh định là định giải quyết luôn tại wc tại văn phòng rồi. Nhưng anh muốn xem cái vẻ mặt khổ sở vì mùi hôi của Đường Thi sẽ như thế nào. Để cho cô ta thấu hiểu “niềm vui bất tận” khi đắm mình trong những “hương thơm dễ chịu” này như thế nào.

Nhưng điều anh nghĩ không hề xảy ra. Cái điều xảy ra chính là điều này:

Đường thi ngồi vắt chân chữ ngũ. Tay cầm cán chổi và cái đầu cũng dựa vào đấy ngủ gà ngủ gật nhìn rất rất thô. Cô còn đang mơ thấy một con gà tây to tướng ở trước mặt mình. Quả là đáng khâm phục, ở một nơi như thế này ngủ ngon lành như thế kia đã là “hảo” lắm rồi, đằng này tiểu thư Đường Thi còn mơ thấy cả đồ ăn mới chết chứ. Amen.

Quang Anh đưa tay lên mũi ngăn chặn đám mùi hôi đang tấn công mũi mình. anh xì một cái rõ to khi nhìn thấy người con gái trước mặt đang ngủ ngon lành như vậy. Con gái con đứa mà sao không có tí gì là thuần phong mĩ tục vậy? Không hiểu bố mẹ cô ta dạy cô ta kiêu gì nữa.

Đúng lúc Quang Anh trách thầm bố mẹ Đường Thi thì ở đâu đó tại Toà Nhà Vàng có một người đàn ông mặt mày dữ tợn hất xì một cái khiến ai nấy xung quanh đều tỏ ra sợ hãi.

Liên Tuấn với lấy tờ giấy ướt từ tay mấy cậu nhân viên của mình. Ông lừ mắt nhìn mọi người xung quanh rồi bỗng nhiên:

- Hahaha....Mọi người làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?

Mọi người như thở phào nhẹ nhõm trước giọng cười không hề nguy hiểm này rồi cũng vội cười theo.

Tuy nhiên trong lòng Liên Tuấn lúc ấy đang nghĩ như thế này: Nếu để ông bắt được đứa nào nói xấu ông ông sẽ vắt chân lên tận cổ nó.

Quay trở lại với đồng chí Quang Anh cùng tiểu thư Đường Thi của chúng ta. Khung cảnh là ở trong nhà vệ sinh của tập đoàn Dương Huy. Diễn Viên gồm có ba người. Ai thì các bạn cũng biết còn một người là tác giả đề phòng sẽ có thêm người nữa xuất hiện. Câu chuyện là thế này: Bấm máy. Action!

- Cô Đường Thi!

Quang Anh cố gắng gằm rú cái tên này.

Đường Thi đang ngủ chợt thấy như bị mất trọng tâm. Người cô đổ gục xuống đất. Theo cái tư thế đầu cắm xuống và mông chống lên nhìn rất muốn ột pô ảnh để bàn dân thiên hạ chiêm ngưỡng với một cái tittle là: Tiểu thư xinh đẹp Đường Thi tập chống đỡ không thành công”. Đường Thi vội vàng đứng dậy và chỉnh lại tư thế. Cô ngái ngủ nhìn cây chổi thân yêu 1 tiếng trước vẫn còn đang ở trong tay mình và giờ thì...nó nằm trong tay Quang Anh – Tên chết giẫm đó.

Quang Anh cười đểu giả rồi lại đưa cây chổi lên nhìn. Anh nhú mày rồi quay ra nói:

- Cô có mắc bệnh gì về tim không? Hở van tim chẳng hạn?

Đường Thi vẫn không hiểu ẩn ý nên chỉ nói:

- Không ạ!

- Thế sao nước dãi dính đầy cán chổi thế này?

Đường thi vội vàng nheo mắt nhìn cán chổi. Ôi! Sao lại bóng loáng thế kia? Mai có lẽ cô nên đổi nghề “rửa chổi” thôi. Nhưng rồi cô lại cảm thấy như mình bị xúc phạm ghê gớm.

- Này. Cái bệnh hở van tim thì liên quan đếch gì đến việc tôi ngủ chảy nước dãi.

- Bingo!

Quang Anh làm ra vẻ tự tin rồi nói:

- Không sai! Nhưng tôi rất hứng thú với căn bệnh này. Gán ghép cho cô cũng chẳng sao.

Đường Thi chu môi ra nói:

- Đồ điên. Lí luận của anh có chuột nó ngửi nổi.

Nghe đến chuột là chân tay Quang Anh chợt mềm nhũn lại. Cô ta...Không phải cô ta biết việc anh sợ chuột mà cổ tình nói thế đấy chứ? Nghĩ vậy Quang Anh cố làm ra vẻ mình thật bình tĩnh rồi lại cố ưỡn thẳng người lên trong khi cái lưng thì gù đến tận chân rồi. Trông thật tức cười.

- Tôi không nói chuyện với cô. Tôi có nhu cầu rồi.

Khi hần vừa định bước vào wc thì cũng là lúc Đường Thi ngăn hần lại. Sao lại có thể để hần thoát dễ dàng như vậy được?

- Ấy! Sếp à. Nhà vệ sinh này do tôi quản lí.

Quang Anh trợn mắt đốp lại câu nực cười lúc nãy:

- Cái gì? Bác Thanh nghỉ việc hay sao?

- À không. Bác ấy có giao cho tôi nhiệm vụ quản lí và kiểm tra. Cho nên anh thông cảm để tôi làm nhiệm vụ.

Quang Anh nhếch môi cười nhạt. Cô ta tưởng mình đứng trên một người là có thể cười được lên tận cổ anh sao? Quên đi. Anh không nên đưa ra cái giả thiết này.

- Tôi là sếp của cô. Tôi có quyền...

Còn chưa nói hết câu thì Đường Thi đã nhảy vào chặn họng:

- Tôi làm việc công tư phân minh. Anh còn nhớ ngày xưa chứ? Tôi đã không nể tình anh là tiền Liên đội trưởng mà tha cho anh dọn nhà vệ sinh. Đây. Một con người như tôi anh cũng...

Quang Anh cũng không phải vừa. Anh chẳng có hứng thú nghe cô ta dài dòng văn tự mà đứng đọc diễn thuyết ở nhà vệ sinh như chính quyền cấp cao vậy. Cái anh cần bây giờ là giải quyết nỗi buồn. Thế là anh cứ đi thẳng vào cửa. Nhưng còn chưa kịp nhìn thấy bộ xí đầu đã bị cô ta nói đằng sau:

- Các chị em vừa dọn dẹp xong. Tuy nhiên. Xác chuột không ai dám động vào. Nếu sếp tiện tay thì mang luôn ra ngoài hộ tôi nhé?

Chỉ cần nghe có thể. Có bao nhiêu nước trong bàng quang tí nữa thì Quang Anh tuôn ra cho bằng hết. Chết tiệt. Cô ta không phải biết anh sợ chuột đấy chứ? Vớ vẩn năm xưa cũng là cô ta bắt chuột hại anh cũng nên.

- Ở phòng nào?

Tất nhiên là Đường Thi đâu có ngu mà nói ra. Cô ngẩng mặt lên trần vẻ suy nghĩ. Cái bản mặt rất giống với những đứa xấu số mắc bệnh đao. Rồi cô lại giả vờ đưa ngón tay lên bấm bấm.

- Ấy da! Tôi già rồi. Không thể nhớ được ở phòng nào. Thôi anh tự tìm nhé. MÀ hình như là chị em chưa đập chết đâu. Phiền anh cho “dĩ” giùm luôn.

Quang anh hận một nỗi không thể lao ngay đến lột quần áo cô ta và gỡ món cực hình từng xẻo của cái thời phong kiến ra. Thật là đáng ghét. Cô ta không biết là anh “mót” như thế nào rồi hay sao?

Cuối cùng, không thể chịu được nữa. Đồng chí Quang Anh cũng quay người bỏ đi trong nỗi thất vọng tràn trề và cơn buồn...tiểu tiện cứ réo rất trong lòng như một bản giao hưởng thật “êm dịu”. Hận một nỗi không thể cho nó lên khúc cao trào thôi.

3. Chương 03

Chương 3 – Tình một đêm

Đường Thi bước ra khỏi công ti với những mùi hương quyến rũ còn vương lại trên người. Cô đã nhìn thấy Mac ở đằng xa, nếu anh ta mà biết cô làm việc này thì sẽ thông báo với bố cô, và thế là... công sức một ngày hôm nay đấu tranh tư tưởng với mùi hôi thối sẽ đổ bể. Chiến dịch “chơi” với Quang anh và chị em

trong bang dọn dẹp (bao gồm cả bác Thanh đáng mến) cũng sẽ trôi vào hư vô. Nghĩ đến cái này bỗng nhiên Đường Thi muốn hát bài “chỉ là ảo giác” của Lynk lee. Mà thôi, quên nó đi. Có lẽ cô hơi quá đà.

- Tiểu thư!

Mác chạy lại. Anh đã đứng dưới trời nắng cả ngày hôm nay rồi. Rốt cuộc thì nhìn tiểu thư vẫn an toàn. Cả ngày để khuôn mặt điển trai này cho bàn dân thiên hạ chiêm ngưỡng chỉ để đổi lại sự an toàn cho tiểu thư. Ôi! Tiểu thư vẫn sống.

Đường Thi phớt lờ anh rồi đi về phía chiếc Maybach. cô mở cửa xe chui tọt vào trong. Đây là chiếc xe chống đạn trị giá 35 tỉ của bố cô. Haizz, đúng là ông bố lắm chuyện. Chỉ là đi làm kiếm tiền chứ có phải nhảy vào chỗ dầu sôi lửa bỏng đâu mà cần phải làm như thế này.

Chiếc xe lao vút đi. Tiểu thư Đường Thi cầm tai phone vào nghe. Đấy, vừa mới nhắc đến nhạc là cô muốn nghe. Nhưng nhạc còn chưa thấy đâu thì đã nghe giọng Mac ồm ồm:

- Tiểu thư. Cô có ngửi thấy mùi gì không?

Chả là thế này, chiếc xe bật điều hòa, cửa lại đóng kín mít như tiếp sức cho “nước hoa hạng nhất” trên người cô tung bay trong... khoang xe và chui tọt vào lỗ mũi của Mac. Đường Thi vội vàng cười trừ rồi nói nhanh:

- A ha! Mùi bánh rán. Đúng, đúng rồi. Sao tôi lại thèm ăn bánh rán thế này...Mau mau lái xe nhanh lên.

Rồi cô cầm luôn phone vào tai coi như điếc toàn phần và không để ý gì nữa.

Quang Anh về nhà.

Một ngày làm việc tức muốn chết. Tại sao đời anh cứ gặp cô ta là lại như thế này? Vốn đang rất huy hoàng, chỉ cần gặp cô ta là lại bị dày xuống 18 tầng địa ngục ngay tức khắc.

Đang tức tối thì điện thoại bỗng rung lên. Dòng chữ Sam Thái hiện lên màn hình như vấy gọi. Ày! Đây là một đại đại mỹ nhân của làng điện ảnh đấy. Tuy nhiên, suy cho cùng thì mỹ nhân cũng chỉ đến thế mà thôi, không thể bước qua được cửa ải chết người của chiến sĩ bóng đêm Quang Anh này được.

- Alo!

- Anh....- Giọng nói ngọt ngào bắt đầu vang lên kích thích các nơ – ron thần kinh của Quang Anh – Em muốn gặp anh...

Quang Anh cười khê rồi nói ngọt ngào cũng chẳng kém:

- Để mai được không honey? Hôm nay anh hơi mệt.

Tiếng thở dài thất vọng vang lên phía bên kia điện thoại. Nhưng Sam Thái vẫn giữ nguyên giọng nói nhẹ nhàng:

- Vậy... ngày mai... mình đến Dancer nhé?

- Tất nhiên rồi. Ngày mai anh có thể từ chối người đẹp được sao?

Dancer lúc 9h tối.

Đông nghẹt thở. Hơi người cùng với những hơi khói thuốc hòa quyện làm con người ta có cảm giác khó chịu đến mờ ảo. Sam Thái hẹn anh 9h vì cô ấy còn phải diễn nốt cảnh cuối. Mà cảnh cuối lại là cảnh hôn nhau mặn nồng cùng với một thằng diễn viên nào đấy. Tất nhiên là nó không thể đẹp trai bằng anh được. Có lẽ hôm nay anh sẽ không thể hôn Sam Thái được. Biết đâu thằng diễn viên kia mắc bệnh mồm thối thì sao? Mà cái bệnh này có nguy cơ lây nhiễm là rất cao. Cứ nghĩ vậy là anh lại tặc lưỡi lắc đầu tội nghiệp cho Sam Thái.

Vừa lúc ấy thì điện thoại của anh lại rung lên.

- Anh Quang Anh!

Ôi mẹ kiếp! Quang Anh tự chửi rửa hôm nay là cái ngày quái gì mà lại có cả Kim thế này. À, thực ra cô nàng này là người mẫu. Đôi chân dài tít tắp của cô ấy làm sao mà anh chối từ được, điểm cộng tiếp theo còn là ở khuôn mặt xinh đẹp nữa chứ.

- Kim! Sao thế em?

- Em... Em rất buồn.

Quên nói với các bạn là cô nàng này mắc bệnh sốt mướt hạng nặng. Nói khóc là có nước mắt ngay, nói buồn là sầu ngay... Sao cô ta không chuyển sang ngành điện ảnh với Sam Thái nhỉ? À không. như thế sẽ xảy ra chiến tranh giữa các vì sao và hành tinh chính là đồng chí Quang Anh.

- Thế ư? Anh...cũng rất nhớ em. Nhưng công việc hôm nay nhiều quá anh cần nghỉ ngơi.

- Anh đang nghe nhạc sàn à?

Quang Anh quên mất là mình đang đứng đâu vội vàng giải thích:

- À! thế này nhé, anh có một sở thích đặc biệt. Khi một giải tỏa áp lực anh rất thích nghe nhạc sàn. Thế nhé.

Không đợi Kim nói gì thêm Quang anh tắt máy. Vừa kết thúc cuộc nói chuyện với Kim thì bây giờ lại đến Sam Thái gọi điện:

- Anh à! Em xin lỗi! hôm nay em không đến được đâu.

Mẹ kiếp! Quang anh tức đến nổi chân tay lóng ngóng chỉ cần có đứa nào lượn lơ quanh anh là anh sẽ túm cổ nó mà đập ngay. Sao cô ta không gọi điện sớm hơn để anh còn nhận lời với Kim?

Còn chưa kịp nói gì tiếp theo thì đã có một bàn tay nhẹ nhàng luồn vào cổ anh. Hương cỏ dại dịu nhẹ khiến tinh thần anh sảng khoái. Một cô gái xinh đẹp đến kiêu kiêu. Mà nói đúng ra giống như một yêu nữ hơn. Yêu nữ có sức mê hoặc đến chết người. Thế là đồng chí Quang anh đưa ra một quyết định với Sam Thái:

- Được! Gặp em sau.

Đường Thi đã nhìn thấy Quang Anh từ xa. Dancer này là của bố cô. Và còn rất nhiều Dancer khác nữa...

Chiếc áo sơ mi màu đen đầy lịch của anh ta như mời gọi tất cả chị em phụ nữ đến vậy. Ngay cả cô còn bị anh ta mê hoặc nữa là. Rồi bỗng nhiên Đường Thi nảy ra một ý định. Con người đối với cô mà nói óc chỉ để trồng rau như anh ta thì lừa một vỏ cũng không phải là khó.

Nghĩ vậy, Đường Thi nở một nụ cười đều giả rồi bước vào phòng. Ở đây cô có phòng riêng, mà ở đâu cũng thế, phòng của cô đều được bày trí giống ở nhà.

Bàn trang điểm trước mặt với bao mỹ phẩm đắt giá. Đường Thi liền trở tài hóa trang rồi mở tủ mặc vào người chiếc áo yếm màu đỏ chói cùng chiếc quần đùi đen phản màu ngắn tầm 20 phân.

Nhìn vào gương, ít ai có thể nhận ra đây chính là Đường Thi ngổ ngáo con của Liêu Tuấn, người cầm đầu Đông Bang hội tiếng tăm lẫy lừng chứ. Đường Thi nở một nụ cười man rợ để thưởng mình rồi lại tự nổi da gà vị điệu cười này. Thật là kinh khủng.

Đường thi bước về phía Quang Anh. Có vẻ như là anh ta đang tức giận điều gì đấy khi nghe cuộc điện thoại kia. Không sao, như vậy cô càng có cơ hội đùa. Đường Thi đưa ta vòng qua cổ Quang anh. Cô biết là ánh đèn mờ ảo sẽ tiếp sức cho cô. Mà kể cả có đứng chỗ sáng thì cô cũng yên tâm vào tài hóa trang của mình.

Biết ngay là anh sẽ chào tạm biệt với “ai kia” trong điện thoại mà chuyển hướng đến cô.

- Muốn gì đây?

Ôi! Giọng điệu sao lại lạnh lùng thế này. Đường thi biết thừa anh ta tỏ vẻ. Gớm, chả thích quá lại còn sĩ. Thôi không sao, thì cho anh ta cái biến hiệu có chí khí đi.

- Chúng ta có thể uống rượu không?

Quang anh đưa đôi mắt nhìn Đường Thi. Cô ta đúng là “Đát Kì” cái thế. Mê hoặc chết người. Với những trường hợp như thế này Quang Anh từ gào thét trong lòng: “Tôi không ăn được cô thì tôi không làm người”.

- Tất nhiên rồi. Được uống với người đẹp là phúc phận của tôi.

Đường Thi muốn nhỏ một bãi nước bọt vào tên đểu giả ở trước mặt mình.

- Được. Vậy chúng ta vào một nơi yên tĩnh nào đó nhé?

Quang Anh vòng tay sau eo Đường Thi kéo cô về phía mình thì thầm:

- Cô em muốn ở chỗ nào? Nhà nghỉ? Khách sạn? Hay...

Còn chưa nói hết câu thì Đường Thi đã đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh. Ôi! Cảm giác thật ngọt ngào.

- Ở đây nhé? Em sẽ đặt phòng.

Tiếng mời gọi tình yêu! Quang Anh thấy con tim mình bị buộc tại một cái cọc nào đó và nó đang... ăn cỏ. Trời ơi! Anh bị ảo rồi! Anh thấy trái tim mình đang ăn cỏ kìa.

Đường Thi cười thầm trong lòng. Cẩn câu rồi. Được. Để xem cô “dạy dỗ” anh ta thế nào.

Câu chuyện tiếp theo sau đó diễn ra hết sức nóng bỏng tại...phòng riêng của Đường Thi. Hai người, mỗi người một việc. Quang Anh thì bận tìm cách cởi quần áo của Đường Thi trong khi cô nàng đang tìm cách làm thế nào rút được cái ví của anh ta cho anh ta hết đường về. Chưa hết, kế hoạch của Đường Thi còn phong phú hơn nữa khi cô định sẽ cho đồng chí đang “tác chiến” cùng cô một phát vào yếu điểm. Nếu thành công thì có thể tuyệt tông giống nòi.

Tuy nhiên. Cao thủ tình trường như Quang anh sao có thể dễ dàng bị Đường Thi làm cho như vậy được cơ chứ? Một tay anh kẹp lấy hai cổ tay của Đường Thi. Tay còn lại rút bung dây áo của cô. Bước tiếp theo là đến chiếc quần. Anh làm những việc này rất thuần thục, mắt vẫn nhìn Đường Thi, môi vẫn hôn cô không cho cô kháng cự.

Đường Thi bắt đầu bị mê hoặc hơn là muốn chạy thoát. Năm cuối lớp 12, cô đã từng “vượt rào” một lần nhưng cảm giác mê mê này là không có. Chỉ cần có thế, mấy cái vụ lừa lọc của Đường Thi đã bị cuốn theo cơn khoái cảm đang dâng trào. Người con trai phía trên cô thật hấp dẫn...

Liêu Tuấn đã hai ngày không được gặp con gái. Một người đàn ông góa vợ chỉ còn đứa con gái yêu quý này thì làm sao ông không nhớ nó chứ? Bao nhiêu tình cảm đều dồn hết vào cô con gái này...

- Ông chủ...

Cảm xúc dâng trào thì bị tên nhân viên tại Dancer chen ngang. Liêu Tuấn đưa tay cốc mạnh vào đầu nó nói:

- Mẹ kiếp! Tiểu thư đâu?

Tên nhân viên chẳng hiểu lí do tại sao mình bị đánh nhưng cũng chẳng dám ho he. Ở nhà anh ta còn mẹ già và bố cũng già nớt. Làm sao có thể cãi lại chứ!

- Dạ tiểu thư ở trong phòng ạ!

Liêu Tuấn đi lên tầng hai. Định đưa tay mở cửa nhưng lại nghĩ bây giờ con gái lớn rồi, 23 tuổi không phải là ít. Ông mà mở cửa không báo trước tức là không tôn trọng nó. Nghĩ vậy Liêu Tuấn đẩy Mac đang đứng bên cạnh nói:

- Mà gọi cửa đi.

Với một dân xã hội đen như Mac. “Gọi cửa” tức là như thế này.

“Uỳnh”

Cánh cửa gần như bật khỏi khung cửa, nhưng rất may là nó còn lẳng lơ ở lại. Liêu Tuấn bất ngờ về hành động này. Ông đâu có bảo Mac làm vậy? Ý của ông là gõ cửa. Nhưng cảnh tượng tiếp theo còn khiến ông tưởng mình nhầm phòng. Đường Thi và tên nằm bên cạnh có lẽ là không mặc quần áo nằm chổng chéo lên

nhau. À há! Ông biết rồi. Có phải chúng nó đang đóng phim không? Nghe Mac kể thì hình như con gái ông đang làm việc ột công ti điện ảnh nào đấy. chắc là đúng rồi. Thế là Liêu Tuấn liền nhảy vào giả bộ che mặt như mình là mình tỉnh bị nhà báo chụp hình vội hét lớn:

- Đừng quay tôi, đừng quay tôi.

Mac nhìn tiểu thư cùng tên đáng ghét kia bật dậy sau khi ông chủ hét lớn là đã hiểu ra tất cả. Cậu không ngần ngại vỗ vai ông chủ và nói:

- Ông chú! Đây là cảnh thật. Không phải đang quay. Ông có thể ngẩng mặt lên được rồi.

4. Chương 04 - 05

Chương 4 : Ép hôn

Tại Tòa Nhà Vàng.

Liêu Tuấn cùng anh em trong bang hội đang nhìn chăm chăm vào hai con người nhỏ bé này.

Quang Anh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Hôm qua anh gặp “Đát Kĩ” và sáng nay tỉnh dậy lại thấy mình nằm cạnh ĐườngThi trong tình trạng trần như nhộng. Và trước mặt là cái ôngmặt đầy theo cùng một thằng lạnh lùng điển trai này. Bây giờthì anh đang là một thành viên nổi tiếng ở đây với hàng ngànánh mắt đang bắn về phía mình. Có vẻ như đây là ổ xã hội đen rồi. Chẳng lẽ anh sắp được thu nạp làm đệ tử? Có cần cắtmáu ăn thẻ không? À! Không có dao, may quá, nhưng nhờ may bọnngười này bắt anh cần tay thì sao? Có thể lắm.

Đường Thi nhìn bố rồi mân mê cốc cà phê trước mặt. cô đang chửi thầm trong bụng. Mẹ Kiếp! Tự dưng hôm nay đẹp trời bố lại nổi hứng thế này. Bây giờ thì hay rồi, cô đang lo sợ cho Quang Anhnơn là chính mình.

Liêu Tuấn nhìn con gái rồi lại nhìn thằng đã ngủ với con gáiông. Xét về ngoại hình: 10 điểm. Sức chiến đấu: 10 điểm. Vitheo ông thấy mặt mũi cô con gái ông sáng nay rất hồng hào. Quân tử: 9 điểm. Ngồi trước ông mà mặt đực ra như ngô thế này là “hảo” lắm rồi. Cũng may là hần chưa tè ra quần như mấy thằngtheo đuổi con gái ông trước đây. Rồi cuối cùng ông cũng đậpbàn phán quyết một câu xanh rờn:

- Tuần sau lễ cưới sẽ được tổ chức.

Tất cả cùng làm bộ mặt như thế này: Mồm chữ O, mắt cũng chữ O, mặt thì là chữ Ô. Quang Anh cố đưa ngón tay mình vào ngoáytai, có lẽ mấy ngày nay anh bận quá không lấy dáy tai được.

Còn Đường Thi thì nhìn bố không nói thành lời. Cưới xin cái gì chứ? Cô chỉ là muốn chơi đùa với hần. Không hề có ý địnhtrèo lên xe hoa và vác cái bộ váy trắng toát nặng trĩch kia.

- Bố! Không thể như thế được.

Liêu Tuấn nhìn con gái. Bây giờ mọi chuyện cả cái Tòa NhàVàng đều hay rồi, vả lại lời nói của ông đã nói ra là khôngthể thu lại. Ông trợn mắt quát:

- Có gì mà không được. Chẳng nhẽ con ngủ với người mà mình không yêu? Con gái của Liêu Tuấn lại như thế sao?

Đường Thi biết không thể chống lại thánh chỉ. Cô đành ngồixuống hậm hực mà trút giận lên cái vạt áo của mình. Thậtquá quắt, bắt cô cưới tên nay chẳng thà cắt tiền tiêu vặt củacô còn hơn. Tên đàn độn có bộ óc cặn sỏi này ư? Cô không chấpnhận.

Quang Anh cuối cùng cũng làm sạch bộ tai mình và cuối cùng thì anh cũng đã nghe ra câu nói của Liêu Tuấn. Tất nhiên là anh sẽ có quyền phản đối:

- Tôi có thể từ chối không?

Tất cả mọi người lại quay ra nhìn Quang Anh. Và họ có chung một ý nghĩ: Thằng này điên rồi. Nó dám từ chối Liêu Tuấn? Đồng nghĩa với việc nó đã từ chối Đông Bang hội. Liêu Tuấn lừ mắt nhìn Quang Anh:

- Chàng trai trẻ quả là có chí khí. Tuy nhiên nếu cậu có thể vượt qua 32 con người ngồi đây không kể con gái ta và vượt qua bao nhiêu người bên ngoài ta cũng không đếm được. Đến được cái thang máy rồi ấn nút cho thang máy từ tầng 18 xuống tầng 1 là cậu đã từ chối ta một cách thành công.

Quang Anh nghe thử thách nuốt nước bọt cái ực. Rồi anh nghe thấy giọng Đường Thi như búa đập bên tai:

- Phen này anh không thoát được rồi. Tốt nhất là nghe bố tôi đi.

Quang Anh thì thầm lại vẻ rất cương quyết:

- Hôm nay tôi có bỏ cái mạng còn phơi phới xuân xanh ở đây thì cũng không thể nhận lời cưới cô.

Đường Thi nhún vai vẻ chờ đợi rồi quay ra vuốt tóc.

Quang Anh lườm cô như muốn lòi cả mắt. Thế mà cuối cùng nó lại không lòi được. Rồi anh đứng dậy vẻ hùng dũng nói rành mạch:

- Tôi đi!

Nhưng anh chưa kịp bước ra khỏi chỗ đang đứng thì đã thấy một tên lực lưỡng từ đâu đi đến nhắm nhe khẩu súng trên tay. Thế là bao nhiêu dũng khí chui tọt xuống hậu môn. Đồng chí Quang Anh ngồi thụp xuống ghé cười rất tươi:

- Tôi đã suy nghĩ lại rồi. Tôi thấy cưới Đường Thi cũng là một chuyện tốt. Nào, chúng ta mau đi đăng ký kết hôn thôi.

Câu nói sau là Quang Anh quay ra nói với Đường Thi. Thực ra lục phủ ngũ tạng của anh sắp đảo lộn hết cả rồi. Tại sao lại có kiểu ép hôn như thế này? Đúng là xã hội đen mà.

Đường Thi thích thú theo dõi từng hành động và diễn biến tâm trạng của Quang Anh. Thật là tức cười. Anh ta cũng sợ chết đấy. Haha.

- Bố. Con làm ở công ty anh ấy - Đường Thi mắt sáng như sao sa khi nói đến vấn đề này.

Còn Quang Anh thì sợ lạnh toát mồ hôi hột. Cô ta lại định gỡ trò gì nữa đây?

Liêu Tuấn mắt cũng sáng không kém. Hóa ra đây là sếp của con gái ông, hóa ra con gái ông là theo tình yêu vậy gọi nên mới khăng khăng muốn đi làm như vậy. Đúng là bọn trẻ bây giờ cuồng nhiệt thật. Ông ngày xưa cũng chỉ được một góc của chúng.

- Vậy con gái làm việc gì ở đấy? Người mẫu hay diễn viên nào?

- Một công việc rất tốt bố ạ! Lúc nào quá độ có thể xả tùy ý mà không phải chạy đường dài. A...

Đường Thi bị Quang Anh đá vào chân ở dưới gầm bàn một cái đau đớn. Sợ hãi đến nỗi chân tay lỏng ngóng rồi sao?

Quang Anh biết tính mạng mình giờ đây đang ngàn cân treo sợi tóc. Nếu để ông ta biết được công việc mà anh giao cho Đường Thi làm thì anh sẽ nhận được một tin tốt và một tin xấu. Chúng ta sẽ nghe tin xấu trước cho nhẹ nhàng: Tin xấu là anh sẽ mất cơ hội gặp lại Kim, Sam Thái và hàng ngàn cô gái khác nữa. Tin tốt là anh có thể đoàn tụ cùng tổ tiên và ngồi nốc tửu gộ hoa quả ăn ngon lành. Thật tuyệt vời làm sao.

- Công việc tốt như thế ư?

Mẹ kiếp. Tên nào vừa phát ngôn câu đó? Anh thề sẽ đại nghiê diệt thân mà giết nốt con đẻ còn sót lại của mình. Và tất nhiên là anh không tìm ra kẻ châm ngòi cho những ánh mắt nghi vấn đang bắn về phía mình.

Nếu biết trước Đường Thi là con gái của người này thì anh đã chẳng dại mà nghịch với lửa. Đúng là đen như chó mực.

- À! Tôi đã ra quyết định là sẽ bố trí một công việc còn tốt hơn rồi.

Liêu Tuấn hài lòng gật gù:

- Thôi! Đường Thi cưới xong nên ở nhà. Cậu hãy kiếm tiền nuôi nó. Hàng ngày nó có 2 giờ để shopping. Thật là đáng yêu!

Câu cuối sao lạc đề vậy? Quang Anh cười gật đầu đồng ý. Bắt anh kiếm tiền cho cô ta nữa? Chẳng phải nhà cô ta còn thừa tiền hơn anh sao? Bất công thế? Ông trời ơi! Mắt của ông giấu ở nách hay sao?

Chương 5 : Bọn họ sắp là vợ chồng

Nếu nói ngày hôm nay có tin Hot là gì? Thì chúng ta không thể bỏ qua tin very very Hot của đôi bạn trẻ Quang anh và Đường Thi. Sau đây là cuộc phỏng vấn của báo Vịt giời và Lợn Lái giành cho hai người. Phóng viên chuẩn bị vào việc. Máy quay đã sẵn sàng.

Phóng viên: Hi!

Quang Anh hậm hực: Khởi chào hỏi.

Phóng viên mắt húng. Đường Thi vẫn nhún nhử với mấy anh quay phim, tạo dáng rất giống mấy cô người mẫu của hãng thuốc táo bón.

Phóng viên: Cái gì đã thúc đẩy tình yêu của hai người đến hôn nhân?

Đường Thi trong lúc tạo dáng vẫn trả lời: Có tình yêu nữa sao?

Quang Anh tiếp lời hưởng ứng: Phải. Động lực chính là cơ thể của cô ta có thể làm tôi miễn cưỡng mà kết hôn.

Phóng viên cười khổ sở. Chiếc máy ghi âm trên tay tí thì rơi cái ạch xuống sàn. Đôi trai gái này thật biết đùa. Trả lời ngắn gọn súc tích mà không sợ scandal.

Đường Thi nghe câu nói của Quang anh cũng gật gù. Cô tự nghĩ đây là một lời khen mà Quang anh giành cho cô: Kỹ thuật của anh cũng không tồi.

Quang Anh: Tôi nghĩ đây là một điều đương nhiên.

Phóng viên cảm thấy mình bị bỏ quên vội vàng kéo lại chủ đề: Hề hề! chúng ta không nên nói đến chuyện chăn gối nữa. Câu hỏi tiếp theo giành cho các bạn sẽ là ngoài những yếu tố tác động bên trong ra thì có tác động bên ngoài nào không?

Câu hỏi này thật biến thái. Quá khó để trả lời. Quang Anh sao có thể nói trắng ra là sợ bố của Đường Thi cơ chứ? Thật là mất thể diện. Thế là anh trả lời như này: Tiền của tôi cần có người để tiêu.

Đường Thi: Súng của Mác cần có người để thử.

Và sau câu nói này là màn bắn tỉa con mắt rất đăm đũa của hai anh chị. Phóng viên nghĩ đây là một cách “nhìn yêu” mới của giới trẻ hiện nay. Thật mới mẻ, có lẽ phải ghi thêm cho hai con người này một tittle nữa khi sáng tạo ra kiểu ánh mắt tra nhau như thế này.

Phóng viên: Câu hỏi thứ ba sẽ là công cuộc chuẩn bị đám cưới của các bạn đã chuẩn bị đến đâu rồi?

Quang Anh: Chuẩn bị xe cứu thương cho Sam Thái, Kim, Thục Hân... thành công. Ngoài ra, đã mua một áo chống đạn để phòng bố vợ Liêu Tuấn uống quá khích mà chơi súng trong lễ cưới.

Đường Thi: Đã ăn đủ dưỡng chất để phòng đêm tân hôn bị anh ta đè chết ngạt như hôm nọ.

Thế là cuộc chiến giữa hai người lại bùng nổ. Quang Anh không tin là cô ta có thể nói anh dè chết cô ta trong khi đêm hôm đó cô ta lẩn lộn khắp nơi. Đúng là gấp lửa bỏ tay người. Ở đâu ra cái loại miệng lưỡi này chứ? Câu trước thì khen kỹ thuật không tồi, câu sau cô ta đáp đũa nói anh dè chết cô ta. Thật quá quắt.

Phóng viên lại là “sứ giả hòa bình”: Ý tôi nói là chuẩn bị cái khác chứ không phải là chuẩn bị những cái này.

Quang anh đập bàn quát: Bà thật lắm chuyện. Cái này là chuyện riêng. Tôi phải nói cho bà tôi đâm đầu vào cái chết như thế nào sao?

Rồi anh quay ra phía người đang cầm máy quay: Phiên anh cắt giùm đoạn vừa này.

Đường Thi ngich ngich lộn tóc rồi trả lời: Bố tôi đã gọi hơn 200 anh em đến chuẩn bị hộ rồi.

Phóng viên cuối cùng cũng có một câu trả lời đúng nghĩa cho dù nó chẳng nói lên được điều gì: Vậy các bạn có thấy vui vẻ khi tổ chức hôn lễ không?

Quang Anh: Tôi sẽ uống thuốc an thần khi đón dâu.

Đường Thi: Tôi không biết có nên mặc quần sooc trong váy cưới không. Chắc là rất nóng. Đề phòng để còn cởi ra.

Phóng viên mồ hôi lại toát mồ hôi. Chén chúc nhau. Bà cười khổ sở: Cảm xúc của hai người là thế nào?

Quang Anh: Sau hôm quyết định cưới tôi đã ăn hết hai con gà quay.

Đường Thi: Tôi đã mua gần hết 2 cái shop chỉ trong 15 phút. Phá kỉ lúc trước đó là 20 phút.

Phóng viên đứng ngồi không yên. Đây là hai con người biến thái nhất mà bà từng gặp. Quái dị... bà không thể nói được gì nữa. Tuy nhiên đằng sau đang là một chú có sừng. Nụ cười lại nở trên môi: E hèm. Vậy hai người định hưởng tuần trăng mật ở đâu?

Quang Anh: Cho cô ta lên một trang trại nuôi bò.

Phóng viên: Tại sao?

Quang Anh: Để cho cô ta hết cãi với tôi sữa cô ta uống hàng ngày là từ người nuôi bò.

Phóng viên tím mặt.

Đường Thi: Cho anh ta vào rừng quốc gia.

Phóng viên nhẫn nhẹn: Tại sao?

Đường Thi: Để anh ta không ngu ngốc nói khỉ là loài động vật lưỡng cư.

Hai con người biến thái.

Phóng viên nhẫn nhẹn tập hai: Vậy hai người định sinh mấy đứa?

Quang Anh cười đểu giả: Cô ta có thể sinh con sao?

Đường Thi: Anh ta có thể đẻ không bà phóng viên? Bố tôi nói bố là người sinh ra tôi. Vậy chắc anh ta có thể giống bố tôi.

BỐP!

Chiếc máy ghi âm bị đập xuống sàn một cách không thương tiếc. Bà phóng viên hét lớn: Trang báo tuần này sẽ là bài nghiên cứu về giống nòi của loài lợn lá.

Và cuộc phỏng vấn kết thúc tốt đẹp tại đây.

Khi tất cả mọi người đi khỏi. Đường thi có quay ra phía Quang anh hỏi:

- Vậy chúng ta được lên báo chứ?

Quang Anh nhún vai:

- Có lẽ sẽ là sau chuyên mục nghiên cứu về giống nòi của lợn lá.

Hai người đều gật gù đồng ý với câu nói này.

Sau khi tin tổng giám đốc đẹp trai Quang anh sẽ cưới cô nàng dọn vệ sinh Đường Thi lan truyền đều khiến mọi người phải...ngủ một giấc và tỉnh lại. Họ đã nói như thế này sau khi tỉnh lại:

- Chỉ là một giấc mơ. Làm việc tiếp thôi.

Diễn viên Sam Thái xinh đẹp ngoài mặt vẫn vui vẻ nhưng trong lòng thì có vẻ buồn bực khó tả khi để thua một con bé dọn vệ sinh. Vậy là bao nhiêu công sức trước nay của cô dành cho Quang Anh là đổ sông đổ bể rồi. Thật là khó chịu. Có lẽ cô phải mua một thùng nước rửa nhà vệ sinh về làm quà cưới. Việc bây giờ đối với cô là phải bảo với người quản lý nói với truyền thông: Sam thái cô vui vẻ và thành thật chúc anh ấy hạnh phúc bên người vợ hiền.

Người mẫu Kim sau khi nghe tin thì có phần khâm khá hơn khi không hề dè dặt cảm xúc. Cô đã lao vào ăn uống không điều độ với hai miếng thịt luộc và một cốc ca cao nóng. Thế đấy, cô đã ăn kinh khủng như vậy đấy. Nếu để quản lý mà biết thì cô sẽ không được diễn trong buổi thời trang hè thu nữa. Và Tất nhiên là cô cũng rất ảm ức khi để thua một con bé dọn vệ sinh. Cô đã tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ mua nước rửa nhà vệ sinh hiệu con vịt nữa. Vì nghe nói Đường Thi dùng nhãn hiệu đó để tẩy nhà vệ sinh. Thật đáng ghét.

Lê Vân thì mất chữ O, mặt chữ Ô sau khi nghe tin này. Chỉ với chưa đầy một tuần, hai người gặp nhau và làm lễ cưới. Thật là thần tốc. Tuy nhiên, cô không thể biết được họ đã gặp nhau trước đây và đã có những kỉ niệm thật khó quên. Ai nói họ không phải là thanh mai trúc mã nào?

Liêu Tuấn thì biểu lộ cảm xúc khi con gái sắp đi lấy chồng bằng cách này: Đưa tấm ảnh người vợ lên áp vào mặt và khó thút thít. Rồi ông lại bỏ ra, rồi lại áp vào. Mac đứng cạnh có thể đếm được trên 10 lần ông chủ làm vậy và anh thực sự tội nghiệp cho khớp tay của ông chủ. Và nghe nói là bà chủ cũng rất tội nghiệp vì nước mũi của ông chủ chảy quá nhiều. Cuối cùng Liêu Tuấn cũng nói:

- Bà! Tôi đành phải thú nhận với bà một việc. tôi đã lừa dối Đường Thi rằng...tôi là người đẻ ra nó.

Mac đứng cách suýt chút nữa hộc máu mà chết. Rồi cuối cùng anh rút ra một kết luận xương máu “có lẽ ông chủ là động vật lưỡng tính”.

Còn đây là bố mẹ Quang Anh sau khi nghe tin “bọn họ sắp là vợ chồng”. Tác giả cũng không cần phải để P/s “họ” ở đây là aichứ?

Bố Quang anh tay cầm tờ báo bất động hồi lâu rồi quay ra nói khề với vợ:

- Bà! Bà có thể vận hộ tôi cái lưng không? Ngồi lâu quá không cử động được.

Hóa ra đây là lí do của bố Quang Anh khiến ông không thể lao đến túm lấy cổ anh mà nói “con quyết định bước vào hang tử thần?”

Mẹ Quang Anh nhìn anh đăm đúi hồi lâu rồi nói:

- Dẫn nó đến gặp mẹ.

Quang Anh nhún và đi thẳng lên nhà. Có gì khó đâu. Nếu mẹ anh mà đúi được thơ nhà Đường đi thì anh quyết cả đời này sẽ tôn thờ mẹ. Nếu có thể sẽ đúc tượng làm bằng vàng ròng ẹ luôn.

5. Chương 06 - 07

Chương 6: Ra mắt mẹ chồng

Sau khi nghe Quang anh nói chuyện Đường Thi phải đến gặp mẹ anh. Câu đầu tiên của cô là:

- Tại sao phải gặp?

Quang Anh nhếch môi cười nhạt. Đầu óc của cô ta chắc chắn là chưa tiên hóa hết. Hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy, nếu cô ta không phải người của Đông Bang hội thì có lẽ anh đã vả vào mồm cô ta rồi.

- Cô nghĩ cái gì thế? Con dâu ai chẳng phải gặp mẹ chồng.

Đường Thi nghĩ ngợi hồi lâu rồi lại hỏi:

- Vậy anh cũng phải ra mắt mẹ vợ.

- Cô có mẹ sao?

Nghe Quang Anh nói thế Đường thi bỗng nhiên muốn khóc. Phải rồi, cô đâu có mẹ. Bố là người đã nuôi cô lớn cơ mà. Nghĩ vậy Đường Thi chợt òa lên khóc. Nước mắt tuôn trào khiến Quang Anh hốt hoảng với lấy tờ khăn giấy cạnh đó:

- Sao thế? Tôi xin lỗi!

Đường Thi vừa khóc vừa nói:

- Tôi cũng muốn có mẹ.

Quang Anh đỡ khóc đỡ cười. Ai mà lôi mẹ ra cho cô ta được thì làm đi. Anh không có cái khả năng đó. Tuy nhiên, anh sẽ không nói cái ý nghĩ này ra. Nếu nói ra thì anh sẽ bị rửa trôi bởi cái máy nước mắt đang tuôn xối xả bên cạnh mắt. Nếu nói thẳng ra thì có lẽ anh cũng là người có lỗi. Là anh đã động vào nỗi đau của cô ta.

- Được rồi! Tôi sẽ đi gặp mẹ anh. Mẹ chồng cũng là mẹ.

Quang Anh chỉ thiếu nước quỳ xuống vái ông trời ba lạy nữa thôi. Cô ta cuối cùng cũng gạt bỏ “nỗi đau cá nhân” theo anh về gặp mẹ. Anh biết là mẹ anh sẽ giở đủ trò để làm cho cô ta sợ hãi à xem. Ngày trước, mấy cô gái đã từng nhắm nhe làm vợ anh cũng đã bị mẹ anh dọa ột đi không trở lại. Haizzz, chỉ cần lần này thành công thôi, là anh sẽ lấy thêm mẹ anh ba cái nữa cho trọn bộ. Haha, nghĩ đến Đường thi phải xách dép chạy đi là anh đã thấy tâm hồn trăm hoa đua nở, niềm vui dạt dào rồi. Thật là tuyệt vời nếu như nó cứ kéo dài mãi.

Tuy nhiên, Quang Anh quên mất Đường thi là ai.

Đường Thi nhìn cái vẻ mặt đắc ý của Quang Anh mà chợt hiểu ra đôi điều. Tên gốc này lại sắp sửa bày trò hại cô đây mà. Cô không giống hẳn, óc cô không thể trồng rau được và nó có rất nhiều nếp nhăn trên đó. Các bạn không tin thì cứ bỏ đầu các bạn ra và so với tấm hình chụp sơ đồ não của cô mà xem. Chắc chắn các bạn không thể thông minh bằng cô rồi. Xem nào, người ta nói “mẹ nào con nấy” mà cũng có thể nói ngược lại “con nào mẹ nấy” (theo suy nghĩ của Đường Thi), chắc chắn là bà mẹ chồng kia óc cũng phẳng lì rồi. Để xem cô cho bà ta trắng mắt ra và vui mừng tôn thờ cô như thế nào. Những bộ phim mẹ chồng hại con dâu đã cho cô rất nhiều kinh nghiệm rồi. Đường thi đã rút ra được một kinh nghiệm xương máu như thế này: Gặp mẹ chồng ác là mình phải ác hơn bà ta. Có thể thì mới thắng được. Haha, nghĩ đã thấy tuyệt vời rồi. Cảm giác này mà kéo dài đến hết cuộc đời thì còn tuyệt hơn nữa.

Chiếc BMW X5 đồ xịch trước đại sảnh của Tòa Nhà Vàng. Quang Anh bước xuống như một minh tinh điện ảnh khiến ấy cô gái đi đường tí nữa thì đâm đầu vào xe tãi vì mãi nhìn. Haizz, ai nói là vẻ đẹp không thể làm chết người? Hôm nay, Quang Anh mặc một Chiếc áo sơ mi xanh dương lịch lãm. Cộng thêm vào đó là chiếc quần âu càng tăng thêm vẻ nam tính của anh. Khuôn mặt tuấn tú với chiếc mũi cao và thẳng, hàng lông mày lười mác rất phong độ... Chiếc đồng hồ versace sáng bóng trên cổ tay như bút màu vẽ lên mặt anh hai chữ: Có tiền. Và nó khiến cho nhiều kẻ phải hậm hực hét lên: Đời thật bất công.

Đường Thi ngó từ trên tầng hai mươi xuống và đã nhìn thấy Quang Anh. Chiếc BMW của anh ta cũng không tởi chút nào. Cô đi ra phía tủ và mở nó ra. Ánh mắt thăm dò một lượt rồi cô quyết định hôm nay ăn mặc đơn giản nhất có thể, để còn lừa bà la sát kia nữa chứ. Tuy nhiên, bình thường của Đường Thi sẽ là như thế này: Một chiếc quần côn, một chiếc áo thun khoét cổ rất nghệ thuật, một đôi guốc mười hai phân rất sành điệu. Cộng vào đó là vành tai được bấm bốn lỗ, bộ tóc đồ rục càng tô điểm cho Đường Thi treo trên cổ mấy chữ: Không thể bình thường hơn. Thôi vậy, có lẽ như thế này là rất bình thường cho cô ấy rồi.

Quang Anh nheo mắt nhìn Đường Thi đi lại về phía mình. Chiếc áo bó sát và khoét sâu đến ngực của cô ta khiến anh nhớ lại cái đêm hôm trước. Những đường cong của cô ta như khiến anh mê, rồi còn khuôn mặt quý mị lúc đó của cô ta nữa chứ... Nếu cô ta không phải Đường Thi thì nhất định người “tử trận” sẽ

lành rồi. Mà bây giờ anh còn chưa đủ để “tử” hay sao? Có trách cũng chỉ trách tại sao ông trời cho cô ta là con gái của LiêuTuấn.

Đường Thi ngồi vào xe. Tên đàn độn này còn chẳng thèm mở cửa cho cô nữa. Giờ thì cô đã biết thêm một bí mật rất hay nữa là anh ta còn kém thông minh hơn cả Mac. Nghĩ đến đây cô lại lắc đầu thở dài thương hại cho anh ta, có thể là ông trời bất công với anh ta thật.

- Cô thở dài cái gì?

Không khí im lặng trong xe được Quang anh phá vỡ bằng một câu hỏi.

Đường Thi chẳng thèm nhìn anh ta mà trả lời:

- Tôi thở dài thì liên quan đến anh hay sao?

Mẹ kiếp! Quang anh tự chửi thề trong lòng. Thật khó chịu khinh bỉ đến cô ta sắp là vợ mình, những lúc như thế anh chỉ muốn chạy ngay vào nhà vệ sinh và...xả nước. Anh đau khổ quá, năm nay anh mới có hai mươi bảy tuổi thôi. Cuộc đời anh vẫn còn rất nhiều điều hay ho anh chưa khám phá hết mà tất cả đều nằm ở phụ nữ là chính. Và bây giờ, khi còn chưa có tình yêu xuất hiện với vợ sắp cưới thì anh đã tự kết ỉn cái án chung thân với một tờ giấy đăng kí kết hôn chết giấm kia. Bỗng nhiên Quang Anh nhớ đến vụ phải hù dọa cô ta.

- Mẹ tôi là một người rất khó tính. E là bà sẽ làm khó cô.

Đường thi vẫn nói thản nhiên:

- Tôi rất chờ đợi.

- Mấy cô bạn gái trước của tôi đã bị mẹ tôi dọa cho chết khiếp.

Đường Thi nhún vai:

- Vậy sao?

Quang Anh bặm môi kiềm chế. Anh thề nếu cô ta không phải ĐườngThi thì cái bộ tóc đỏ kia sẽ được anh vò tới không bao giờ chải được nữa. Kế hoạch hù dọa đã đổ bể hoàn toàn. Thôi thì đành phải chờ mẹ anh ra tay vậy. Nếu có ai hỏi trong đầu anh bây giờ nghĩ gì thì có lẽ là bài hát Nam Mô mà bà anh vẫn hay hát. Tiếc rằng anh chỉ thuộc câu đầu. Có lẽ cần phải về nói với bà chép ra một tờ giấy để khi cần còn dùng.

- Bà Hạ! Mang cho tôi một bình nước lọc ra đây.

Theo như Quang Anh nói thì cô vợ sắp cưới của nó là một thiên kim tiểu thư. Mà thiên kim tiểu thư chắc chắn biết ý của chủ nhà khi mời cô ta bằng nước lọc. Và tất nhiên là sẽ chẳng có đồ ăn nào nữa cả. Nước lọc là đủ rồi.

Đường Thi và Quang anh bước xuống xe. Cổng nhà anh ta vẫn đóng kín mít và im lìm. Nó làm cô hiểu ra, đây là một gia đình truyền thống và không thích rầm rộ. Khi quản gia Hạ vừa ra mở cổng thì Đường Thi đã lãnh trọn một cú nhìn “âu yếm” của bàta. Bà nó chứ! Ở đâu ra cái kiểu quản gia như thế này? Vậy là khi Quang anh vừa bước vào nhà, Đường Thi đã lùi lại một bước để đi ngang hàng với bà quản gia này và thì thầm mùa xuân với bà ấy rằng:

- Ánh mắt của bà...rất đẹp.

Quản gia Hạ là một người đã sống nhiều năm ở cái gia đình thượng lưu này nên tất nhiên là bà ta cũng có cách ứng xử:

- Cảm ơn tiểu thư đã khen. Chỉ tiếc là có rất nhiều người ganh tị với nó.

Đường thi trở mặt ra ngạc nhiên. Đối đáp không tồi, vậy tại sao bà ta lại phải đi làm quản gia nhỉ? À há, cô đoán chắc chắn rằng bà ta bị trượt đại học luật. Lại một con người đáng thương nữa. Thế là cô liền vỗ vai bà ta và nói về thông cảm:

- Tôi rất hiểu hoàn cảnh của bà. Thôi thì...Cố gắng lên.

Rồi cô đi và nhà.

Còn quản gia Hạ thì đứng trân trân một chỗ để tiêu hóa câu nói này. Cô ta đang phát ngôn cái gì thế? Cố gắng cái gì?

Đường Thi vừa bước vào nhà đã phải hứng chịu những cái nhìn thân thương của gia đình Quang Anh. Ánh mắt nào cũng gây cho cô những thiện cảm không ngờ. Nó dễ chịu hơn ánh mắt của bố cô nhiều. Amen, vậy là gia đình này rất bình thường rồi.

Sự thật về những ánh mắt ấy là như thế này: Ông Nghị thì ánh mắt nghiêm nghị cú như vừa giết người về, bà Trinh thì lườm đến nỗi hình ảnh ba đang lườm còn chẳng nhìn rõ nữa rồi. Quang anh với một ánh mắt hồ hững. Kiểu không quan tâm gắn với một thông điệp: Bố mẹ tôi là như vậy đấy.

Đường Thi khựng lại hồi lâu rồi cô nhìn thấy mấy cốc nước trên bàn. Thế là mắt cô như trở lên hết cỡ. Về điều này lại làm bà Trinh rất thích thú, bà nghĩ có lẽ cô ta đã hiểu ý của bà rồi.

Tuy nhiên. Đường Thi của chúng ta đôi khi rất ngốc nghếch. Cô đã “hiểu ” như thế này: nhảy vào chỗ ngồi của mình, chào hỏi qua loa rồi đưa cốc nước lọc lên uống ừng ực. Uống xong cô “À” một cái sáng khoái rồi tươi cười nói:

- Cảm ơn bác! cháu khát quá nên không uống được trà đầu. Bác quả là tâm lí.

Có ai mời cô ta trà đầu chứ? Đúng là vô duyên không thể chấp nhận được.

- Cô Thi này. Chuyện cưới xin của thằng Quang anh tôi không cấm, tuy nhiên...

Bà Trinh còn chưa nói hết câu thì Đường Thi đã vội chen ngang:

- Bác quả là người mẹ tốt. Cháu còn đang định nói với bác, bố cháu bảo nếu gia đình bác mà ngăn cấm thì bố cháu sẽ kích điện cho anh Quang Anh nhà mình ạ.

Quang Anh cùng cả nhà hình như đã thấy một luồng điện mạnh mẽ từ xa vọng lại. Họ nhìn nhau thân thương cứ như kiểu sắp đi vào chỗ chết rồi nên mới nhìn nhau theo cái kiểu “từ biệt” như vậy. Bà Trinh toát mồ hôi hột rồi mỉm cười:

- Thế thì tốt quá rồi. Gia đình tôi rất hoan nghênh cuộc hôn nhân này. Mau tổ chức nhanh thôi.

Ông Nam từ nãy đến giờ im lặng chỉ để suy nghĩ về những lời lẽ mà mình sắp tát vào mặt con dâu tương lai. Nay lại trôi tuột đầu mất chỉ vì một câu nói ngắn gọn của nó. Và để bây giờ ông chỉ còn một câu nói không còn gì để ngắn gọn và súc tích hơn nữa:

- Phải phải!

Quang Anh như muốn chết ngay tại chỗ. Vậy là hạnh phúc tương lai của anh đã bị ấn định cả rồi. Cuộc đời ơi! anh muốn thoát ỵ. Đó là ý nghĩ của anh lúc này. Đường Thi chết tiệt. Tại sao cô ta lại luôn xuất hiện vào cuộc đời của anh như vậy? Và tại sao cô ta lại mang đến cho anh những điều tồi tệ thế này? “Nếu cô ta không phải Đường Thi thì...” Ý nghĩ này Quang anh đã dùng đến nhàu nhĩ trong suốt ngày hôm nay rồi. Đương nhiên! Nó chỉ là “nếu.

Chương 07: Bước vào cuộc sống hôn nhân “màu hồng”

Lễ cưới của hai người được tổ chức hết sức long trọng và...Đình đám. Cánh nhà báo kéo tới cứ phải gọi là như ông võ tổ. Cũng phải thôi, tổng giám đốc công ti điện ảnh đã cưới vợ rồi. Anh ta đã cưới vợ rồi đấy. Mà vợ anh ta không ai khác chính là cô gái dọn vệ sinh. Trong khi những dự đoán trước đó là Sam Thái, Kim...Đúng là một điều kì lạ. Nhiều người khi nghe tin còn nói đùa với nhau rằng có thể do nhà vệ sinh của Quang Anh quá bẩn. Đúng là chuyện đời.

Sau khi cha xứ đã hỏi đủ những câu hỏi cần thiết cho đôi nam thanh nữ tú này thì ông tuyên bố Quang Anh và Đường Thi là vợ chồng.

Liều Tuấn bước đến phía hai vợ chồng mỉm cười vỗ vai Quang Anh:

- Con rể. Nhất định phải đối xử tốt với Đường Thi đấy.

Quang Anh rất muốn lắc đầu nhưng vì lương tâm cắn rứt. Anh vẫn còn muốn sống cho nên miệng đã ngoác ra hết mức có thể và đầu cũng đập như máy khâu.

Khi khách khứa không còn để ý gì đến cô dâu chú rể nữa, họ đang chìm đắm trong bữa ăn của mình thì Quang anh và Đường Thi trốn ra một góc ngồi. Cả ngày hôm nay, biết bao nhiêu công đạo cho lễ cưới khiến cả hai mệt như sắp chết. Quang anh tựa người vào ghế nói về mệt mỏi:

- Tôi sẽ không bao giờ cưới vợ lần nữa.

Đường thi không nhìn Quang Anh. Cô khê khàng tháo đôi guốc 15 phân – thủ phạm làm hại đôi chân của cô. Rồi nắn bóp cho hết đau. Lúc này cô mới để ý đến câu nói của Quang Anh:

- Còn có lần sau cho anh sao?

Quang Anh lúc này mới nhớ ra đằng sau Đường Thi luôn luôn có Đông Bang hội. Nghĩ thế anh liền rùng mình.

- Mà này, hỏi thật nhá? Tại sao cô lại muốn kết hôn với tôi? Cô đâu có yêu tôi?

- Tôi không thể đấu lại với bố tôi.

Quang Anh cứng họng chỉ biết hậm hực:

- Tại sao hôm đó mình lại bị cô ta lừa vào tròng cơ chứ? Thật là ngu xuẩn.

Đường Thi tuy có nghe thấy câu nói vừa rồi của Quang anh nhưng cô vẫn giả điếc. Cô cũng đang tự dằn vặt không hiểu tại sao hôm đó mình cũng bị anh ta quyến rũ như vậy. Thật là đáng ghét.

Đám cưới kết thúc. Nhà nào về nhà lấy.

Quang Anh và Đường Thi ngấm nhìn ngôi biệt thự cạnh biển của mình. Hai người đã đấu đá trong suốt lễ cưới rồi. Giờ thì ai cũng mệt, chỉ muốn ngủ cho nhanh. Nhưng cái cần nói ở đây là chỉ có một chiếc giường.

- Anh ngủ ngoài phòng khách. Tôi sẽ ngủ trên giường. – Đường thi trịnh trọng tuyên bố.

Quang Anh đang uống nước vội phun ra nhiều tia rất đẹp mắt trước lời nói hùng hồn của tiểu thư Đường Thi. Anh đi đến chỗ cô nhếch môi cười nhạt:

- Móc đâu ra cái chân lí sáng ngời thế kia? Nói cho cô biết, sà nhà, phòng khách, nhà bếp, nhà kho, nhà vệ sinh.v.v...cô muốn ngủ đâu thì tùy ý. Còn tôi. tôi sẽ ngủ trên giường. Bấy giờ phiền cô đi ra cho.

Nói rồi Quang Anh vội vàng đẩy Đường Thi ra khỏi phòng ngủ. Rồi chốt cửa lại. Mặc cho Đường Thi đang kêu gào ngoài đó anh cũng trèo lên giường và đi ngủ.

Tuy nhiên. Năm học cấp ba, Đường thi có tham gia giải leo núi toàn thành phố. Với cô, chương ngại vật chỉ là một chuyện nhỏ trong hàng ngàn chuyện nhỏ khác. Cô mỉm cười rồi đi vào nhà kho lấy một sợi dây thừng, trèo lên tầng ba, buộc một đầu vào lan can, đầu kia buộc vào người mình. Và bắt đầu...trèo xuống tầng hai. Đường Thi không định làm yêu nữ ngoài cửa sổ nhưng vì thời gian cấp bách, cái cô cần là cái giường đang tạm thời bị chiếm đóng kia.

Quang anh nằm trên giường cảm thấy không gian hơi yên lặng thì phải. Đường Thi mà chịu bỏ qua dễ dàng thế sao? Hay là cô ta mệt quá nên không thèm đòi co với anh? Nghĩ thế Quang anh liền nảy ra cái ý định trêu Đường Thi. Dù sao ngày mai cũng là ngày nghỉ, anh sẽ chuẩn bị cho tuần trăng mật vào hôm khác. Anh khê khàng mở cửa phòng và rón rén bước ra ngoài phòng khách. Nhưng chiếc sofa hoàn toàn không có ai nằm đó. Vậy là anh chuyển sang những căn phòng khác, cũng không thể trách ai được. Có trách chỉ nên trách ngôi nhà này quá nhiều phòng thôi.

Trong khi đồng chí Quang anh của chúng ta đang mải miết chơi trò trốn tìm một mình thì tiểu thư Đường thi đã “rơi” xuống tầng hai thành công. Quang Anh bại não đã không đóng cửa ban công lại. Chỉ đợi có vậy, Đường Thi chạy ra phía cửa phòng ngủ khê khàng đóng lại một cách êm đẹp rồi lại chạy ra phải ban công đóng nốt cái cửa vào. Để an toàn cho giấc ngủ hơn, tránh lát nữa Quang Anh hét lên ngoài đó làm phiền, Đường thi đeo phone vào tai và bật to nhạc hết cỡ. Một lúc sau cô đã chìm vào giấc ngủ an lành.

Còn đồng chí Quang Anh sau khi trèo lên tận tầng ba và vào đến phòng cuối cùng không thấy Đường thi đâu anh đã hét lên như thế này:

- Tự do muôn năm.

Hết xong anh ho vài tiếng vì vừa nãy sử dụng quá nhiều công lực. Khi đã thỏa mãn, anh nghĩ ngợi hồi lâu. Đường thi có phải là về nhà bố vợ không nhỉ? Nghĩ vậy anh liền hốt hoảng gọi điện cho Liêu tuần. Tuy là đêm khuya, anh cũng rất sợ bố sẽ bị mình làm phiền, nhưng còn tốt hơn là để bố làm phiền mình.

- Con rể. Mọi việc suôn sẻ chứ?

Quang Anh là một người thông minh. Khi Liêu Tuần nói như vậy anh đoán chắc là Đường Thi không về nhà. Vợ thở phào nhẹ nhõm rồi trả lời cho bố vợ vui lòng:

- Vâng! Đường Thi đang ngủ bố ạ.

Coi như cái anh lo sợ nhất đã không thành hiện thực. Đường Thi có đi đâu nữa thì mặc xác cô ta. Anh không quan tâm.

Thế là đồng chí Quang Anh nhảy chân sáo vui tươi xuống phòng ngủ ở tầng hai. Khi đi qua cầu thang anh đã suýt cầm mặt xuống đất hai lần may sao là vẫn bình an.

Đứng trước cửa phòng ngủ Quang Anh lẩm bẩm:

- Rõ ràng vừa nãy mình không hề đóng cửa phòng.

Nhưng anh không để ý đến vấn đề này lắm.

Khi Quang Anh định xoay tay nắm cửa nhưng nó không hề nhúc nhích.

- Sao vậy nhỉ?

Anh cố tình xoay, cố hết sức xoay và anh đã hiểu ra...Mình đã bị Đường thi lừa. Thảo nào khi nãy anh đã thấy có một chiếc dây thừng buộc rất khả nghi, nhưng lúc đó anh nghĩ là của mấy tên thợ xây làm còn sót lại. Ai ngờ đâu, Đường thi đã làm vận động viên leo núi trong đêm tân hôn.

Bây giờ anh có gào thét nào cô ta cũng không nghe, có đập cửa thế nào cô ta cũng không mở. Thật là đáng ghét. Cuối cùng, với tình trạng không chần không chiếu, đồng chí Quang Anh đã co ro ở sô pha trong đêm tân hôn và lừa đời rằng “tôi đã hào phóng nhường cho vợ tôi cái giường chỉ vì tôi thích ngủ ở ghế”.

6. Chương 08

Chương 8: Đường Thi PK Hạ quân gia và Quang Anh

Sáng hôm sau.

Đường Thi mở mắt tỉnh dậy. Chiếc ipod đã hết pin từ lúc nào. Cũng phải thôi, cô đã cho nó sử dụng hết công suất cơ mà. Đường thi vệ sinh cá nhân xong cô thay bộ ngủ trên người mình ra và mở cửa bước ra ngoài.

Khi thấy Quang Anh ngủ ở ghế Đường thi hét toáng lên:

- Trộm, có trộm.

Rồi lao vào đập túi bụi cái “tên” nằm ngủ ngon lành ở ghế.

Quang anh đang ngủ ngon lành thì anh mơ thấy mình bị bố vợ Liêu Tuần đánh. Tuy là trong giấc mơ nhưng cảm giác cứ như thật ấy. Thôi. Có lẽ là anh nên thoát ra khỏi giấc mơ này thì hơn. Quang anh liền mở mắt thì thấy mình đang bị Đường thi đánh. Thảo nào mà vừa nãy giấc mơ kia lại khiến anh đau như thế.

Khi Đường thi định giáng cho Quang Anh cú đấm cuối cùng thì cô cũng khựng lại khi nó vừa được chạm vào mũi anh ta. Trí nhớ của cô bắt đầu hoạt động, hôm qua cô và Quang anh đã làm lễ cưới, tức là hai người đã là vợ chồng. Và anh ta có quyền ngủ ở đây. Mẹ kiếp! Sao cô có thể quên việc này được cơ chứ? Biết mình đã đánh oan Quang Anh, Đường Thi chỉnh lại quần áo rồi cười trừ:

- Haha! Sao anh lại nằm ở ghế? Giường có mà sao không ngủ?

Vì là nhà mới nên vẫn chưa kịp xịt thuốc diệt côn trùng. Tạo cơ hội cho hôm qua Quang Anh được đóng vai anh hùng của đàn muỗi, làm thịt cho bọn chúng cả đêm. Đến sáng vừa mới chớp mắt được một tí thì đã bị bố vợ trong mơ cùng cô vợ ngoài đời hết đuổi lại đánh. Cuộc đời anh sao toàn những bất trắc vậy? Ngay cả giấc ngủ cũng không được yên lành nữa.

Nghe Đường thi hỏi câu này Quang Anh lại thấy mạch máu trong người như giãn ra vì nóng. Cô ta có thể ngây ngô như nai vàng bên bờ suối như thế thì có lẽ anh nên đầu tư một bộ phim cho cô ta. Quang Anh trợn mắt lên nói:

- Cái đó phải hỏi cô?

Đường thi đập đầu mình ra vẻ suy nghĩ rồi à lên một tiếng:

- Thôi chết rồi. Anh đã bế tôi vào giường ngủ đúng không? Hôm qua tôi ngủ ở ghế mà. Ồi! anh làm tôi xúc động quá.

Quang anh tức muốn học máu. Cô ta ngu, anh cũng giả ngu theo, cô ta liền ngu hơn nữa. Cuối cùng không thể chịu được nữa, Quang anh đi thẳng vào nhà vệ sinh với cái mặt từ đỏ chuyển sang tím như tắc kè hoa của mình. Nếu còn ở đó nói chuyện với cô ta nữa lời nữa anh sợ mình sẽ đả thương ai đó. Mà ở đây chỉ có hai người thôi.

Đường thi mỉm cười rồi bắt đầu bài tập yoga của mình. Mỗi sáng tập cái này không những tốt cho sức khỏe mà còn làm cho dáng người đẹp hơn. Cho dù dáng người của Đường Thi bây giờ đã là một đường cong chữ S hoàn chỉnh rồi.

Quang anh bước ra khi đã xong xuôi vệ sinh cá nhân. Thấy Đường thi đang tập cái thứ chết tiệt kia không khỏi làm anh ngứa mắt. Anh nói gần:

- Cô là vợ mà sao không chuẩn bị bữa sáng cho chồng gì vậy?

Đường thi vừa chăm chú vào bài tập của mình vừa nói:

- Anh nên nhớ chúng ta chỉ là trên mặt pháp luật.

- Ở đâu ra cái suy nghĩ ấy? Mau đi nấu bữa sáng đi!

Đường thi ngừng tập rồi đứng dậy. Đến trước mặt Quang Anh, Đường Thi quan sát một hồi rồi nói:

- Số điện thoại bàn nhà anh?

- Làm gì? - Quang anh không biết Đường thi định giở trò gì nữa.

- Cứ đưa đây, anh muốn ăn sáng còn gì!

Quang Anh đọc số điện thoại nhà vanh vách không cần nghĩ ngợi.

Đường thi mở máy điện thoại của mình ra. Cô chờ có người nhắc máy rồi nói:

- Hạ quần gia phải không? Tôi Đường thi đây. Bà đến ngay nhà của chúng tôi.

Cái từ “chúng tôi” Đường Thi cố tình nhấn mạnh để có người biết được nó sâu xa cỡ nào.

- Cứ đến đi. Quang Anh đang đợi bà đấy.

Nói rồi Đường thi cúp máy và ném vội sang một bên. Cô lại tiếp tục bài yoga của mình. Quang Anh thấy vậy không khỏi trợn mắt:

- Cô lợi dụng quần gia nhà tôi?

Đường Thi nói hồn nhiên như ếch:

- Không phải là “nhà tôi”, mà là nhà “chúng ta”.

- Sh*t!

Quang Anh hét lên. Sao cô ta có thể mặt dày mày dạn như vậy?

- Chồng à! Anh hãy dùng ngôn ngữ thuần việt đi.

Quang anh tuy chưa ăn sáng nhưng lại rất buồn nôn sau cái từ “chồng” thân mật mà Đường Thi nói. Cô ta có thể không sao nhưng ít ra cô ta cũng phải để ý đến điều không ai muốn xảy ra đó là án mạng chứ.

Rồi Quang Anh lại thấy việc cô ta gọi quản gia đến cũng không phải là việc xấu xa. Ngược lại, còn rất có lợi cho anh. dù gọi quản gia Hạ cũng như người nhà của anh rồi. Bà ta lại thuộc dạng mềm mại, coi như anh đã có thêm một trợ thủ đắc lực. Để xem Đường Thi đối phó với anh kiểu gì?

Khi Đường Thi đang ngồi xem tivi thì cũng là lúc quản gia đến. Bà ta không gọi cổng hay ấn chuông mà tự tiện đi vào nhà luôn. Đường Thi trên tay cầm gói snack, nhìn thấy bà ta như con ruồi khổng lồ như vậy thì không khỏi chướng mắt. Cô để chân lên mặt bàn rồi nói bóng gió:

- Ai da! Ngày mai phải mua cái vỉ đập ruồi thôi.

Quang Anh nghe thấy tiếng Đường Thi chua ngoa như vậy thì cũng hiểu ra là quản gia Hạ đã đến. Cuối cùng thì bà ta cũng đến sau bao nhiêu phút giây anh chờ đợi. Đang ngồi nghịch máy tính, anh liền chạy vọt ra ngoài rồi hét lên như một đứa trẻ:

- Bà đến rồi đấy à? Sao lâu thế?

Quản gia Hạ biết câu nói của Đường thi là ám chỉ vào mình. Nhưng bà không phản công vội mà đợi Quang Anh ra để phối hợp cho nhịp nhàng. dù sao khi bà tung lên thì cũng phải có người hứng chứ.

- Tôi còn bận tìm cách đuổi con mèo lười làm vướng chân gia đình.

Quang anh nháy mắt với bà rồi hòa vào:

- Nó đâu? Là mèo đã đáng ghét lắm rồi, còn lười nữa thì cho vào nồi luôn đi.

Đường Thi thở dài không nói gì. Cô đưa cả túi snack lên dốc vào miệng như uống nước. Xong lại nhai rôm rốp vẻ rất hùng hổ. Ánh mắt lờm nguýt như đảo phách. Rồi cô đi đến chỗ quản gia và Quang Anh. Nhìn vào chiếc giỏ, toàn thịt là thịt. Đường Thi chắc vài tiếng:

- Anh là lợn hay sao mà ăn toàn thịt thế này? Không có nổi một cọng rau nào sao?

Quản gia Hạ liền phản công như nã súng vào Đường Thi:

- Rau thì có rất nhiều, cô chủ ra ngoài chợ cũng mua được cả xe tải. Còn bây giờ thì...Thôi.

Tôi đành phải để cô chủ ăn vào bữa sau vậy, cô ra ngoài ăn nhé?

Đường Thi bình tĩnh đi đến chỗ tủ lạnh. Mở tủ và lấy một quả táo. Cô cắn một miếng rõ to rồi mới trả lời:

- Được thôi. Không thành vấn đề.

Câu trả lời của Đường thi có phần khiến quản gia Hạ và Quang Anh thất vọng. Cái họ cần là sự tức giận của Đường Thi và cô bỏ ra ngoài. Ai ngờ, cô ta lại thản nhiên như vậy. Làm cho quản gia Hạ và Quang Anh như tưởng mình vừa đánh một quyền vào không trung.

Đường thi là người thông minh. Cô hiểu cái ý đồ của hai con người này. Thật là mấy ngón đòn mèo cào chó gặm mà dám mang ra đấu với cô. Thật quá coi thường Đường Thi này rồi. Muốn cô tức giận không phải là khó nhưng để cho họ hả hê vì cô tức giận lại là một việc rất khó. Dù gì cô cũng là người của Đông Bang hội. Đó như một xã hội thu nhỏ, tốt xấu ở đời đều tập trung hết ở đó và tất nhiên là Đường Thi cũng đã chứng kiến tất cả. Cô lớn lên bên những con người đó cơ mà, bị ảnh hưởng là điều đương nhiên. Cô còn chưa làm cho họ thổ huyết thì thôi, đằng này họ dám giương cờ thách đấu. Thật quá hồ đồ.

Chắc chắn tổ tiên nhà họ là Lão Trư rồi.

Quang anh nhún vai đi vào phòng làm việc và tiếp tục với trò chơi điện tử của mình. Nó sẽ giúp anh thư giãn một chút.

Quản gia Hạ thì bắt tay vào công việc làm bữa trưa kiêm bữa sáng của mình. Xem ra bà còn phải ở lại đây lâu dài rồi. Ngay từ đầu bà đã biết cậu chủ và con nhỏ kia không hề có tình cảm, chỉ là nó hăm dọa cậu chủ thôi. Bà là người chăm sóc cho Quang Anh từ bé, ít nhiều cũng có chút tình mẫu tử trong đó, bà không thể làm ngơ khi Quang anh bị vướng vào nanh vuốt của con cáo này được. Nghĩ thế Hạ quản gia không tìm được khe đưa mắt liếc Đường Thi một cái. Trong khi bà đang tất bật thế này, cô ta lại nhàn hạ sơn sửa móng tay như thế kia. Nếu cô ta vẽ được vào răng thì cứ vẽ tiếp đi, bà rất chờ đợi.

Hạ quản gia hết nấu cơm lại chuyển sang dọn nhà. Dù gì đây cũng là nhà của cậu chủ cho nên bà cũng cần có trách nhiệm. Đang lau nhà thì bà thấy Đường Thi đến cạnh bếp. Biết cô ta chuẩn bị ăn vụng bà liền ho khan đánh tiếng rồi nói:

- Tiểu thư. Bữa cơm của cô là ở bên ngoài.

Đường Thi quay ra nói rất logic:

- Chỉ là muốn kiểm tra độ an toàn của món ăn này thôi mà.

Rồi không đợi quản gia Hạ nói gì thêm, Đường Thi gấp lấy một miếng thịt rồi bỏ tọt vào miệng.

Hạ quản gia không còn biết nói gì nữa. Bà chỉ còn biết chuốc giận lên cây chổi, nắm tay chặt vào đó cho thỏa mãn. Rồi tiếp tục lau nhà.

- Hạ quản gia - Đường Thi làm điệu bộ nghe ngóng - Hình như Quang Anh đang gọi bà.

Chỉ cần có thể, như một phản xạ rất tự nhiên, bà Hạ liền chạy ngay đến phòng mà Quang anh đang ở đó. Và không hề để ý đến bộ mắt đặc ý của Đường Thi.

Đường Thi nhún nhảy vui sướng vì chiêu “dương đông kích tây” đã thành công. Cô liền với tay lấy lọ đường cạnh đó rồi đổ cả vào nồi thịt kho tàu, có vẻ như vẫn chưa hài lòng, cô đổ thêm một ít giấm, một ít hạt tiêu, một ít tương ớt, một ít mù tạt. Để đến khi cô phát hiện ra mình đã cho đủ bộ gia vị có trong nhà bếp. Một lúc sau mùi thơm đặc trưng bốc lên nghi ngút. Đường Thi bật máy hút mùi rồi chạy vào phòng ngủ thay quần áo.

Khi cô vừa bước ra khỏi nhà bếp cũng là lúc Hạ quản gia đi xuống. Mặt bà ta cau có như quả táo tàu quá hạn sử dụng. Chắc là cũng biết mình bị lừa rồi. Tuy nhiên bà ta không nói gì mà đi thẳng vào bếp.

Đường Thi cũng vào phòng ngủ thay quần áo. Bỗng có tiếng hét chói tai. cô cũng không để ý mà tiếp tục cởi chiếc áo của mình ra. Xong xuôi. Đường Thi bước ra. Hạ quản gia đã hầm hầm lao đến với chiếc muôi trên tay. Đường Thi khoanh tay:

- Bộ dạng đẹp đấy. Hai người ăn cơm vui vẻ nhé. Tôi ra ngoài ăn cơm.

Không để bà ta nói gì thêm. Đường Thi chạy luôn ra ngoài. Chỉ thiếu mỗi bước hoan hỉ nhảy chân sáo nữa thôi. Đơn giản vì bố cô không cho nhảy như thế, hồi 5 tuổi, chỉ vì nhảy chân sáo mà cô đã vấp ngã và làm một cú nhào lộn xuống hồ. Được dịp uống nước thả phanh và nhớ đến suốt đời. Tạm quên đi quá khứ nước cười đó mà quay ra cười vào mặt hai con người ở thực tại này đi. Đó là Hạ quản gia và đồng chí Quang Anh.

Hiệp một kết thúc. Đường Thi thắng hoàn toàn.

7. Chương 09

Chương 09 : Bước vào hiệp hai

Sau khi Đường Thi ra khỏi nhà thì cũng là lúc Hạ quản gia và Quang Anh phải úp mì ăn. Nồi thịt kho tàu “thơm ngon” kia vẫn nằm trên bếp mà không biết phải làm sao. Trong đầu hai người này đang có ý nghĩ, đợi khi Đường Thi về sẽ tống hết vào mồm cô ta.

Đường Thi hẹn Mac ra ngoài ăn. Tiện thể nhờ anh ta xách hộ mấy túi đồ mà cô mua. Chủ yếu là quần áo nhưng tích tiểu thành đại. Nhiều quá cũng không thể xách nổi. Đang đi thì cô hắt xì một cái, Đường Thi lấy giấy lau mũi rồi mỉm cười:

- Xem ra họ đang nguyên rửa mình!

Mac đi bên cạnh nói hùng hổ:

- Ai? Ai nguyên rửa tiểu thư?

Đường Thi nghĩ ngợi một lúc, cô vẫn còn rất trẻ. Không thể để Mac ra tay mà mình phải ở góa được cho nên cô chỉ cười trừ mà trả lời Mac:

- À không! Đạo này Quang Anh nhà tôi có mua một con chó, nó giữ nhà rất giỏi, tôi thấy nó giữ nhà giỏi quá nên nguyên rửa nó ý mà.

Thực ra Đường thi cố tình ám chỉ Hạ quân gia.

Hạ Quân gia lúc đấy đang ăn bỗng tắc nghẹn. Uống nước thế nào cũng không trôi, may mà có Quang Anh, Dùng tay đập mạnh một cái, cuối cùng nó cũng chịu trôi tuột xuống dạ dày. Tí nữa thì bà đã lên báo với cái chết vì mì tôm.

Mac nghe Đường Thi nói vậy thì cũng không nói gì nữa. Anh tiếp tục xách những túi đồ còn nặng hơn cả súng của anh một cách đầy miễn cưỡng. Thực ra anh thấy mấy cái vụ mua sắm này chẳng có gì hay ho, cũng chỉ là mua về rồi đắp lên người, mà tiểu thư thì có bao giờ mặc một bộ quần áo quá ba lần đâu. Thật là...

Đường thi và Mac đang chọn quần áo trong khi cô đã mua đến nỗi Mac không thể xách nổi nữa. Đúng lúc ấy, một anh chàng đi tới. Một vẻ đẹp trai kiểu tri thức với gọng kính trước mắt. Có lẽ anh chàng này đã nhận ra Đường thi từ xa. Anh vội đi đến, khẽ đỡ lấy chiếc váy mà Đường Thi đã lấy ra xem. Rồi nhoẻn miệng cười:

- Chào em! Lâu rồi không gặp.

Đường Thi cũng cười lại:

- Vâng! chào anh.

Thực ra Đường thi chẳng nhớ anh ta là ai nữa. Tự dưng chạy đến rồi vẫy đuôi trước mặt cô, không xưng danh thì đến bố cô cũng không hiểu anh ta là ở cái chỗ nào chui lên.

- Em còn nhớ anh không?

Ồn chúa là anh ta vẫn hỏi câu này. Đường Thi chớp lấy thời cơ rồi cười tươi hơn nữa:

- Em không.

Như bị một tảng đá đè lên người bất ngờ. Anh chàng này cười một cách khổ sở rồi đứng thẳng người để lấy lại thể diện.

- Đường Thi! anh vốn biết em là một người hay quên mà. Anh là Triệu Dũng.

Lúc này Đường thi mới ngệt mặt ra để nhớ lại cái quá khứ huy hoàng của mình. Quả thực cô yêu quá nhiều chàng trai, và không còn nhớ nổi hết những con người này nữa. Cuối cùng thì Đường Thi cũng nghĩ ra, anh ta là người yêu cũ của cô là một điều đương nhiên, nhưng để nhớ xem anh ta là ai thì lại là cảm một vấn đề.

Triệu Dũng chính là ông chủ của trung tâm mua sắm sầm uất này. Đường Thi đã nhớ ra tại sao mình yêu anh ấy, là do anh ấy đã tặng cô 20 bộ quần áo mới nhất của Prada. Nhớ ra vấn đề này Đường thi liền nói:

- Em nhớ rồi. Ông chủ nhỏ của trung tâm mua sắm này sao em có thể quên được.

Triệu Dũng méo xệch miệng đi vì tài hùng biện của Đường Thi.

- Không còn là ông chủ nhỏ nữa rồi. Giờ là ông lớn, và nếu em muốn nó là của em thì cũng có thể lắm.

Đường thi cười vang sung sướng nhưng cô thấy mình hơi bị thái quá thì liền ho khan chỉnh lại tư thế rồi kéo tay Mac đi.

Triệu Dũng đứng khó hiểu một lúc thì đuổi theo. Làm sao anh có thể để lỡ một cô nàng nóng bỏng này một lần nữa. Triệu Dũng chạy đến cầm tay của Đường thi kéo lại, khi anh nhìn thấy khẩu súng dắt trong cặp quần của Mac thì anh vội buông tay Đường thi ra.

Mac cũng không có ý dọa anh ta, chỉ tại tiểu thư bắt anh vất vả quá nhiều đồ mà anh lúc đó không biết cất súng ở đâu nên chỉ biết dắt tạm vào cặp quần mà thôi. Mac thấy bộ dạng sợ hãi của Triệu Dũng như vậy thì liền cười trừ:

- Ấy, tôi không có ý gì đâu. anh cứ tự nhiên.

Triệu Dũng nghe vậy cũng không toát mồ hôi nữa nên tiếp tục nắm lấy bàn tay đang chơi vơi vì vừa bị anh buông bắt ngờ của Đường thi.

- Em có đồng ý làm bà chủ với anh không?

Đường thi mắt chớp chớp trả lời:

- Em có chồng rồi.

Triệu Dũng tí nữa thì phải quay ra đâm vào mặt của Mac để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm. Đường Thi mà chịu lui - về - ở - ẩn một cách ngậm ngùi và âm thầm như vậy sao? cũng may trong đầu anh vẫn còn hiện hữu khẩu súng đen xì của Mac nên anh đã kiềm chế được nắm đấm của mình. Thay vì đâm Mac, Triệu Dũng đã đưa tay mình lên vai Mac vỗ vỗ nói:

- Anh khổ sở quá.

Rồi lại quay ra Đường thi nói:

- Em đùa anh à?

Đường Thi nhún vai:

- Em đùa anh thì em được lợi lộc gì?

- Vậy em có chồng thật rồi ư?

Đường Thi nghe nói đến “chồng” là lại muốn vận động chân tay. Chồng cái chết mẹ gì cơ chứ? Cô và anh ta là kẻ thù còn không đáng nữa là.

- Vâng!

Triệu Dũng vẫn không để ý đến nỗi đau của Đường thi.

- Chắc anh ta phải là một người tuyệt vời lắm.

- Tuyệt vời cái ... - Đường thi vội khựng lại, tí nữa thì cô phụt ra cái “đít” rồi. Thế là Đường Thi vội vàng mỉm cười chữa lại câu nói của mình - À không! Rất rất rấttttttttttttuyệt vời.

Triệu Dũng xoa cằm nháy mắt nói với Đường Thi.

- Ra vậy. Tiếc quá, anh không có cơ hội rồi.

Đường Thi vội mỉm cười rồi kéo tay Mac đi luôn. Cô không có ý định xài lại hàng dùng rồi. Cho dù bây giờ nó có được đắp hàng tấn vàng lên người. thì đối với cô nó chỉ là những tấn vàng nổi mà thôi.

Quang anh đang cố thu xếp công việc để chuẩn bị cho thời gian tuần trăng mật của mình. Nếu không phải vì bố vợ cứ luôn mồm nhắc thì chắc chắn anh sẽ dẹp hết. Đi tuần trăng mật với cô ta thì thà anh đi với lợn còn hơn. Nhưng biết làm sao được.

Quang Anh vừa bước vào nhà đã thấy Hạ quần gia và Đường thi “nói chuyện” vang khắp nhà:

- Bà Hạ. Tôi bảo bà mua hoa hồng đỏ sao lại mua toàn hoa cúc thế này? Định đi viếng mộ hay?

- Cô chủ. Cô chủ chỉ nói là mua hoa tẩm chứ có nói là hoa gì đâu.

- Thế bà có thấy ai dùng hoa cúc để tẩm bao giờ không?

Hạ quần gia giọng nói bắt đầu chua ngoa phần nào:

- Tôi không. Nhưng tôi cũng chẳng thấy ai dùng hoa hồng để tẩm bao giờ.

- Ôi trời ơi! Bà đừng cố tỏ vẻ ta đây là nhà quê nữa. Tôi sắp thoát nhiệt lên người bà rồi đấy. Cảm ơn lại ngay cho tôi.

Quang Anh chỉ nghe được đến đấy thì vội chạy vào nhà giải vây cho Hạ quần gia.

- Bà Hạ. Sao thế?

Hạ quần gia vừa thấy Quang anh về thì liền mừng rỡ như gặp phải quý nhân. Vội vàng chạy lại:

- Cậu chủ đã về ạ!

-Sao thế?

Hạ quần gia vừa nói vừa liếc mắt về phía Đường thi đang khoanh tay vênh mặt lên:

- Cô chủ muốn tắm hoa hồng, nhưng tôi lại mua nhầm hoa cúc ạ.

Quang anh biết thực ra là bà ta cố tình, Nhưng anh cũng coi như mình ngu, không biết gì, chỉ biết nghe và hiểu những gì bà ấy đang nói.

- Vợ à! Người ta mua nhầm rồi thì vợ cũng nên bỏ qua cho người ta đi. Mà đồng sữa tắm cô mua trong nhà để làm cảnh hay sao?

Đường thi hất hàm nói:

- Tôi mua về để tắm cho chó.

Quang Anh nhú mày. Vì thường ngày anh vẫn tắm bằng mấy lọ đấy và anh để ý Đường thi không hề có con chó nào. Rõ ràng là cô ta đang ám chỉ anh:

- Vậy chó đâu?

- chết rồi.

Quang Anh tưởng chừng như mình có thể giết người ngay lập tức. Ánh mắt anh dán chặt vào người Đường thi. Cô ta thật quá đáng, cậy đằng sau có Đông Bang hội mà muốn trèo lên cổ anh cũng được. Trước giờ, chưa có người con gái nào dám đối xử với anh như vậy. Đường Thi quả là người rất vinh hạnh.

Quang anh tức quá không làm gì được vội nháy mắt với Hạ quần gia. Hạ quần gia hiểu ý ngay thì liền nói:

- Thường ngày không phải cô chủ cũng tắm bằng mấy lọ đó sao?

Đường thi mỉm cười đi đến, ghé sát mặt vào Hạ quần gia nói:

- Bà Hạ. Xin lỗi! Nhưng sữa tắm của tôi có để riêng. Sao có thể để lẫn lộn với đồng sữa tắm cho chó được. À! Ý là bà muốn một lọ chứ gì? Cứ lấy bao nhiêu bà muốn.

Hạ quần gia tưởng như thổ huyết. cô ta còn ám chỉ bà là chó nữa.

- Cô...

Đường thi lừ mắt:

- Xem ra bà làm giúp việc mà vô lễ quá. Cãi nhau tay đôi với cả chủ.

Hạ quần gia nhếch môi cười nhạt:

- chỉ tiếc là tôi có bị thôi việc hay không thì đó cũng không phải là quyền của cô chủ.

Đường Thi nhún vai:

- Tôi không quan tâm. Bà cứ việc ăn bám ở đây đi.

Rồi Đường thi đi vào phòng ngủ. Cái cô quan tâm bây giờ là mấy túi quần áo mà mình mới mua hôm nay. Cô đã không mất tiền với chúng vì gặp Triệu dũng thật đúng lúc. Xem ra lần sau đi mua sắm, nên kéo anh ta đi hơn là kéo Mac đi. Tiếc là anh ta không thể đẹp trai bằng Mac được.

Nhưng vừa vào phòng ngủ thì cô đã hét lên. Chiếc giường thân thương của cô đã biến mất một cách rất nhiều dấu vết. Vì thủ phạm còn đang nhõn nhợ ở ngoài kia. Không những giường mà ngay cả tủ quần áo, tivi...tất cả đều được dọn sạch sẽ. Đường thi vội lao ra ngoài thì thấy Hạ quân gia đang chăm chú đọc báo và không để ý gì đến cô.

Đường Thi giật lấy tờ báo của bà ta rồi gần giọng hỏi:

- Bà làm phải không?

- Tôi làm gì? Tôi trang trí lại phòng ngủ cho cậu chủ một lúc thôi. Nhưng lại thiếu nhiều đồ dùng quá.

Đường Thi tức tối không thèm đôi co với bà ta mà chạy lên phòng -ngủ - mới của Quang anh. Cuối cùng thì cô cũng tìm ra được cái phòng chết tiệt đó. Nhưng cửa thì cô có làm thế nào cũng không mở được. Đường Thi vội hét lên:

- Nếu biết điều thì ra đây sớm đi.

Im lặng.

- Anh dám sao?

Im lặng.

Đường Thi cảm thấy không nên phí lời nữa. Cô chạy về phòng lấy điện thoại gọi cho Mac.

Một lúc sau Mac chạy đến nhà cô với vẻ mặt hấp tấp. Anh vừa thở dốc vừa hỏi:

- Cô chủ, cô cần nó làm gì?

Đường thi phẩy tay rồi đuổi anh về:

- Nghịch thôi! Anh về đi. Cảm ơn anh nhé.

Đường thi chạy qua mặt Hạ quân gia, cũng may là bà ta vì quá đỗi ý mà cũng chẳng thèm để ý gì đến cô. Cô chép miệng nói về thương tiếc:

- Xin lỗi hai người. Nhưng có lẽ hai người nên tự tìm một đối thủ khác xứng tầm hơn.

Đường thi đi đến trước cửa phòng. Lôi trong chiếc hộp đen ra một con chuột nhắt và thả vào khe cửa. Con chuột như cũng hiểu ý vội vàng chui vào một cái "tọt". Và thế là Đường Thi đứng ngoài cửa đếm:

- 1, 2, 3...

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét của Quang Anh chính là màn ăn mừng chiến thắng của Đường Thi. Sau đó, anh ta mở cửa và chạy thẳng ra ngoài. Đường thi đứng ở mép cửa nhìn Quang anh chạy đến đâu cũng chẳng thèm quay lại nhìn cô thì không khỏi vui mừng. Cô vẫy tay nói:

- Chúc ngủ ngon!.

8. Chương 10 - 11

Chương 10: Tuần trăng mật

Với những đôi vợ chồng mới cưới thì tuần trăng mật chính là quãng thời gian hạnh phúc như sống trên cõi thần tiên. Tình yêu được thăng hoa không có điểm dừng. Nhưng đối với Quang Anh và Đường Thi thì lại khác. Họ chẳng có tình yêu để đưa nó lên đỉnh điểm của sự thăng hoa và hạnh phúc.

Chẳng cần biết họ đã đi đâu để hưởng tuần trăng mật của mình, chỉ cần để ý xem tình cảm của đôi bên đã phát triển đến mức nào, phình to hay xẹp xuống.

- Sao lại chỉ có hai chúng ta đi thôi à?

Nghe Đường Thi hỏi một cách ngớ ngẩn như vậy thì Quang Anh không khỏi trợn mắt lên trả lời:

- Hay là cô muốn rủ cả Hạ quân gia đi cùng?

Đường Thi gật gù không nói gì nữa. Ý cô muốn là rủ Mac đi cùng, nhưng xem ra như thế rất kì quặc. Đi hưởng tuần trăng mật không thể lôi theo cái đuôi đi được.

Mới ngồi yên được một lúc thì bố Liêu Tuấn gọi điện. Kể từ lúc cưới đến giờ thì Đường thi cũng chưa nói chuyện với bố lần nào. Nghĩ thế, cô liền đưa điện thoại lên sát tai nói:

- Bố!

Liêu Tuấn nghe giọng con gái thì run run như sắp khóc.

- Con gái. Con nhớ mặc ấm vào nhé?

Đường Thi thở dài, có lẽ bố cô đang sốc chuyện gì đó:

- Bây giờ đang là mùa hè mà bố.

- Ủ! Vậy ăn cho no vào.

- Con phải giảm cân. Nếu bố gọi điện chỉ để nói những điều này thì con cúp máy đây.

Cuối cùng, chẳng để bố trả lời nữa. Đường Thi cúp máy luôn. Cô quay sang phía Quang Anh thì thấy anh ta đang thăm dò cuộc điện thoại của mình.

- Sao thế? Muốn nói chuyện với bố tôi sao?

Quang Anh nghe thấy thế vội ngăn cản cái ý tưởng điên rồ kia lại:

- Không, không. Cô đừng có nói linh tinh.

Đường Thi nhún vai rồi cất điện thoại đi.

Quang Anh thở phào nhẹ nhõm. Xem ra anh không nên nghịch với lửa nữa. Đối với những con người này thì nên dùng chính sách nhẹ nhàng là hơn.

Bỗng, Quang Anh nghĩ rằng, bây giờ anh và cô ta cũng là vợ chồng danh chính ngôn thuận rồi. Nếu như để cô ta yêu mình cũng là một ý không tồi. Tất nhiên chỉ là cô ta yêu anh thôi. Khi ấy anh sẽ nhờ mà chà đạp lên cô ta không thương tiếc. Trả thù cho những tháng ngày anh nhục nhã, khổ cực chịu đựng cô ta. Sao cứ nghĩ đến vấn đề này là anh lại muốn nghiêng cho rằng nó mòn đi nhỉ? Thật nực cười.

Đường Thi ngồi lặng người ra về nghĩ ngợi. Cô đang nghĩ tại sao mình không làm cho Quang Anh phải yêu mình nhỉ? Dù sao thì cũng không mất gì. Xưa nay chưa có ai thoát khỏi lưới tình mà cô giăng ra. Còn tên Quang anh này, từ đầu đến cuối chỉ muốn đối đầu với cô. Xem ra bản lĩnh của hắn cũng không phải là tồi. Vậy nên làm cho hắn ta yêu mình cũng là một ý kiến hay. Nghĩ vậy Đường Thi chợt mỉm cười rồi làm điệu bộ buồn ngủ. Cô khẽ dựa người vào

Quang Anh rồi ngả luôn cái đầu nặng như búa bổ của mình vào đó. Cô thề rằng nếu anh ta mà hắt ra thì cô sẽ vắt đầu anh ta chơi tung hứng.

Tuy nhiên. Khi thấy Đường Thi bỗng nhiên tình cảm một cách không đỡ được như vậy thì Quang Anh có đưa tay lên miệng che giấu cảm xúc buồn nôn lại. Sau đó mới vòng tay qua vai của Đường thi và khẽ kéo người cô lại.

Trông họ lúc này thì ai dám bảo họ không phải là một đôi vợ chồng son cơ chứ? Đương nhiên đây gọi là “hào nhoáng bề ngoài,thối rửa bên trong”.

Sau khi đến nơi, họ tới một khách sạn đạt tiêu chuẩn rất nhiều sao. Đường Thi đi đường dài thì không khỏi mệt mỏi. Vừa vào đến phòng cô đã chạy đến và nằm vật ra chiếc giường. Ở đây, chăn gối đều có mùi thơm của cỏ, tạo cảm giác khoan khoái và rất dễ chịu.

Quang Anh nhìn Đường thi như vậy là chỉ muốn dùng chân đá cô tара bên ngoài rồi đóng cửa lại. Đây không phải nhà cô ta, cô ta cũng không thể làm vận động viên chơi trò X - game mạo hiểm được. Nhưng tất nhiên cái ý tưởng đấy nên gác lại một bên. Đợi khi cái ý đồ của anh hoàn thành, anh nhất định sẽ đá cô ta ra khỏi nhà, chứ không phải là ra khỏi phòng nữa. Thế là Quang Anh lấy lại nụ cười trên môi và đi đến cạnh giường, đơn giản nói:

- Vợ à! Để anh xoa đầu cho vợ nhé? Có phải là vợ mệt rồi không?

Đường Thi đang nằm tí nữa thì lộn cổ xuống. May sao cái giường này rất rộng, cô chỉ lặn có một phát thôi và người cô vẫn ở trên giường. Nghe Quang Anh nói vậy Đường Thi rất hí hửng. Xem ra Quang Anh sắp cần câu thật rồi. Đường Thi chớp chớp đôi mắt nói nhẹ nhàng không kém:

- Vâng!

Quang Anh đưa tay đến vùng thái dương của Đường Thi. Lúc đầu anh làm vẻ xoa bóp rất điệu nghệ. Về sau anh không thể chịu nổi cái bản mặt của Đường Thi nữa, thế là bàn tay vô thức ấn mạnh một cái khiến cô ta la toáng lên. Quang Anh tuy trong bụng thấy rất hả hê, nhưng bên ngoài vẫn làm ra vẻ có lỗi:

- Ấy chết! Anh lỡ tay. Xin lỗi em! Có đau không?

Đường Thi đau muốn chết nhưng vẫn phải nở nụ cười. Cười mà méo xẹo cả mồm đi. Rất giống cái kiểu bị trúng một lần gió độc:

- Không sao, không sao.

Thực ra trong bụng Đường Thi đang nghĩ. Nhất định cô sẽ trả món nợ này. Cứ đợi đấy.

Khi ăn cơm. Hai người nhìn những món ngon vật lạ bày ra trước mắt mà không khỏi nuốt nước miếng ừng ực. Chả là thế này, họ đã đi chơi cả ngày, ăn chơi chác tác cứ phải gọi là thành công hết biết. Thế cho nên năng lượng và nội công bị hao hụt dữ dội.

Đường Thi đã định gấp miếng thịt dê nướng thơm phức thì đã bị đĩa của Quang Anh gậy ra. Cô ngẩng đầu lên định cho anh ta đôi đĩa vào mồm thì anh ta đã nói:

- Em không nên ăn những miếng thịt nướng này. Sẽ có nguy cơ bị bệnh ung thư. Để anh ăn cho, đây - vừa nói Quang Anh vừa đẩy đĩa rau xào về phía

Đường Thi - Em nên ăn thứ này, rất có lợi cho việc giảm cân và sức khỏe của em.

Đường Thi trở mắt ra nhìn. Cô không hiểu Quang Anh hôm nay ăn phải cái gì nữa. Nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cô kéo đĩa rau xào về phía mình, tiện thể kéo thêm những đĩa thức ăn khác nữa. Để lại cho Quang Anh chơ chọi một đĩa thịt dê nướng. Rồi Đường Thi mỉm cười nói ngọt ngào:

- Anh thật là một người chồng mẫu mực. Vậy anh ăn hết đĩa đấy đi nhé.

Quang Anh đau khổ nhìn bữa ăn của mình đang rơi vào tay Đường Thi thì không khỏi xót xa. Thế là anh đành “buông” đĩa thịt dê ra rồi làm điệu bộ cười cợt:

- Anh nghĩ lại rồi. Sống chết có số. Vợ chồng mình cùng ăn. Nếu chết thì sẽ chết cùng nhau.

Đường Thi nhún vai chấp nhận. Thế là bữa ăn diễn ra tốt đẹp với sự nhún nhường từ hai bên. Tất nhiên, khi ăn, họ cũng rất quyết liệt, bằng chứng là họ đã gậy đĩa với nhau gây đến ba đôi đĩa và nhận lấy ánh mắt không hài lòng từ phía bồi bàn.

Buổi tối. Nghe nói ở khách sạn này có rất nhiều hoạt động để du khách có dịp hiểu biết thêm về vùng này. Đường Thi tất nhiên là sẽ hứng thú với mấy vụ tụ tập nên đã lục hết đồng quần áo mà mình khuôn theo. Cuối cùng cô cũng lấy ra được một chiếc boho lòe loẹt, toàn hoa là hoa. Tất nhiên, với phom người của Đường Thi, khi mặc vào thì nó sẽ rất đẹp. Cộng với đó, khuôn ngực đầy đặn của cô rất hợp với những chiếc váy dây cổ hở hang kiểu này.

Quang Anh thì không hứng thú mấy, nhưng để chiều lòng cô ta, anh cũng phải thay một chiếc quần bò và một chiếc áo phông nhìn rất trẻ trung và năng động.

Khi nhìn thấy Đường Thi bước ra với bộ váy quyến rũ này, Quang Anh công nhận là anh lại một lần nữa bị cô ta hút hồn. Nhưng có lẽ lần này anh sẽ phòng thủ kỹ lưỡng hơn. Bằng cách là: Giả vờ có điện thoại và chạy ra ngoài nghe.

Quang Anh và Đường Thi đi nghỉ tuần trăng mật đúng vào ngày lễ hội nên không khí ở đây rất náo nhiệt. Hình như hôm nay có tổ chức lễ hội gì đó mà cả hai người đều không nhớ tên. Thật chịu thua với cái trí nhớ của hai người, họ đã hỏi đi hỏi lại những du khách đi ngang qua mình, rồi lẩm bẩm đọc thuộc và nhớ trong vòng 5 phút.

Vừa lúc ấy, một cô gái xinh đẹp, nhìn rất thanh lịch đi qua, Quang Anh không khỏi với mắt nhìn theo rồi chép miệng. Nếu anh không phải đi cùng cô ta thì chắc chắn đứng trước mặt anh đã có hàng tá con gái đẹp vây quanh rồi. Cuộc đời thật là éo le.

- Sao thế? Cô ta cũng đâu có xinh bằng em.

Đường Thi biết Quang Anh đang tiếc nuối điều gì nên mới nói vậy. Đúng là cô đã nghĩ cái cô nàng vừa này chẳng có gì đáng để cô phải chú ý. Rõ ràng lòng đen và lòng trắng của Quang Anh hòa làm một rồi.

Quang Anh nghe vợ mình nói thế thì chỉ muốn chạy ngay ra một chỗ kín đáo và chửi thề. Sao trên đời lại có những con người đáng thương như thế này kia chứ? Cô ta luôn luôn ảo tưởng về bản thân mình như thế sao? Nhưng tất nhiên là Quang Anh sẽ tươi cười mà nói:

- Đúng đúng, vợ anh là đẹp nhất.

Đường Thi nghe câu nói này thì cứ ngỡ mình đã bị tăng lên tận đỉnh Olimpia gặp nữ thần Venus rồi. Nhưng cô chỉ khẽ hắng giọng:

- Đừng cho em đi tàu bay giấy nữa.

- Anh nói thật mà.

Khi nói xong câu này thì lại đến lượt Đường Thi muốn đá Quang Anh. Có một anh chàng nhìn rất đẹp trai và phong lưu ngang nhiên đi qua trước mặt cô.

Chỉ hận một nỗi là bên cạnh cô đang có một đồng thệ biết đi. Đường Thi chỉ biết nhìn theo với anh mắt long lanh và trái tim vấp gọi.

Quang Anh thấy thế vội nói hờ hững:

- Nếu không nhầm thì chiếc quần anh ta đang mặc là hàng second - hand.

Đường Thi bĩu môi:

- Anh ta mà mặc đồ Second - hand thì anh cũng mặc hàng chợ đêm.

Quang Anh nghiêng răng nói:

- Cái gì?

Đường Thi chợt nhớ ra cái kế hoạch của mình nên vội chữa đám chấy đang bùng nổ:

- À không. Em thấy anh nói rất đúng.

Rồi hai người mỗi người mỗi hướng, nhưng cả hai cùng có chung một hành động. Đó là bĩu môi. Một người thì: Đến bao giờ mình mới thoát khỏi anh ta? Còn người kia thì: Chúa ơi! hãy cứu lấy đứa con tội nghiệp của người.

Chương 11: Bước tiến mới

Hai người đi chơi quên đường về. Khi đến cửa phòng Đường Thi vỗ vỗ vai Quang Anh nói:

- Mở cửa kia anh yêu!

Quang Anh quay ra nhìn mặt:

- Em cầm chìa khóa cơ mà?

- Anh buồn cười nhĩ? Em mặc boho thế này thì em cất vào ngực à?

Quang anh lục thử túi quần thì không có, túi áo thì lại càn không vì chẳng có cái túi áo nào cả. Cuối cùng anh đành nói miễn cưỡng:

- Hình như anh làm mất chìa khóa rồi.

Đường thi nhảy tưng tưng lên. Vũ điệu này đến cô còn không hiểu nổi. nhưng khi nghe Quang anh nói xong câu này thì cô không nhảy không được.

- Ôi! anh bao nhiêu tuổi mà đã lú lẫn thế kia?

Cuối cùng hai người cùng đưa ra giải pháp là đi tìm.

Đường thi và Quang Anh đều không nghĩ ra giải pháp là có thể hỏi nhân viên quầy lễ tân. Có lẽ hôm nay trong món thịt họ ăn có quá nhiều mỡ chẳng? Đường thi vừa tìm vừa ngủ. Cô cứ dò dẫm như dò mìn thời chiến tranh. Trong lúc ấy cô lại đang mặc một bộ váy trễ ngực đến dã man khiến tên đàn ông nào đi qua cũng phải ngước mắt nhìn theo.

Quang anh thấy điệu bộ của Đường thi như vậy thì không khỏi khó chịu. Cô ta đang tìm hay là đang làm liều thuốc tinh thần ấy tên đàn ông kia đây? Dù sao Đường Thi cũng là vợ anh, khi có người khác nhìn vào vợ mình với ánh mắt đầy hàm ý như vậy anh cũng không thể chịu nổi. Không ngờ trong những lúc như thế này đồng chí Quang Anh lại nghĩ ra được biện pháp đó. Hỏi nhân viên quầy lễ tân.

- Dạ! Chìa khóa phòng anh chị đây ạ.

Thương thay cho cái trí nhớ của Quang Anh. Mang chìa khóa ra đây gửi mà cứ ngỡ mình làm mất. Có lẽ từ khi dính lấy Đường Thi anh đã bị chứng đãng trí tuổi trẻ này.

Về đến phòng, hai người chẳng còn quan tâm đến việc anh ngủ đất tôi ngủ giường nữa. Vừa đóng được cái cửa, chẳng cần biết quần áo trên người phiền hà cỡ nào họ cũng lao vào giường như con thiêu thân vậy. Và chỉ chưa đầy ba phút, hai người đã bị thần ngủ kéo đi.

Buổi sáng.

Khi Đường thi tỉnh dậy. Phòng bật điều hòa nên rất lạnh. Chăn đã bị Quang anh giành hết nên Đường Thi cứ co ro như một con mèo mắc mưa. Tất nhiên là cô sẽ chẳng chịu để yên cho Quang anh làm như vậy. Đường Thi túm chặt hai tay vào chăn và kéo giật một cái. Chăn về phía mình cả đấy. Nhưng khi cô đắp được cái chăn vào thì cũng là lúc Quang Anh xoay người và đè cả đồng thịt lên người cô. Đường thi muốn thoát ra mà không tài nào thoát nổi. Suy cho cùng thì cô cũng là phận nữ nhi, không thể chống lại được sức lực cũng như cơ thể cường tráng của một người đàn ông như Quang Anh được.

Thực ra khi bị Đường thi giật chăn Quang Anh đã dậy rồi. Anh muốn đạp cô ta ra khỏi giường ngay lập tức vì đã đánh thức giấc ngủ của anh. Nhưng dù sao cũng không nên làm vậy. Dậy thì ừng dậy rồi, đùa vui với cô ấy một chút cũng chẳng sao. Thế là anh giả vờ xoay người và đè lên người cô ta luôn. Điều đáng nói ở đây là cô ta không chịu nằm im. Nếu nằm im anh có thể ghì lại mà buông tha nhưng ai ngờ cô ta lại cứ nhúc nhích bên dưới. Há chẳng phải là muốn quyến rũ anh hay sao? Cuối cùng Quang Anh cũng đành mở mắt ra mà hạ thấp giọng nói:

- Em muốn chết thế nào đấy?

Đường thi bị đè giọng nói cũng không còn nguyên vẹn:

- Chết là gì? Em không hiểu?

Quang Anh cuối cùng cũng đè toàn phần người của anh lên người Đường Thi. Vuốt ve mái tóc đỏ rực của cô rồi lan xuống cả làn môi như hai cánh hoa anh đào ghép lại kia nói:

- Em có quyền giữ im lặng đến khi vụ án hoàn thành.

Đường thi nheo mắt mơ màng. Cô không biết ánh mắt này đã đốt cháy bao nhiêu trái tim các chàng trai. Và Quang anh cũng không ngoại lệ:

- Em muốn...

- Này. Em nên nằm im thì tốt hơn, vì anh sắp không trụ nổi nữa rồi đấy.

- Ồ! Vậy thì càng phải cựa quậy thôi.

Nói rồi Đường thi bắt đầu nghịch ngợm. Cô càng giãy giụa thì càng làm cho khoảng cách giữa hai người nóng dần lên và nó được bùng cháy bằng một nụ hôn mãnh liệt của Quang Anh.

Chiếc boho của cô vốn đã lỏng lẻo nay bị Quang Anh lột ra chít trong tíc tắc. Sự tiếp xúc thân thể khiến cả hai hưng phấn đến tột độ. Bàn tay anh không ngừng “du lịch” trên thân thể cô. Đã lâu lắm rồi anh chưa có cảm giác xác thực đến như vậy.

Đường Thi vốn cũng không phải là thiếu nữ. Những chuyện như thế này cô cũng đã từng đối mặt nên kinh nghiệm có là chuyện đương nhiên. Khi ánh mắt Quang Anh biến sắc cô đã hiểu anh ta muốn gì. Dù sao thì anh ta cũng là chồng cô, hơn nữa trong thời gian qua cả hai người đã phải sống trong cảnh chịu đựng nhau. Bùng nổ là một điều đương nhiên. Và miễn là hai bên thấy thỏa mãn là được.

Khi đã xong xuôi. Sức lực bị cạn kiệt là điều đương nhiên. Hai người dắt tay nhau xuống nhà hàng ăn sáng.

Tên bồi bàn phát hiện ra đôi vợ chồng phá hoại hôm nọ nên đã tránh mặt không phục vụ. Và cuối cùng là một cô gái đến bàn hai người nói giọng điệu nhẹ nhàng:

- Xin hỏi anh chị dùng gì ạ?

Đường thi dán mắt vào quyển thực đơn nhưng Quang anh thì chăm chú vào cô gái này hơn. Nhìn thoáng qua có thể phát hiện cô ta không phải phục vụ ở đây rồi. Khi ấy, Đường thi khẽ ho khan vài tiếng rồi nói:

- Muốn ăn sushi trên bụng người mẫu sao?

Quang anh biết mình đã bị phát hiện nhưng anh cũng chẳng chịu thu ánh mắt về mà hỏi:

- Cô là chủ cửa hàng này sao?

Cô gái bị hỏi một câu bất ngờ nên đã cười tươi:

- Anh thật tinh ý.

Đường thi lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn bà chủ cửa hàng. Nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui, rõ ràng Đường thi thấy đã từng gặp cô ta ở đâu rồi. Cái khổ là cô chẳng bao giờ nhớ mặt người cả. Cô chỉ nhớ những ai làm cho cô thực sự ấn tượng mà thôi. Và cuối cùng, cô gái này cũng tay bắt mặt mừng với cô trước:

- Đường Thi, đúng là cậu rồi.

Đường thi cười trừ để che đi những dấu hỏi chấm ngu ngốc trên mặt mình. Tại sao lúc nào cô cũng là người để người ta phát hiện ra mình trước? Thật nực cười là khi họ phát hiện thì cô lại chẳng biết họ là ai.

- Hờ hờ. Chúng mình quen nhau hả?

Cô gái chẳng ngần ngại mà kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống bên cạnh Đường thi nói:

- Mình là Hà Lam đây, không nhớ à?

Cuối cùng Đường Thi cũng nhớ được ra đây là cô gái ngay xưa hay bám lấy cô như một cái đuôi. Rồi còn tự nhận cô là Đường thi tí nữa chứ. Lúc nào cũng một câu Thi tí hai câu Thi tí. Bây giờ đã làm bà chủ một nhà hàng lớn như vậy rồi. Thật là bất ngờ.

- Ủ, mình nhớ rồi. Nhưng sao cậu lại ở đây? Ngày xưa cậu ở cùng thành phố với mình mà?

Hà Lam nghe Đường Thi nói vội cười:

- À! Ở chỗ này du lịch ăn khách hơn chỗ mình nên làm ăn dễ kiếm hơn. Kinh doanh là phải thế.

Đường thi ra vẻ hiểu ý. Nếu nhìn kĩ lại cô nàng Hà Lam này thì có vẻ như cô ta đã khác xưa rất nhiều. Có phần sành điệu hơn đấy. Thật không ngờ là khi xa một tin đồ thời trang như Đường thi cô ta lại trở nên như thế này quả là một bước đột phá. Không biết giờ ai đang là tí tí của cô ấy đây?

Rồi Đường thi lại thấy Quang Anh im lặng nãy giờ. Cô ngẩng ánh mắt lên thì bắt gặp anh ta đang nhìn Hà Lam. ánh mắt phức tạp. Không phải say mê, không phải thù hận...

- Cậu mau mau bảo đầu bếp mang đồ ăn ra đây đi. Bọn mình đói rồi.

Hà Lam biết Đường Thi đang đuối sức nên đứng dậy đi vào bếp luôn.

Quang Anh vẫn dõi theo nhìn Hà Lam. Đây chính là cô nàng năm xưa dám bảo anh biến thái khi anh bị Đường Thi hại. Cô ta hiểu cái quái gì cơ chứ. Năm đấy rất may cho cô ta là anh không làm liên đội trưởng nữa không thì...

- Có vẻ như là đang phần uất điều gì nhỉ? - Đường thi nhấp một ngụm nước rồi nói.

Quang anh trả lời mà rằng như mòng cả đi:

- Phần chứ! Quá khứ tươi đẹp hiện về cơ mà.

Đường Thi cười ngả ngón sau câu nói rằng. Ai bảo anh ta lúc đó thích đối đầu với cô cơ chứ? Với sức lực kém cỏi, lại đơn thương độc mã thế kia thì chỉ có thể đấu với cô bằng niềm đau và nỗi nhớ mà thôi. Haha.

9. Chương 12

Chương 12: Bí mật của mỗi người

Đường Thi và Quang Anh kết thúc kì nghỉ tuần trăng mật của mình. Mỗi người coi như đều đã hòa mẫn được những gì mình cần. Họ đang ảo tưởng rằng đối phương đã thích mình mất rồi.

Vừa nhìn thấy Quang Anh và Đường Thi tay trong tay bước vào nhà là Hạ quân gia suất thì tưởng mình bị đục thủy tinh thể. Họ đang làm cái quái gì thế kia? Nắm tay? Hay là đang bóp tay nhau? Câu trả lời là thế này: Họ đang cô tỏ ra yêu chiều đối phương. MÀ không, phải là đối thủ mới đúng.

Hạ quân gia đi đến xun xoe:

- Cậu chủ và cô chủ đã về đấy ạ!!.

Rồi bà ta xách luôn đồng hành lí của Quang anh mà bỏ lại đồ của Đường thi. Điều này làm cô tức muốn chết, ở đâu ra cái kiểu người giúp việc vô lễ như thế này chứ?

Quang Anh thì nháy mắt bảo bà ta bỏ xuống. Nếu để Đường thi tức giận e là kế hoạch đổ bể hết. Anh nói:

- Hạ quân gia! Bà xách luôn cả đồ của Đường Thi lên phòng của ...Chúng tôi nhé?

Cái từ “chúng tôi” được anh nhấn mạnh đến kinh dị. Khiến cho cả Hạ quân gia và Đường Thi đều rùng mình một cái rồi nhìn anh.

Đường Thi rất hài lòng về câu nói của Quang Anh. Nó làm cho Hạ quân gia giống như đang khỏa thân trước thiên hạ vậy. Về mặt của bà ấy khiến cô muốn cười lớn hơn nhưng cô cũng đành nín nhịn.

Ai mà biết được về nín nhịn của cô càng làm cho Hạ quân gia tức hơn. Thà cô ta cứ cười lớn một tiếng cho xong. Đằng này...muốn bà thổ huyết nữa hay sao mà còn làm thế?

Một tuần đã trôi qua kể từ khi hai người đi hưởng tuần trăng mật về. Không khí gia đình càng ngày càng tồi tệ khi Quang Anh và Đường Thi liên tục công kích nhau về mặt tình cảm. Họ nghĩ mình đang độc quyền với cái kế đầy thủ đoạn của mình.

Từ khi hai người này về, Hạ quân gia như bị già đi cả chục tuổi. Bà đang rất tức giận khi cậu chủ đối tốt với Đường Thi. Không phải đã yêu cô ta rồi đó chứ? Hằng ngày, bà phải nhìn thấy họ thân mật với nhau, rồi liếc mắt đưa tình với nhau trong bữa ăn là bà thấy tim gan phèo phổi mình như hòa quyện vào nhau. Cảm giác đó tuyệt vời vô cùng tận. Thật không gì có thể miêu tả nổi.

Không.

Hạ Quân gia quyết phải ngăn chặn chuyện này ngay lập tức. Nếu tình trạng này diễn ra, Đường Thi sẽ cười lên đầu bà mất.

Hứ, nghĩ lại mấy cô bạn gái trước đây của Quang Anh. Có cô nào mà không nịnh bà cơ chứ? Dù sao bà cũng được coi như người mẹ thứ hai của Quang anh. Mọi sở thích, sở ghét của anh bà còn nắm rõ hơn cả mẹ đẻ của anh. Vậy mà cái đứa con gái kia, mới bước được nửa bước vào gia đình này đã lên mặt vô lễ với bà. Cô ta là ai? Cũng chỉ là cái hạng hám vinh hoa phú quý thôi chứ gì? nhìn cái kiểu ăn mặc rồi cung cách ứng xử của cô ta là biết cô ta không được nuôi dạy cẩn thận rồi. Để xem, vô quýt dày có móng tay nhọn. Bà không tin kinh nghiệm sống 56 năm qua của bà lại để thua một con ranh mới sống 23 năm.

Nghĩ vậy Hạ quân gia liền ngẩng mặt lên nhìn Đường Thi đang ngồi xem tivi như một bà hoàng. Bà liền đi đến nói ngọt ngào:

- Cô chủ. cô khát rồi phải không? Tôi lấy nước cho cô nhé?

Đường Thi đang mãi xem tivi vội xua tay:

- Khỏi. Tôi không khát. Bà lau nhà tiếp đi.

- Gì chứ? Xem tivi chắc là rất khát rồi. cô để tôi lấy cho.

Đường Thi bắt đầu thấy dấu hiệu khả nghi từ giọng nói của Hạ quân gia. Thường ngày cô sai bà ta cái gì là bà ta nói phải làm cái này rồi lại bận cái kia. Hôm nay cô con chưa kịp sai thì bà ta đã quỳ rạp trước chân để phục tùng như thế này. Nếu nói bà ta không có âm mưu thì là bốc phét. Cô là một con hồ li tinh, đôi mắt cô tinh hơn bất kì ai hết. Cứ để xem bà ta định giở trò gì.

Đường Thi cũng giả vờ hòa vào. Cô nói:

- Bà tốt thật đấy. Lấy cho tôi cốc nước và đĩa hoa quả đi.

Sở dĩ lấy thêm đĩa hoa quả là cô muốn để cho bà ta có thêm thời gian để thực hiện cái âm mưu gì gì đấy. Và cũng là để cô có thêm thời gian để thực hiện nhiệm vụ theo dõi bà ta. Gì chứ ngày xưa cô chơi trò đặc vụ F.B.I với mấy người trong bang hội suốt. Hồi đó, Mac được cô cho làm tên tù nhân vượt ngục nguy hiểm cấp độ toàn cầu. Và cuối cùng, dù anh ta có lươn lẹo hay cải trang như thế nào cũng đều bại dưới tay cô. Mà nếu có không tìm ra thì cô chỉ việc hét lên: “Nếu không ra tôi sẽ bắn anh bằng súng chứa nước bôn cầu”. Đơn giản là Mac cũng rất ngốc, nếu không tìm được thì cô bắn anh bằng cách nào chứ?

Hạ quân gia nghe Đường Thi nói vậy thì trong lòng vui như mở cờ. Bà đang nghĩ đúng là ông trời giúp bà.

- Cô chủ. Cô chủ cứ ngồi yên đây nhé? Tôi làm xong sẽ mang ra ngay.

Đường Thi chớp chớp đôi mắt gạt đầu lia lịa. Nếu bà ta không đi ngay e là đầu cô sẽ rụng khỏi cổ mất.

Hạ quân gia lật đật chạy đi. Bà chui tọt vào bếp rồi lấy trong cái tạp dề mà mình đang đeo một chiếc điện thoại di động. Bà liền bấm một số máy nào đó rồi nói thì thào:

- Alo! Bà chủ à? Tôi Hạ quân gia đây.

Đường Thi đứng ngoài cửa bếp. Đầu cúi thấp hướng vào trong. Mông hướng ra ngoài làm điệu bộ nghe ngóng. Nhìn cô rất đúng chất một nữ điệp viên chuyên nghiệp. Đúng là được đào tạo rất bài bản.

Cô không biết đầu dây bên kia nói gì. Chỉ nghe được những câu mà Hạ quân gia nói thôi.

- Vâng!. Bọn họ bây giờ thân nhau lắm.

- Không. Tôi không biết nhưng có vẻ như là yêu nhau rồi.

- Vâng. Bà yên tâm, tôi biết là cô ta đang treo à. Ấy... bà không được tin những lời dọa nạt của cô ta, ở đây á, cô ta chẳng làm gì được tôi cả. Vâng. Ui sời... nhiều lần bị tôi nói đến nỗi chỉ biết ngậm miệng nín nhịn chứ có làm gì được đâu.

- Vâng! Tôi biết rồi. Cậu chủ thì bà không phải lo.

- Cô ta không đi được bước nữa đâu. Tôi sẽ làm cho cô ta phải xách vali ra khỏi nhà.

Đường Thi nghe đến đây đã hiểu ra mọi chuyện. Cô đẩy cửa. Giã bộ như mình vừa mới chạy vào và không nghe thấy gì. Vợ vàng nói:

- Hạ quần gia! xong chưa?

Hạ quần gia nhìn thấy Đường Thi như nhìn thấy ma. Bà hốt hoảng nói với người trong điện thoại:

- À được. Nước rửa bồn cầu nhà tôi cũng không tốt lắm. Vâng! Khi nào các anh mang cho tôi mấy lọ đến đây nhé? Giá cả không thành vấn đề đâu. Thế nhé.

Rồi bà ta cúp máy cái cách khiến Đường Thi không khỏi liếc mắt nhìn.

Hạ quần gia làm xong nhiệm vụ vợ vàng trở về giọng điệu bất cần thường ngày:

- Đạo này tiếp thị kinh quá. Thời buổi thị trường ganh đua nhau từng tí một.

Đường Thi biết thừa là bà ta đang nói dối. Nhưng cô vẫn coi như mình đã bị bà ta lừa. Cô vợ nhún vai:

- Vậy sao?

- Phải. Mà cô vào đây làm gì?

- Chẳng phải bà nói sẽ lấy nước và hoa quả cho tôi sao?

Hạ quần gia vênh mặt lên bước qua cô. Bà nói như không:

- Tôi có nói như vậy à?

Buổi tối. Quang Anh đi làm về. Khi bước ra cổng công ti thì anh có gặp Sam thái. Cô đi một mình. Anh liền chạy lại nói:

- Sao lại đi một mình thế này hả người đẹp?

Sam thái nhìn thấy anh thì không khỏi ngạc nhiên. Từ khi anh kết hôn, cô không dám gặp lại anh. Sợ gặp rồi sẽ để lộ mánh yếu đuối của mình ra, sợ gặp rồi lại không kìm được cảm xúc mà ôm anh vào lòng. Nhưng giờ đây, khi anh đứng trước mặt cô. Giọng nói và thần thái của anh sao vẫn cái kiểu phong lưu đa tình như thế? Rốt cuộc thì anh đã có vợ chưa?

- Quang Anh...

Quang Anh mỉm cười. Chính anh cũng đang quên mất là mình đã có vợ.

- Đi ăn với anh nhé?

Sam Thái hơi bất ngờ vì lời mời gọi này.

- Không sợ vợ anh à?

Quang anh nhún mày khi Sam Thái nhắc đến vợ. Ai có vợ chứ? Nếu là anh thì quên đi. Vợ của anh chính là kẻ thù mà anh không đội trời chung. Đó có thể coi là vợ hay sao?

- Em nói Đường thi hả? Hôm nay cô ấy đi ăn với bạn rồi.

Cuối cùng thì hai người cũng dắt tay nhau vào một nhà hàng sang trọng.

Sam thái đã định bỏ cuộc, đã định không còn thương nhớ anh nữa. Nhưng nhìn thấy anh, nhìn thấy vẻ nam tính đầy cuốn hút của anh là bao nhiêu ý định đó trôi tuột theo làn gió nào đó mà cô cũng không biết.

Thôi vậy, thế cho nên là Sam Thái đã nghĩ như thế này. Anh ấy có vợ... Đó là việc của anh ấy... anh ấy vẫn yêu thích cô, vẫn bị cô cuốn hút... đó là việc của cô và anh. Đương nhiên, cô lại phải tiếp tục tham gia trò chơi với anh rồi.

Quang anh vừa bước vào nhà hàng thì anh lại thấy chân tay mình như mềm nhũn ra.

Anh không ngờ là cũng có ngày cái mồi lại hại cái thân anh như vậy. Nói Đường Thi đi ăn với bạn chỉ là dụng tình huống, aingờ tình huống đó lại trở thành hiện thực.

Cô đang ngồi cùng một người con trai gần chiếc cửa sổ. Nhìn thấy người con trai đó trong lòng anh hơi khó chịu. Tại sao cô có chồng rồi lại ngồi cùng người con trai khác? Anh có một chút bực bội và ghen tuông.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Chẳng phải là anh cũng đang dắt tay người tình cũ đến đây ăn tối hay sao? Có trách chi trách đời lắm điều trùng hợp đến đáng ghét mà thôi.

Sam thái nhìn về khó xử và hơi ngỡ ngàng của Quang anh thì cô liền hỏi:

- Sao thế anh?

Quang anh giật mình trước câu hỏi này rồi anh hất xi hơi một cái. Anh kéo tay cô ra khỏi cửa nói:

- Hay chúng mình đi ăn ở chỗ khác? Ở đây có mùi khó chịu quá. Anh bị dị ứng với mấy mùi này.

Sam Thái nũng nịu:

- Anh nói dối. Lần trước anh dẫn em đến đây nhưng có sao đâu?

Quang Anh cứng họng không nói được gì. Nếu cho anh quay lại lúc đó, chắc chắn anh sẽ dắt cô vào một quán cơm bình dân để cô ăn. Tức không chịu được. Bây giờ thì anh bắt đầu thấy hối hận khi mời Sam Thái đi ăn.

Cuối cùng Quang anh đành phải nói:

- Em có khẩu trang không. Làm như vậy anh sẽ tránh được mùi này.

Sam thái lục trong túi và lôi ra một chiếc khẩu trang lòe loẹt đa phong cách.

Quang Anh nhú mày. Không ngờ anh cũng có ngày được mở đầu xuhướng ột thời trang kinh dị nào đó. Nhưng thôi, mặc kệ. Vớ vẩn như thế này, Đường Thi sẽ không còn nhận ra anh nữa.

Rồi Sam Thái và Quang anh ngồi ở bàn đối diện với bàn của Đường thi. Cũng tại nhà hàng này hết chỗ ngồi. Sao lại xui đến mức trần trụi như thế này cơ chứ? Thế là Quang anh đành phải ngồi quay lưng lại với bàn của Đường Thi. Đồng thời Đường thi cũng đang quay lưng lại phía anh.

Đường Thi ánh mắt phức tạp nhìn người con trai trước mặt. Cô không nói gì, chỉ lặng người nghe anh ta nói suốt buổi:

- Đường thi, anh xin lỗi! Năm đó là anh không tốt. Là anh đã ham quyền lực và bỏ rơi em. Bây giờ chúng ta làm lại từ đầu được không?

Đường thi sắc mặt không biểu lộ cảm xúc. Cô đang nghĩ lên cái anh ta như thế nào? Anh ta tưởng anh ta là vàng là ngọc trong lòng cô chắc mà giờ đây xin lỗi vì đã bỏ rơi cô? Phải. Năm xưa cô có cay thật đấy, anh ta là người đầu tiên dám đá cô. Mẹ kiếp, chỉ là cái quyền làm chủ của cả một thành phố lớn thôi. Bao nhiêu thế lực thao túng đều nằm trong cái ghế đại ca này. Anh ta có từ thủ đoạn nào để giành lấy đầu.

Phi Hùng, cái tên nghe mới oai phong lắm liệt làm sao? Nhưng tước cách và lòng tự trọng của anh ta đã vứt cho chó gặm từ lâu rồi. Chỉ là một kẻ tiểu nhân, cô có gì mà phải lưu luyến cơ chứ?

- Phi Hùng. Anh đừng có nói mấy cái lời trên mây trên gió nữa. Tôi không có đủ để nhảy xuống đâu.

Quang anh ngồi sau đang cố nghe ngóng.

Sam Thái thì vẫn miệt mài với chuyện quyến rũ. Cô cứ cười, rồi lại chớp mắt... nhưng có lẽ là cô cũng đang ảo tưởng.

Phi Hùng nắm lấy bàn tay Đường Thi phía đối diện rồi nói giọng vẻ cầu xin:

- Không. Anh biết là em vẫn còn yêu anh. Năm xưa chẳng phải là em đã níu lấy tay anh như thế này hay sao? Chẳng phải em đã khó lòng nói đừng bỏ em hay sao?

Đường Thi cười nhạt. Đúng là cô có nói thế. Nhưng mà lúc đó là cô đang diễn kịch để thử lòng anh ta. chỉ cần anh ta quay đầu lại nhìn cô là anh ta có thể lên nắm quyền ở Đông Bang hội rồi. Việc gì phải khổ sở đi chiếm cái chức đại ca đại cố lăng xet kia. Nhưng anh ta quá ngu ngốc.

- Thôi nào. Tôi cũng không muốn nói nhiều với anh nữa. Đừng làm tôi nổi cáu. Nói cho anh biết một bí mật đại sự nhé? Tôi đã lấy chồng rồi.

Quang Anh cảm thấy lòng mình như có ngàn bông hoa nở rộ sau câu nói này. Từ lúc nhìn thấy cô ngồi với tên này, trong lòng anh tức chế lắm. Nhưng khi cô nói cô có chồng, anh bỗng thấy nhẹ nhõm.

Phi Hùng tí nữa thì đập đổ bàn. Nhưng anh đành nín nhịn.

- Em nói dối. Có phải em vẫn giận anh đúng không?

Đường Thi không phải người hay thù vặt. Nhưng khi đã để cô thù rồi thì cô sẽ thù cho cả đời cũng không hết. Cô đã cố gắng kiềm chế không thù hận gì anh ta nhưng anh ta cứ cố tình thế này. Bảo sao cô không độc ác cho được.

- Này, hình như anh vẫn chưa biết tôi là ai đúng không?

- Em là ai? Là người con gái mà anh yêu?

Đúng là gốc gác. Tưởng cô là con thỏ trắng hay sao? Nhưng xin lỗi, cho dù cô có bị coi là thỏ thì cô cũng phải là thỏ đen.

- Thôi. Tôi không thể chịu nổi anh nữa rồi - vốn định cho anh biết cô là con gái của Liêu tuần nhưng với cái đà này nghe chừng cô có bảo cô là con của tổng thống thì anh ta cũng không nghe thấy gì. - Tôi phải về đây. Chồng tôi đang đợi. Lần sau đừng gọi điện cho tôi nữa nhé?

Quang Anh đang ăn vội phứt hết thức ăn ra ngoài. Bỗng chốc gây chú ý cho nhiều người. Ai bảo Đường thi nói “chồng tôi đang đợi ở nhà cơ chứ?”

Đường Thi đứng dậy nhìn thấy người con trai đằng sau mình sặc sỡ như vậy sau câu nói của mình thì không khỏi ức chế. Muốn chết thay sao mà nghe ngóng chuyện của cô.

Phi Hùng đang bức khi thấy tên này có thái độ như vậy càng bức hơn. Giống như đang bị người ta chế giễu vậy. Anh ta đi đến bàn của Quang anh nói hằn học:

- Này. có gì hay lắm hay sao? Tưởng được ngồi cùng người đẹp, tưởng được người ta chấp thuận là đặc ý rồi chứ gì?

Quang Anh vẫn đang trong tình trạng ghen nên nói không thành câu. Anh cứ ú ớ. Điều này càng làm cho Phi Hùng điên tiết hơn. Anh ta tưởng Quang Anh đang trêu tức anh.

Đường Thi đã nhận ra Quang anh. Và cũng nhận ra cả cô gái đối diện Quang anh. Cô không phải là một người phụ nữ biết che giấu cảm xúc. Khi thấy chồng mình đi ăn cùng một cô gái khác cô cũng ghen và tức. Nhưng cô vẫn muốn kéo lại chút thể diện cho riêng mình. Cô đi đến cười cợt nói:

- A! Sam Thái. Cô chụp với tôi một kiểu nhé?

Sam Thái tưởng mình được hâm mộ nên vui lắm. Cô chưa bao giờ gặp Đường Thi nên không nhận ra cô ấy. Cô là sao nên phải chú ý hình tượng. Vội e thẹn nhận lời.

Đường Thi rút điện thoại ra. Ẩn ẩn cái gì đấy rồi đưa cho Quang anh nói như người xa lạ:

- Anh chụp hộ tôi nhé?

Quang anh cũng hòa vào theo. Khi cầm chiếc điện thoại của Đường Thi, anh tí nữa thì đánh rơi. nhưng may sao tay anh vừa chạm vào một vật gì bằng sáp nên rất bết. Chiếc điện thoại cũng bết theo tay anh và không rơi xuống.

Trên màn hình điện thoại đó có ghi thế này: “Bắt gặp tại trận nhé? Anh có quyền giữ im lặng và không được mời luật sư. Đợi khi nào em xử anh xong thì anh mới được cãi trắng án”.

Ở đâu ra cái luật còn hơn cả rừng rú thế này? anh bỗng nghĩ đến cảnh tượng bố vợ Liêu tuần và anh chơi trò rượt bắt. Khi anh bị bắt cũng là lúc anh hi sinh oanh liệt trước cái lí do của Đường thi: “rằng anh đã ngoại tình”. Đó là điều cấm kỵ trong hôn nhân.

Tuy nhiên, Quang anh vẫn tươi cười rồi đưa máy lên. Bỏ mặc người thừa là Phi Hùng đang không biết chui xuống cái lỗ nẻ nào cho hết tức và xấu hổ. Lời anh ta nói như vậy mà không ai thèm nghe. Thật mất mặt.

10. Chương 13

Chương 13: Người cũ người mới

Khi Đường Thi nhấn ngực chịu đựng đóng giả là người xa lạ với Quang Anh thì Phi Hùng không ngừng lải nhải bên tai:

- Đường Thi. Để anh đưa em về.

Đường Thi nhú mày. Cô không ngờ năm xưa mình lại yêu phải một con đĩ như thế này. Cô khoanh tay nói rõ từng câu một, chỉ sợ nói sai mất một câu anh ta sẽ hiểu nhầm cả đời:

- Phi Hùng. Chúng ta đã chấm hết rồi, đừng có cố chấp nữa. Và anh còn muốn tôi nói lại 1 lần nữa hay sao? Rằng tôi là người đã có chồng.

Quang Anh nghe câu này thấy chột dạ quá. Đường thi quả là tuyệt tình, nhưng với những con người như thế này không tuyệt tình thì không được.

Phi Hùng mặt mày biến sắc bắt đầu gầm lên như một con thú hoang bị người ta bắt vào sở thú.

- Cô coi tôi là gì? Tôi cố gắng như thế này là vì ai?

Đường Thi từ trước tới nay chưa bao giờ biết sợ ai. Khi thấy người ta nổi nóng hay tức giận với mình cô tự coi đó là một cái hay ở đời. Với tình trạng của Phi Hùng lúc này cô không thể không chép miệng mà thông cảm cho anh ta. Cái cố gắng chó tha ấy cô không thèm, anh ta không cần cố cô dường như cũng có tất cả rồi.

Quang Anh và Sam Thái im lặng nhìn nhau. Họ cố ăn nốt bữa ăn còn dang dở.

Sam Thái là diễn viên nên vẻ mặt có vẻ rất bình thản. Tuy nhiên, nỗi sợ hãi của cô đã chạy dần xuống dưới, bằng chứng là hai chân của cô cứ lỏng ngóng. Đôi lúc còn đá cả vào chân của Quang Anh.

Quang Anh vốn từ bé cũng rất nghịch, anh lại láu cá. Với những loại người thích thể hiện như Phi Hùng thì anh chỉ coi là một con ruồi hám phấn mà thôi. Nhìn thoáng qua cũng biết Phi Hùng là một tên dùng bắp tay để suy nghĩ vấn đề rồi.

Đường thi quay ra nở nụ cười toe toét với Quang Anh:

- Anh có thể cho tôi quá giang về nhà được không?

Quang Anh đang uống rượu nghe thấy câu nói này bỗng chốc phụt ra bằng hết. Có mấy tia không ngờ theo đường vòng cung lộn một phát bắn vào chiếc áo sơ mi trắng của Phi Hùng đang đứng ngay sát đấy.

Quang Anh ho khan làm ra vẻ ta đây không biết gì. Ngay cả xin lỗi anh còn chẳng nói khiến Phi Hùng tức muốn chết. Anh ta hằn học đi đến đập bàn quát lớn. Tất nhiên cảnh tượng của bốn con người này trong mắt mọi người đã được dựng thành phim từ lâu.

- Này đồ cặn bã. Mày có biết cái áo này bao nhiêu tiền không?

Quang Anh thành thật trả lời:

- Không!.

Ở đời đúng là chẳng biết đâu mà lần. Khi mình nói thật thì chúng nó nghĩ mình giỡn, khi mình nói dối thì chúng nó cười như phá mã rồi quay ra bảo với mình: Cảm ơn. Đã quá khen.

Phi Hùng cũng là một tên ngu cơ có suy nghĩ như vậy.

Khi nghe Quang Anh trả lời như vậy hẳn ta hận một nỗi không thể cởi ngay chiếc áo này ra, moi lấy chiếc móc hàng hiệu rồi đập vào mặt Quang Anh. Nhưng không, với những đứa như thế này. Sinh học chính là biện pháp tốt nhất:

- Mày là đồ nhà quê!

Quang Anh lau miệng rồi nói như không:

- Hàng nhái. Không chấp.

Phi Hùng cảm thấy mình như bị lột hết quần áo giữa chốn đông người. Hắn ta định lao đến cho tên ngạo mạn kia một trận thối lại bị một gáo nước lạnh nữa dội thẳng vào đầu:

- Anh ấy nói đúng đó. Chiếc áo của anh là hàng LV, nhưng sờ chất liệu và mác bên trong lại cho thấy là hàng HK.

Đây là câu nói của nữ diễn viên Sam Thái.

Quang Anh đang tiếc ngậm ngùi khi không ghi âm lời nói này vào. Đúng là câu nói hay nhất mà anh được nghe kể từ khi quen biết cô.

Phi Hùng nghe thì cay thật đấy nhưng vẫn đực mặt ra thối mồm:

- HK là hãng gì? Hãng mới nổi trong làng thời trang ư?

“Phi”.

Đường Thi luôn không biết che giấu cảm xúc. Khi nghe Phi Hùng nói như vậy thì cô chợt tuôn một tràng mưa xuân có dính kèm một nụ cười e thẹn.

Quang Anh trả lời:

- Hàng Hồng Kông. Nổi tiếng không khác gì hàng china đâu.

Đường Thi lại cười dữ hơn sau câu nói này.

Điều này chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Phi Hùng. Hắn không những bị lừa khi mua phải hàng nhái mà còn bị sỉ nhục từ phía Quang Anh. Hãy nhìn đôi mắt của Quang Anh đi, muốn chữ hắn là đồ nhà quê chân đất mặt toét đấy.

Khi Phi Hùng định lao vào đánh Quang Anh. Khi Quang Anh định đứng lên nghênh chiến. Khi Sam Thái định chui xuống gầm bàn vì sợ hãi thì Đường Thi lại nói thế này:

- Xin lỗi có thể dừng lại đoạn hào hùng này được không? Tôi cần đi vệ sinh.

Sặc.

Sặc.

Sặc.

Ba người kia chết sặc trong vũng máu ảo tưởng. Và chết sặc trước câu nói mang đầy tính hiện thực này.

Thật là lợi hại. Chỉ với một câu nói này đã khiến không khí trong cả nhà hàng này trầm hẳn xuống. Trùng trùng đến nỗi thừa mấy đoạn khiến mọi người nín thở chờ quyết định của hai võ sĩ.

Phi Hùng mắt long sòng sọc nhìn Quang Anh.

Quang Anh do không phải dân giang hồ nên có nhìn thế nào cũng giống như mình đang bị lác. Cuối cùng, khi trông mắt sắp rời cả ra thì anh cũng đành bất lực nói:

- Tôi hết hứng đánh nhau với anh rồi.

Sỉ nhục.

Sỉ nhục.

Hai chữ này tương mạnh vào đầu Phi Hùng khiến hắn càng điên tiết hơn. Quang Anh nói không muốn đánh nhau? Há chẳng phải coi thường anh hay sao?

- Mày nói gì?

Quang Anh đưa tay lấy li rượu trên bàn. Phong thái ung dung tự tại, lại thêm vẻ đẹp trai, cộng với đó là không gian hào hùng đã khiến ấy bà cô và mấy cô gái ngồi đằng xa sẵn sàng xắn tay áo đi đến quyết sống mái một phen với Phi Hùng.

Nhưng khi ý định này đang ở mức giả thiết thì Quang Anh lại nói như đúng rồi:

- Đừng động vào tôi.
- Mà thách tao?
- Bố vợ tôi không tôi đâu.

Quang Anh không phải là người đục nước béo cò, nhưng lại là dạng người cơ hội. Cái gì có thể khai thác được, có thể lợi dụng được thì cứ phải làm triệt để. Thời buổi bây giờ đề cao tiêu chí tiết kiệm, nếu không làm thế người ta sẽ trách mình lãng phí.

Nếu không thì cuộc đối thoại sẽ thành ra như thế này:

- Đừng động vào tôi.
- Mà thách tao.
- Tôi ghê lắm đấy?
- Mà là cái thách gì nào?
- Không ai được động vào tôi. Ai mà động vào tôi là mất tiền đưa tôi đi bệnh viện.

(Đoạn này tác giả đã mất hai lít máu mũi).

Đường Thi nghe Quang Anh nói như vậy thì không cười nữa. Cô chăm chú nhìn anh đầy vẻ phức tạp.

Cái nhìn của Đường Thi khiến Quang Anh không ung thư mà cũng rụng tóc.

Phi Hùng ngửa mặt lên trời cười như mấy vị đại hiệp ngày xưa. Nhưng có lẽ điệu cười này khi đến đời nay đã bị thất truyền đôi chút cho nên khi cười mới có sự cố xảy ra. Đang cười to và hào hùng là vậy thì Phi Hùng lại tuôn một tràng ho như phá mã ra.

Vẫn câu cũ: Sam Thái là ngôi sao. Cô cần giữ hình tượng.

Khi thấy Phi Hùng ho như muốn xổ cả bộ lông ra như vậy thì cô vội đưa tay lên vuốt nhẹ lưng cho hần rồi nói nhẹ nhàng:

- Anh có sao không?

Một người con gái dịu dàng. Đúng là làm cho Phi Hùng cứng đờ vài giây. Ngày xưa, Đường Thi không bao giờ dịu dàng như thế này. Anh còn nhớ như in, khi anh bị ốm, Đường Thi lại dội cho anh một gáo nước lạnh vào người. Nói rằng:

- Ôm thêm mới làm nũng được với em.

Ồi! người ta nói quả không sai.

Nếu kiếp trước mình còn nợ tình cảm với người ta thì kiếp này phải trả cho bằng hết. Cả vốn lẫn lãi cũng không được giữ lại.

Nhưng cái chính giờ đây là thế này, không ai biết Phi Hùng cười vì cái gì?

- Mà nói bố vợ mà? Hóa ra mà cậu bố vợ? Nói nghe xem nào? Bố vợ mà đang ở trại dưỡng lão hay hội người cao tuổi? À. Tao đoán ra rồi, đang múa kiếm nhạ tập dưỡng sinh với mấy ông bạn gia khộm khác đúng không?

Xong

“Xong” này tương đối nhiều nghĩa.

Với Quang Anh: Hắn đã trúng kế. Oh year! Đường Thi đứng ngay đây. Cô ấy không có phản ứng thì anh gọi cô ấy là bà thần.

Với Đường Thi: Mẹ kiếp. Xem như cái chức đại ca của hắn chỉ được tính bằng giờ nữa thôi.

Xem ra ở với nhau lâu ngày. Bản tính thâm độc và mưu mô cũng nhiễm của nhau. Quang Anh đã giác ngộ được rất nhiều từ phía Đường Thi. Và bây giờ anh đang gặt hái.

Nghĩ thế anh liền xúc động và thầm cảm ơn Đảng đã cho anh sống cuộc sống ấm no như ngày hôm nay. Để anh được gặp vị sư thái trên nhân Đường Thi này.

Đường Thi hẳn học quay ra phía Phi Hùng nói:

- Bố vợ anh ta có 90 tuổi thì cũng đề bẹp được anh.

Nói rồi cô kéo tay Quang Anh đi trong cái nhìn đầy sững sờ của Sam Thái và cái mặt đực ra như ngỗng của Phi Hùng.

Quang Anh vừa lái xe vừa liếc nhìn Đường thi. Anh chẳng việc gì phải bận tâm đến cô ta nhưng chẳng hiểu sao đôi mắt của cô ấy làm anh thấy bất an. Quang Anh đưa tay bật radio trong xe. Tiếng nhạc ngọt ngào vang lên khiến không khí được xoa dịu đi phần nào. Quang Anh cũng có dừng khi mở lời hơn:

- Giận anh à?

Đường Thi bực dọc đưa tay tắt phụt cái radio khiến Quang anh giật mình cái thót. Cô quay ra phía Quang anh nói:

- Anh muốn phiên tòa họp tại đây hay về nhà?

Nghĩ tới cảnh mình giống như mấy tên phạm nhân ngày xưa bị tòng xẻo rồi bị lột quần áo là anh đã thấy rùng mình. Anh vội cười xuề xòa:

- Hề hề. Phiên tòa gì chứ? Có gì về nhà vợ chồng đóng cửa bảo nhau.

Đường thi vẫn lạnh lùng như vậy:

- Lái xe nhanh lên.

Quang Anh lập tức thấy tay mình đang túa mồ hôi. Không ngờ cơ thể anh bài tiết tốt thật.

Anh biết mình đã phạm sai lầm khi đi gặp người cũ, nhưng cô ấy cũng vậy mà. Chỉ khác một điều là anh trong thế chủ động còn cô là bị động thôi. Đây, khác nhau có một chữ mà nó làm nên cả một rắc rối.

Hạ quân gia nhìn thấy Quang anh và Đường thi mặt nặng mày nhẹ với nhau thì trong lòng như mừng không tả xiết. Những ngày tháng sống trong cảnh ảm ức lo âu có lẽ cũng đã qua. Nhưng bà còn chưa kịp bày tỏ thái độ thì Đường thi đã nói bằng một giọng đanh thép:

- Chúng ta lên phòng. Ở đây có người ngoài. Em không muốn.

Ô La la! Quá rõ rồi. Đang bàn chuyện li hôn có đúng không? Nấc thang hạnh phúc của Hạ quân gia lại được tăng thêm một bậc. Bà là người lạ, phải rồi. Với cô ta bà chính là người lạ. Được, cứ bàn với nhau đi. Người xa lạ này không làm phiền.

Đường thi bước vào phòng trước để lại Quang anh ở ngoài. Anh đang nghĩ mình có nên chạy thoát hay không. Dù gì kinh nghiệm xem “vượt ngục” của anh đã có thừa. Tuy nhiên, nếu ra ngoài thì cũng không thoát khỏi Đông Bang hội. Cho nên anh ưỡn ngực “thà hi sinh còn hơn chạy thoát”. Rồi quả cảm bước vào.

Đúng như dự đoán. Vừa lộ được cái mặt vào thì anh đã linhtron cái gối phi thẳng vào mặt. Anh tức muốn chết nhưng biết mình mà đánh rần là động tới cả rừng. Cho nên anh cần phải “nhẫn”.

Đường thi nhìn Quang anh đóng cửa rồi hét lên ra lệnh:

- Dừng lại.

Quang anh lập tức không dám bước thêm.

- Vứt điện thoại của anh qua đây.

Quang Anh không hiểu nhưng cũng đành làm theo. Anh cố tình đáp chiếc điện thoại về phía Đường thi. Chỉ mong rằng cơ hội ló lên cho cô ta chết vì bị điện thoại tương vào mặt. Nhưng không, có lẽ tổ tiên nhà cô ta làm trong rạp xiếc. Trò tung hứng cô ta rất thông thạo.

Đường Thi mở từng danh mục trong điện thoại rồi bĩu môi nói:

- Honey, Em yêu, Bé nhỏ ...Thế còn tên tôi? “Nguy hiểm chết người” là sao đây hả bạn Quang Anh thân mến.

Quang Anh giả vờ như bị điếc. LẦM bộ mặt ngu nhất trong lịch sử nhân loại.

Đường Thi tức giận đưa tay xóa hết mấy cái số điện thoại “không đáng có” kia đi rồi ném chiếc điện thoại qua một bên rồi lại nhìn Quang Anh đầy “âu yếm”:

- Cởi quần áo.

Hình phạt này anh biết. Nó có tên là: Biến thái.

Quang anh mặt tái mét rồi mấp máy môi không thành câu. Anh cười lấy lệ rồi nói:

- Chúng ta phải cùng phối hợp chứ?

- Phối hợp làm gì?

- Thì...ấy ấy ...

Nhìn cái cằm đang hếch hếch lên cổ làm ra vẻ để Đường thi hiểu khiến cô chỉ muốn cười. Nhưng cô không cười. Cứ nghĩ đến anh ta gọi coi cô là “nguy hiểm chết người” là cô lại xung huyết.

- Ấy ấy cái gì? - Cô vợ lấy một bộ váy rồi ném qua chỗ Quang anh - Cởi ra rồi mặc cái này vào. Đi 10 vòng quanh nhà.

Hình phạt này anh cũng biết nốt. Nó có tên là: Biến thái phiên bản 2.

Hai hàng lệ đang đổ trong tim. Quang anh không biết làm gì khác là bước đến bên Đường Thi rồi nịnh:

- Vợ yêu. Đừng giận nữa, trông em này có nếp nhăn rồi kìa.

Đường Thi không đoái hoài. Đá cho anh một cái rồi bĩu môi nói:

- Vợ yêu! gọi tôi là nguy hiểm chết người ấy.

Tức nước thì phải vỡ bờ. Con giun xéo lắm không quằn không lả giun. Về sau Quang Anh có biên chế lại một tí. Nhưng, ý nghĩ cuối cùng của anh là phải nổi dậy. Anh đứng lên hào hùng:

- Em cũng phải cởi.

- Tại sao?

- Em dám trốn anh đi gặp người tình cũ.

- Không giống với anh.

Quang anh nhất thời cứng họng nhưng cuối cùng anh lại nghĩ ra:

- Không giống ở điểm nào? Rằng Phi hùng là con trai còn Sam thái là con gái ư?

Đường thi rít qua kẽ răng:

- Anh biết anh đang kì kèo với ai không?

Quang Anh vẫn vênh mặt:

- Biết! Vợ anh.

Đường Thi nằm xuống không thèm đoái hoài gì đến anh ta.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Đúng là cô cũng có lỗi. Anh ấy cũng đã biết lỗi rồi. Cô có cần gay gắt như thế này không nhỉ? Nghĩ thế, Đường Thi liền ngồi dậy đáp cho anh cái bút ỏ sẵn trên bàn hất hàm nói:

- Ra ngoài viết bản kiểm điểm rồi đi ngủ.

Không khi im lặng một hồi. Đến kì quái.

Và câu nói sau cùng của Đường thi vang lên:

- Em đợi.

Quang anh đánh rơi bút cái cạch. Không đợi Đường thi phản kháng vội vàng lao vào người cô rồi nheo mắt nói đều giả:

- Giải quyết xong việc này anh sẽ viết.

Trong phòng chỉ còn tiếng kêu là thất thanh của Đường thi.

Hạ quân gia ở dưới nhà nghe thấy vội chép miệng:

- Cậu chủ mạnh tay quá. Sắp li hôn rồi đâu cần làm triệt để như vậy.

11. Chương 14

Chương 14: Bất ngờ của ngày bình thường

Buổi sáng Đường thi vừa vươn vai thức dậy cũng là lúc nhà người ta dọn cơm trưa ra ăn. Nhìn sang bên cạnh không thấy Quang Anh cô đoán chắc anh ấy đã đi làm rồi.

Nghĩ lại buổi tối hôm qua đúng là nực cười. Với kinh nghiệm của cô sao cuối cùng lại để Quang Anh lừa một cách trắng trợn như vậy? Thật là mất mặt. Sau này, nếu trường hợp này xảy ra nữa cô nhất định sẽ đề phòng.

Vệ sinh cá nhân xong cô bước xuống nhà. Thấy trống huơ trống hoác. Cô liền cất giọng gọi:

- Hạ quân gia!

Không có ai trả lời.

Cô đi ra chỗ phòng khách thấy tivi đang bật. Vội vàng bấu môi nghĩ thầm:

- Bà già này hề không có chủ là lại nổi bản tính lười ra.

Rồi không thèm đoái hoài gì đến, cô đi đến chỗ bình nước. Rót một cốc...nhưng lạ chưa kìa. Ngay đến một giọt cũng không có. Thật là quá quái mà. Dù gì cô cũng là cấp trên của bà ta, là người đưa lương cho bà ta hàng tháng, vậy mà ngay đến cả nước bà ta cũng không cho cô uống. Đường thi tức quá tay chống nạnh, không thèm nhìn mặt bà ta mà hét lớn:

- Này. Tôi không biết ở nhà cũ, bà mẹ chồng già của tôi đã dạy bà như thế nào, nhưng đến đây rồi bà cũng cần phải tỏ ra biết điều một tí đi. Đừng cho rằng bà sống ở nhà mẹ chồng tôi, cưỡi lên đầu lên cổ bà ta thì được, còn đến đây. Phân định rõ ràng, một là một, hai là hai...Nếu không nghe lời tôi, tôi cắt giảm biên chế đưa bà về quê đấy.

Không khí vẫn im lặng.

Hạ quân gia thường ngày đúng là có hơi vô lễ nhưng tính khí chua ngoa cũng chẳng kém cô là mấy. Nếu cô nói những lời như thế này, theo lẽ thường bà ta đã chém lại cô như chém một miếng chả rồi. Làm gì có chuyện im hơi lặng tiếng như là chết rồi thế này.

Khoan đã.

Đường Thi từ từ quay người lại. Trong đầu cô đang có một ý nghĩ: Biết đâu bà ta đột tử thật thì sao? Đạo này khí hậu trái đất thay đổi, gió độc cũng không phải là ít.

Nhưng khi vừa quay người lại thì cô đã nhìn thấy khuôn mặt “không phải ngày nào cũng được nhìn thấy” của bà mẹ chồng. Cô đang nghĩ có phải sáng nay mình bước chân trái xuống giường không? Hay là đêm qua mình mơ cái gì đấy đòi truy chẳng hạn.

Không. Chắc chắn trên đầu cô đang có một ngôi sao quả tạ ngàn cân chiếu xuống.

Đường Thi thấy các cơ trên mặt mình giật giật vài cái. Cuối cùng cô cũng nặn ra được một nụ cười hoàn mỹ. Đảm bảo rằng từ bé đến giờ, đây là nụ cười mà cô phải vận nội công nhiều nhất. Cộng với nụ cười này là đôi bàn tay vậy vậy:

- Con chào mẹ!

Bà Trinh lườm xéo Đường Thi một cái. Trong đầu bà giờ đây vẫn là câu nói lúc nãy của cô ta. Cái gì mà bà mẹ chồng già? Năm nay bà mới có 49, chưa bước sang 50 chưa thể gọi là già được. Ra đường bây giờ ối kẻ gọi bà là cô đấy.

- Hôm qua con phải thức đêm làm việc gì à?

Đường Thi chợt hiểu ra ngay. Thực ra cái câu hỏi này đang lẽ ra phải là: Sao con gái con đưa gì mà ngủ bây giờ mới dậy?.

Đấy. Cô biết ngay mà. Đúng là bà mẹ chồng này sống sắp thành tinh rồi đấy. Độc mồm độc miệng không kém gì Hạ quân gia. Đúng là chủ nào thì tớ nấy.

- Hôm qua con và... “chồng” con có làm một số việc.

- Việc gì?

Nói bà già này bại não quả không sai. Cô đã nói đến đây rồi thì nên hiểu rồi chứ? Lại còn muốn cô nói thẳng toẹt móng lợn ra hay sao? Nghĩ đến đây cô mới ngẩng đầu lên nghĩ ngợi có phải các loại rau cô ăn hàng ngày được trồng trên mảnh đất kia không? Ý cô là óc của bà ta đấy.

- Việc gì ấy ạ?... Việc này quan trọng lắm mẹ ạ. Phải có ít nhất là hai người làm, mất rất nhiều sức lực và sự khéo léo. Mẹ hiểu rồi chứ ạ?

Bà Trinh nhíu mày. Cái việc quái gì mà rắc rối thế cơ chứ? Cuối cùng bà nói một câu xanh rờn:

- Còn khó hơn cả việc nam nữ làm tình hay sao?

Amen. Đường Thi ngẩng mặt lên trời với hai hàng nước mắt lạnh dãi. Theo như cách nghĩ của một số người về câu nói này thì là: Nói đúng rồi mà lại hoàn toàn sai.

Thôi vậy, dù sao cô cũng nên thông cảm. Những ngôn ngữ của cô có lẽ hơi khó hiểu.

- Đi nấu bữa trưa đi.

Ai nói câu này? LÀ ai?

Đường Thi đang truy tìm thủ phạm thì phát hiện ra ở đây có hai người. Và theo suy luận của Conan, chắc chắn người vừa nói câu này là bà mẹ chồng đáng kính của cô.

Đường Thi trở mặt ngạc nhiên:

- Hạ quân gia đâu ạ?

Bà Trinh đứng dậy nói:

- Hạ quân gia đâu phải ô sin nhà này. Bà ấy không thể lúc nào cũng hầu hạ các con được. Vả lại, con lại là người phụ nữ đã có gia đình. Việc gia chánh là điều con nên biết. Đừng nói với mẹ là con không bao giờ động đến mấy việc này.

Đường Thi nhắm chặt hai mắt lại. Chỉ ước là mình sẽ lịm đi ngay lúc này. Gia chánh là gì? Từ bé đến giờ cô chưa bao giờ biết đến.

Mẹ kiếp. Ở đời vẫn còn những phong tục cổ hủ như thế này sao? Cô là người phụ nữ hiện đại. Đầu đội trời chân đạp đất chẳng kém gì mấy vị hào kiệt ngày xưa và có phần ăn đứt mấy tên con trai thời nay. Vậy mà giờ đây lại có người nói cô đã về nhà chồng là phải thuận việc gia chánh như thế này.

Chánh cái tát.

Đường Thi nén giận trong lòng rồi nói giọng ngon ngọt:

- Thế mẹ có biết việc gia chánh không hả?
- Sao lại không biết? con hỏi thế là có ý gì?

Đường Thi nuốt nước bọt cái ực. Thôi vậy, sự đã thành rồi, Hạ quân gia chết tiệt lại đi đột tử ở đâu không biết. Cô không phải là mẫu người hay chịu đựng. Mẹ chồng tỏ thái độ như vậy cô cũng chẳng muốn giữ kè làm gì:

- Vậy thì mẹ nấu cơm trưa hộ con nhé?

Bà Trinh như bị sét đánh ngang tai, vội vàng tiến thêm một bước hỏi lại cho chắc chắn:

- Dạo này mẹ có hơi lãng tai. Có phải vừa nãy con bảo con sẽ nấu cơm không?

Đường thi vẫn ngây thơ như một con sói:

- Dạ. Con có nói đến từ nấu cơm nhưng người nấu thì con nói là mẹ ạ.

Bà Trinh trong phút chốc đóng băng. Phải mất đến mấy chục giây để tiêu hóa câu nói vừa rồi.

Bà đã sống trên đời này gần 50 năm. Đã từng gặp rất nhiều người mặt dày, nhưng mặt dày đến độ không đếm được và được pha tạp chất của sự liều lĩnh như thế này thì đây là lần đầu tiên. Trong lòng bà thầm giấy lên sự ngưỡng mộ. Quả là có bản lĩnh, ngày xưa bà đã bị bà nội Quang Anh vùi hoa dập liễu đến không ngóc đầu lên được. Nếu Đường thi mà xuất hiện vào thời đó, chắc chắn bà sẽ tôn con dâu bà là sư phụ của sư phụ. Còn gọi cụ thể là gì thì bà cũng chịu. Đơn giản là mấy loại phim chưởng bà không hay xem.

Còn thời đại bà đang đứng là một thời đại khác. Bà là người vùi hoa dập liễu còn người bị vùi dập là Đường thi. Nhưng xem ra, đứa con dâu yêu quý này đang có ý định vùi dập tinh thần bà.

- Này. Ở nhà ai dạy cô?

Đường Thi trả lời không suy nghĩ. Gì chứ mấy cái kiểu hỏi chất vấn như thế này hồi cấp 3 cô bị Hiệu trưởng hỏi suốt. Và kết quả là ông ta đã phải uống đến 2 lần thuốc trợ tim khi nói chuyện với cô.

- Ở nhà chính của con có tất cả là hơn 50 người. Nếu mẹ muốn hỏi về lĩnh vực võ thuật thì là chú Lưu, về lĩnh vực trộm cắp thì có chú Tam, về lĩnh vực đay nghiến hoặc đối đáp người khác thì có anh Lai Hoàng, về lĩnh vực quyến rũ đàn ông hoặc có thể lấy lòng đàn bà thì có cô An Hợp. Về lĩnh vực...

- Dừng lại. - Bà Trinh chợt hét lên.

Đường thi cười thầm trong lòng. Cô đã đoán được câu hỏi tiếp theo:

- Ai là người dạy lễ phép và lịch sự cho cô?

Đấy. Thấy chưa? Cô đã rút ra kết luận con người là động vật nhai lại quả không sai, ông hiệu trưởng trước kia cũng có hỏi cô câu này.

- Lễ phép và lịch sự được phân ra làm hai loại. Lễ phép với cảnh sát và khôn ngoan với những kẻ có trí hơn mình. Theo con nghĩ thì... Với mẹ con không nên dùng những thứ này.

Bà Trinh nhất thời không hiểu:

- Tại sao?
- Vì bố con nói, những người bình thường không bao giờ có thể có tâm tồn thâm thúy để hiểu được.

Thâm thúy.

Từng lời từng lẽ mà con dâu bà thốt ra thật quá thâm thúy, thâm thúy đến nỗi làm bà chết nghen.

- Mẹ, sao hôm nay mẹ lại đến đây?

Bà Trinh lại ngồi xuống ghế rồi trả lời từ tốn theo phong cách rất quý tộc:

- Mẹ không thể đến thăm con trai mẹ được hay sao?

Đường Thi nhún vai. Cô đang nghĩ: Gia đình này quả là yêu thương nhau. Cứ làm như đến ở với cô là đến hang hùm hang sói không bằng ấy. Cô quay ra phía mẹ chồng tươi cười:

- Vậy thì mẹ cứ ngồi đây cho đến khi nào Quang Anh về nhé. Nếu đói, trong tủ có đồ ăn.

Khi Đường Thi đang định nhảy chân sáo lên phòng và gọi điện cho Mac thì tiếng hét chói tai của mẹ chồng vang lên làm cô dừng bước. Cô thề là nếu bà ấy không phải mẹ chồng cô cô đã cho bà ta biết thế nào là sự lợi hại của Đường Thi này rồi. Ngay đến cả bố cô, ông ấy cũng chưa bao giờ gào thét tên cô trong đau khổ như vậy.

Bà Trinh bước đến chỗ Đường Thi nói hằn học:

- Cô quả là vô lễ. Cô có còn biết cái phép tắc lịch sự tối thiểu nữa không?

Đường Thi không để ý gì đến câu nói châm chọc của bà ta. Cô chỉ tỉnh bơ nói rằng:

- Ở nhà con, vô lễ tức là khi mình đánh đuổi người ta ra khỏi nhà. Còn cái kiểu để khách tự nhiên như thế này là một việc chết sức thành kính.

- Cô...

Bà Trinh hồi hận khi không uống thuốc an thần khi đến đây. Những tưởng con dâu bà chỉ là một con ranh bốc đồng có vỏ quýt dày. Những tưởng với bàn tay đầy những móng nhọn của mình bà có thể xuyên thủng chúng để cho chúng hết tự cao tự đại. Nhưng ai mà ngờ được nó đã đắc đạo thành tinh ngay từ khi contré như thế này.

Rồi bà nghĩ đến một vấn đề. Nó làm sắc mặt bà tốt lên trông thấy. Các cơ mặt giãn ra hài hòa với từng đường nét trên khuôn mặt. Bà khoan tay vào nói đầy bóng gió:

- Nghe nói cô và Quang Anh sắp li hôn.

Đường Thi đang giương giương tự đắc. Nghe thấy câu này bỗng chốc chân ngã nhào xuống sàn. Trước mặt cô giờ đây ngoài cái bản mặt hoa phấn của bà mẹ chồng cô còn nhìn thấy rất nhiều sao. Không ngờ cuối cùng cũng có ngày cô là nhà bác học khi tìm ra hệ mặt trời mới. Nhưng chưa kịp vui sướng trong niềm hạnh phúc tìm ra vũ trụ mới thì cô đã phải đối mặt với 2 chữ li hôn mà mẹ cô vừa thốt ra.

Quả là sét đánh ngang tai, sấm dội vào đầu.

Đường Thi lắp bắp không thành câu:

- C...cái...gì...cơ à?

Bà Trinh đang rất hả hê vì thái độ của Đường Thi. Thế nào? Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Muốn dẫu bà hay sao? Xin lỗi nhưng đây không phải là cái kim, đây là một cái dùi.

- Đừng giấu nữa. Hạ quân gia đã nói hết với mẹ rồi.

Đường Thi càng nghe càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Kéthôn chưa được bao lâu, li hôn cái nỗi gì? Mà Hạ quân gia lấy thông tin ở đâu ra thế?

Đến bây giờ cô cũng không dám tin là bà ta lại đặt điều một cách trắng trợn như vậy. Cô và Quang Anh vẫn còn "tình thương mến thương" như vậy mà bà ta dám nói sắp li hôn.

Càng nghĩ lại càng tức. Đợi khi nào gặp bà ta, cô nhất định sẽ cho bà ta một bài học.

Bà Trinh thấy Đường Thi im lặng lại càng tin vào những gì Hạ quân gia nói. Thế là bà tiếp tục thao thao bất tuyệt. Mưa xuân bắn tung tóe hết vào mặt con dâu. Vâng, đây mới chính là hình ảnh của một bà mẹ chồng thét ra lửa và nói ra...nước bọt:

- Thực ra. Ngày từ đầu tôi đã chẳng ưa cuộc hôn nhân này. Tôi là một người mẹ tốt, nếu không phải vì sự an nguy của con trai, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận cho cô bước chân vào gia đình này.

Đường Thi hiểu ý ngầm của bà ta. Nhưng cứ để chồng cô nói hết nỗi lòng ra. Cô thông cảm cho bà ấy.

Bà Trinh lại càng được thể:

- Cô đừng tưởng tôi không biết cái ý đồ của cô. Cô muốn trò chuyện, muốn với tới cây đại thụ lớn là nhà chúng tôi có đúng không? Thôi cô không cần trả lời đâu, tôi hiểu rồi. Cô nhìn cô đi, lúc nào cũng chỉ biết ăn chơi, cô làm được cái gì cho đời? Chắc ngày nào cô cũng ngửa tay xin tiền thằng Quang Anh nhà chúng tôi có đúng không? Ôi! tội nghiệp con trai tôi. Nó đầu tắt mặt tối để ngày ngày đưa tiền cho cái đứa chỉ biết ăn chơi hách táng này đây.

Đường Thi im lặng.

Người có hơi lão đảo.

Cô nói thì ít mà nghe thì nhiều. Buồn ngủ là điều không thể tránh khỏi. Thế là cứ mỗi câu mà mẹ chồng nói cô cứ nghe tai này rồi lại nuốt sang tai kia.

Tuy là vừa mới ngủ dậy nhưng...Sức ru ngủ quả là khủng khiếp.

- Nay...

Thấy đứa con dâu gật gù bà tưởng nó bị bà nói đến nỗi sợ quá không dám phản bác lại. Ý nghĩ này khiến bà hả hê phải biết. Đúng như Hạ quân gia nói, con nhà đầu này chỉ là một hạt cát trong một đám sỏi.

Đường Thi mắt lơ lơ quay ra hỏi mẹ:

- Mẹ đã nói xong chưa ạ?

Bà TRinh chờ người, nhất thời không hiểu hàm ý sâu xa của câu nói này:

- Cô còn muốn nghe tôi lăng mạ nữa hay sao?

Đường Thi lắc đầu.

- Vậy thì hãy mau mau sắp xếp đồ đạc đi.

Câu nói này khiến Đường Thi tỉnh hẳn ngủ. Cô rất muốn quay ra tát vào mặt mẹ chồng vì những câu nói quái gở của mẹ. Nhưng may sao cô vẫn còn kiềm chế được.

- Để làm gì ạ?

- Cô thường ngày vẫn tỏ ra thông minh sao bỗng nhiên lại ngớ ngẩn đến như vậy? Sắp li hôn rồi cô còn muốn ăn bám ở đây nữa hay sao?

Đường Thi muốn vật trụi tóc bà ta nhưng 1 lần nữa cô phải kiềm chế. Cô dự đoán mình sẽ bị yếu sinh lý nếu cứ kiềm chế như thế này mãi. Phải chấm dứt ngay.

Thế là cô liền mỉm cười nói:

- Vậy cũng được. Nhưng trước khi đi con muốn bố con đến đây ăn 1 bữa cơm chia tay với gia đình.

Bà Trinh chưa bao giờ gặp bố của Đường Thi. Trong lễ cưới, nhà nào lo nhà nấy. Trong tính cảnh "tức chết mẹ" khi thấy con trai mình thò cổ vào tròng con yêu tinh này bà còn để ý gì đến họ hàng thông gia và lễ cưới chứ. Cho dù nó có rậm rộ cỡ nào đi nữa. Hôm đó bà đã kéo theo chồng bỏ về trước.

Khi nghe Đường Thi nói như vậy bà cũng nghĩ là nên gặp ông bố của Đường Thi xem ông ta là người như thế nào. Người ta có câu: Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Giờ nhìn đứa con gái của ông ta như thế này có thể suy ra...chắc hẳn ông ta là 1 tên nát rượu.

Có lẽ bà Trinh đã bị phim truyện hóa ý nghĩ.

- Được. Vậy chiều nay chúng ta tổ chức luôn chứ?

Đường Thi gơ cả hai tay tán thành.

Cô chỉ hận 1 nỗi là không tổ chức ngay từ bây giờ được.

Bà mẹ chồng của cô mãi mãi sẽ không thể đắc đạo như cô được. Nếu bà mời bố cô tức nghĩa là đã mời cả Đông Bang hội rồi.

Để xem mẹ chồng cô đối phó với đại gia đình cô như thế nào. Chắc bà chưa bao giờ nghe danh “Đại An Hợp” đâu nhỉ? Đó là một người phụ nữ có sức quyến rũ đến khuynh quốc khuynh thành. Ngoài ra, mức độ chua ngoa có thể vượt cả mức chanh tươi. Tài trí ứng phó còn hơn cô gấp bội phần.

Xem ra mẹ chồng cô có rủ thêm cả Hạ quân gia thì cũng đành ngả mũ chào thua thôi. Cô rất chờ đợi.

- Mẹ! Chiều nay con muốn cả Hạ quân gia cũng đến. Con muốn chia tay bà ấy.

Rồi ánh mắt Đường Thi chợt ranh mãnh lạ thường. Cô sẽ cho bà ta thấy đối đầu với cô theo cái cách đại chiến lâu dài là tận mình nhận lấy một kết cục như thế nào.

Bây giờ phải chuẩn bị chút đã. Màn kịch hay sắp diễn ra rồi.

12. Chương 15

Chương 15: Đông Bang hội

Quang Anh đang ngồi làm việc thì có điện thoại. Người gọi là Đường Thi. Anh bỗng thấy ngạc nhiên, Đường Thi có bao giờ gọi cho anh vào giờ này đâu nhỉ? Theo anh được biết thì lịch của cô ấy cả ngày dường như kín mít. Nếu không vào spa thì cũng đến các trung tâm thời trang hoặc các nhà văn hóa thể dục thể thao. Hôm nay có ngoại lệ ư?

Quang Anh khẽ hắng giọng rồi đưa điện thoại lên tai nói:

- Anh nghe đây!

Đầu giây bên kia nói với giọng hơn ha hơn hờ. Có chuyện gì mà vui thế nhỉ?

- Chiều nay bố em sẽ đến nhà mình ăn cơm. Anh nhớ về sớm đấy. Đừng để ông đợi lâu.

Đây là chuyện vui. Chuyện vui như khi có người chết!!!.

Nghe chuyện này xong Quang Anh có bao nhiêu mồ hôi cũng tuôn ra cho bằng hết. Nghe đến bố vợ mà cứ như nghe tin mình bị si đả không bằng. Thật là khủng khiếp. Giả sử như có người cho anh câu hỏi thế này: Nếu bố vợ bạn và Đường Thi cùng ngã xuống nước thì bạn sẽ cứu ai trước?

Anh sẽ không ngần ngại mà trả lời rằng anh sẵn sàng đi kéo một người bên cạnh mình cùng nhảy xuống để cứu cả hai. Lúc đầu đáng ra là anh sẽ chọn Đường Thi nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, bố vợ anh khi sống đã xuất quỷ nhập thần như vậy rồi, đến lúc chết đi lại làm âm hồn vất vưởng ám anh cả đời thì sao? Nghĩ đến thôi đã thấy mình như một con gà trụi lông rồi.

Đường Thi nói chiều nay về sớm thì anh đâu dám về muộn. Nếu cô ấy nói về ăn cơm cùng cô ấy thì anh có thể sẵn sàng đi ăn bên ngoài. Nhưng đã nhắc đến danh bố vợ thì dù có gặp quái vật trên đường anh cũng phải hạ gục nó để lết thân này về nhà.

Bố vợ là nhất. Nhưng không phải muôn năm. Bố vợ là nỗi sợ hãi của anh.

Đường Thi vút cửa nhà đẩy cho Hạ quân gia và mẹ chồng xử lý. Dù sao thì hai con người ấy cũng muốn cô đi cho khuất mắt mà. Cô không vương, nếu thích thì cô có thể bỏ tiền ra mua một căn hộ khác ngay bên cạnh rồi kéo Quang Anh sang đó.

Thời gian qua cô phát hiện ra mình rất hứng thú với Quang Anh. Cả yếu tố bên trong lẫn bên ngoài. Cái cô muốn không phải là được ngủ cùng anh mà muốn nhìn thấy bộ dạng khốn khổ khốn nạn của anh mỗi khi bị cô bắt nạt. Trên đời này, người bị cô bắt nạt không thể đến được trên đầu ngón chân nhưng người khiến cô thấy hứng thú thì chắc chỉ có Quang Anh.

Khác hẳn với Hạ quân gia và mẹ chồng. Cô cũng muốn chơi với hai con người đầy đặn nhưng bây giờ cô đã nhận ra, mình thích vui dập họ hơn.

Đường Thi gọi điện cho Mac đến đón mình. Rồi cùng anh về nhà.

Đường thi ngả người vào ghế nhìn Mac rồi hỏi:

- Mac này. Anh không định kiếm bạn gái sao?

Mac nghe câu này mặt mày bỗng đỏ lựng như mặt trời mọc. Bạn gái trước kia anh cũng có cả đống nhưng chính thức thì chưa. Người khiến anh phải yêu mến chỉ có tiểu thư nhưng tiểu thư lại đi lấy chồng mất rồi. Cô đã cắt đứt sợi dây tương tư và hi vọng của anh. Bây giờ còn hỏi “anh không kiếm bạn gái sao?”. Câu hỏi này khiến anh muốn đánh vô lăng sang trái và lao vào chiếc container ngay lập tức. Tiểu thư hỏi như vậy tức nghĩa là tiểu thư chưa bao giờ để ý đến tình cảm của anh. Thật là như mang trái tim anh ra phơi nắng rồi lại dội tiếp một gáo nước nóng vào đó khiến nó càng bỏng rát thêm.

Anh biết tiểu thư từ trước đến nay chưa hề yêu ai thật lòng. Cô chỉ chơi đùa với họ nên anh rất yên tâm. Nhưng sau khi ông chủ tuyên bố cô phải lấy chồng thì anh muốn...chạy bộ ngay lập tức. Chạy để rũ rác yêu thương bao nhiêu năm qua, rũ khắp mọi nơi để mọi người thấy anh đã hồ đồ ập ủ nhiều như thế nào.

Nhưng anh vẫn tươi cười trả lời:

- Tôi tôn thờ chủ nghĩa độc thân.

Đường Thi đang tu chai nước lọc thì vội sắc nước. Cô ho lên ho xuống cho nước trôi ra nhưng nó cứ tắc nghẹn trong mũi. Cô vỗ vai Mac nói kiểu thông cảm:

- Tôi hiểu. Anh đừng dành tình cảm cho tôi nữa. Tôi không yêu anh đâu.

Mac đang lái xe bỗng phanh gấp một phát khiến Đường thi đổ cả người về tấm kính trước mặt. Cô cảm tưởng da thịt mình dính cả vào kính rồi cơ nhưng may sao nó chỉ là ảo giác. Haizzz, đâu cần phải xúc động mạnh như thế chứ? Cô chỉ nói những gì mình đang nghĩ trong lòng thôi mà.

Khi đã chỉnh lại tư thế cô lại vỗ vỗ vai Mac cười xuề xòa:

- Bình tĩnh. Anh đừng có ngạc nhiên vì sao tôi lại biết. Tôi mượn laptop của anh rồi tình cờ biết được thôi.

- Tôi đã dùng bào mật mã. Sao cô mở được nó?

Đường thi nhún vai.

- Có bảo mật sao? Là anh nói cho tôi mà.

Mac suy nghĩ chút nữa thì nhảy xuống xe và chạy ra giữa lòng đường tự tử. Anh lập mật mã rồi đi nói cho người ta, chẳng thà anh đừng lập còn hơn. Thật là ngớ ngẩn.

Nghe đồn rằng con người ta khi yêu sẽ trở nên mù quáng.

Nghe phong phanh đâu đó con người sẽ không bao giờ là bí mật trước người mình yêu tha thiết.

Rồi lại nghe thấy người ta truyền miệng và cười cười với nhau rằng khi yêu tất cả đều là một lũ ngốc.

Tất cả đều đúng với Mac.

Anh đập tay vào đầu mình, chỉ mong sao cho văng cả óc ra để anh thay một bộ mới. Nhưng rất tiếc, khoa học chưa thể tiến bộ như vậy.

Mac thở dài rồi lại lái xe đi.

Gần đến Tòa Nhà Vàng anh mới quay ra nói được một câu;

- Nghe nói cô An Hợp thích ông chủ.

Đường thi thản nhiên như không có chuyện gì:

- Cái này tôi cũng biết lâu rồi.

Mac ngẩng mặt lên khẽ khắn vài câu rồi lẩm bẩm:

- Cô chủ. Rốt cục thì mẹ cô hồi mang thai cô đã ăn tào tào hay sao mà để não cô có nhiều nếp nhăn như vậy

Bống thấy rùng mình một cái và phảng phất giọng nói mập mờ:

- Không, hồi đó tôi ăn đào.

Mac bống im bật và chạy thẳng vào Tòa Nhà Vàng. Anh thề sau này sẽ không hỏi tùy tiện người chết nữa.

Đường Thi bước vào thì có một hàng dài chạy ra cúi người về cung kính:

- Tiểu thư đã về à!

Tiếp sau đó là chú Lưu từ đâu hớn hử chạy đến tương cho cô một cú song cước. May sao cô là học trò của chú. Chú có dùng chiêu gì thì cô cũng đã thuộc lâu rồi. Thế là Đường Thi né người rồi lại xoay một cú đẹp mắt và đưa chân lên nhắm thẳng vào mặt đối phương. Tất nhiên cao thủ như chú Lưu chỉ cần nhích qua 1 bên là có thể nắm được chân cô rồi.

Đường thi lâm vào thế bí hoàn toàn cô lại bắt đầu giở giọng ăn vạ ra:

- Ui da! Cô An Hợp chú Lưu bắt nạt cháu.

Từ đâu đó thang máy kêu “ding” một cái rồi mở ra. Khuôn mặt sắc sảo của một người phụ nữ hiện ra.

Làn môi đỏ thắm và đôi mắt hơi xéch khiến người phụ nữ đó càng sắc và quyến rũ đến lả lướt. Lông mày lá liễu vừa nhìn thấy Đường thi đã trùng xuống như đuôi phượng hoàng. Bộ xừn xám đỏ thắm ngấn qua đầu gối làm lộ từng đường cong rõ ràng. Đôi chân thon dài miên man, ở cái độ tuổi đó mà làn da vẫn còn non nà như vậy quả là cao nhân. Đúng là khuynh quốc khuynh thành.

Chú Lưu vừa nhìn thấy An Hợp đã như nhìn thấy ma vội vàng buông chân Đường Thi ra rồi nói kiêu tránh tội:

- Chúng tôi đang luyện võ. Đừng có xía vào.

Bà ta chẳng thèm để ý đến chú Lưu đang khẩu khí hùng dũng mà bước đến bên Đường Thi và sờ vào tóc cô. Rồi nói:

- Sao lại xơ xác như thế này? Không phải biến thành người phụ nữ của gia đình rồi chứ?

Đường Thi khoác tay bà than thở:

- Cháu không muốn thế đâu nhưng đối phó với mấy người trong gia đình họ đã khiến cháu không còn để ý đến sắc đẹp nữa rồi.

An Hợp gật gù về thông cảm:

- Có thể hiểu. Thảo nào thấy tháng này mức độ tiêu tiền của cháu đã giảm đáng kể. Nói ta nghe, ai mà có thể làm cho cháu đau đầu như vậy?

Đường Thi xị mặt xuống làm vẻ đáng thương. Cô nghĩ trước tiên là phải công kích sự hứng thú và lòng trắc ẩn của mấy con người này đã. Sau đó là lôi kéo bố cô vào “mặt trận tổ quốc”.

- Ở nhà họ, nếu đâu một một với cháu thì cháu sẽ không vướng nhưng 3, 4 con người cùng ra tay thì cháu thật là khổ đốn. Cô xem, bà quản gia nhà đó, dám đặt điều với mẹ chồng cháu, bà ta còn không nấu cơm cho cháu, bắt cháu ra ngoài ăn. Bà mẹ chồng thì nói cháu trèo cao, muốn với tới cây đại thụ nhà họ...

- Đủ rồi...

Đường thi mãi kể chuyện mà không để ý đến sắc mặt của mấy con người này đang xấu dần đi. Điều đó làm cô chỉ muốn tự sướng mà cười vang lên. Có thể chứ. Động vào cô có thể không sao nhưng khi đã động vào thanh danh của Đông Bang hội thì đúng là ngang bằng với việc tự cầm đuốc đốt nhà mình.

An Hợp nói như phả ra làn hơi lạnh:

- Tất cả đến phòng họp. Tôi sẽ gọi cho ông chủ. Dám nói chúng ta trèo cao sao?

Sự việc tiếp theo đó diễn ra khá sôi nổi. Mỗi người một việc để phân ra cứ như là đi đánh trận.

Về phía Liêu Tuấn khi nghe việc con gái bị “ngược đãi” như vậy thì không khỏi xót xa. Ông nhú mày nghĩ ngợi nên giải quyết sự việc này như thế nào. Trong đầu ông hiện ra hai phương án:

1. Dỡ nhà.

2. 6789 - san bằng tất cả.

Còn mục quản gia kia ông sẽ giao cho An Hợp và Lai hoàng. Hai mẹ con họ mà phối hợp thì chỉ sợ đối phương đến xổ cả bộ lông ngoài mặt.

- Đường Thi. Quang Anh đối xử với con thế nào?

Đường thi định kể hết đầu đuôi nhưng lại nghĩ đến thái độ của anh ta trong thời gian này tương đối tốt thì vội lấp liếm đi để nói đỡ cho anh ta. Dù sao cô cũng không phải cái loại ngậm máu súc miệng rồi phun ra về làm cho nó bắn vào người khác.

Vào lúc đó, Quang Anh cảm thấy gáy mình hơi lạnh lạnh.

Liêu Tuấn gật gù quay ra nói với chú Tam đang đeo gọng kính vàng nhìn rất tri thức. Nhưng ẩn trong đó là những mưu mô thủ đoạn:

- Tam. Anh nói xem, Đường thi bị đối xử như vậy chúng ta có nên để yên không?

Tam đẩy gọng kính lên rồi nói rất từ tốn:

- Ông chủ. 10 năm trước tôi ăn cắp viên kim cương 4 cara trong khu đấu giá ...rồi bị phát hiện. Lúc đó, người ta lăng mạ tôi, ông chủ có bỏ qua không? Tôi là đây tớ của ông mà ông còn quan tâm như vậy huống hồ Đường thi là con gái ông. Việc này ông cứ để chúng tôi xử lý. Ông chỉ việc đến nói chuyện hàn huyên với ông bố chồng ngu ngốc của Đường Thi và chồng của tiểu thư. Những người còn lại chúng tôi sẽ xử lý. Đảm bảo sáng hôm sau cô chú sẽ thấy hoa tươi trước cửa nhà cùng với tấm thiệp: “con dâu thân mến. Mẹ bây giờ đã ở một nơi rất xa. Bữa - cơm - gia - đình hôm qua đã làm mẹ hao tổn quá nhiều sức lực. Mẹ cần nghỉ dưỡng. Con hãy vui vẻ với chồng con đi. Mẹ yêu con biết nhường nào. Và gửi lời chào hỏi của mẹ đến Đông Bang hộ nhé!”

Tất cả há hốc mồm sau khi nghe “tấm thiệp tưởng tượng” của chú Tam đọc. Quả là đầu óc thâm độc, nếu mẹ chồng phải nghỉ dưỡng thì cũng biết sắp có chuyện gì diễn ra rồi đây.

Đường thi nuốt nước bọt cái ực. Bàn tay nắm lấy điện thoại dưới gầm bàn bấm bấm:

- Tất cả hãy chạy đi. Đặc biệt là mẹ chồng.

Rồi send cho cả list. Cô không có thời gian để mò ra số điện thoại của mẹ chồng cô.

Bà Trinh sau khi nhận được tin nhắn thì cười ngả ngón rồi còn đưa cho cả Hạ quản gia đọc. Đọc xong lại cười tiếp rồi nói trong tiếng cười man rợ:

- Con bé này chắc tuổi thơ gặp điều gì khủng khiếp lắm. Nó chạy được rồi còn muốn tôi chạy theo nữa chứ. Haha.

13. Chương 16

Chương 16: Tiệc vui

Hạ quản gia và bà Trinh chuẩn bị bữa tối qua quýt rồi ngồi xem tivi với nhau. Người thì vất chân lên bàn rồi cười ngặt nghẽo, người thì im lặng thỉnh thoảng lại quay ra nói vài câu nịnh bợ cho đối phương vui lòng.

Tạm gác lại khung cảnh hiện tại. Ta hãy cùng nhau lần về quá khứ cách đây 3h đồng hồ để thấy được lòng thành của hai chủ - tớ kia. Quả thực, họ đã phải chiến đấu dũng cảm trước sự kẻo của mấy bà hàng tôm hàng cá mới có thể nấu được bữa ăn thịnh soạn gồm các món: khoai tây rán, rau bí xào, đậu rán, lạc rang

vân vân và vân vân. Toàn những món ăn thanh đạm để chống bệnh đái đường và tim mạch. Hãy dành cho họ một tràng pháo tay để họ lên mặt với đời.

Tại khu chợ của thành phố, những mùi hàng khô, hàng tươi bốc lên ngùn ngụt khiến ai nấy đều nhăn mặt khi bước vào.

Bà Trinh dừng lại một lát rồi đưa tay lên thái dương làm điệu bộ nghĩ ngợi.

- Mua gì bây giờ nhỉ?

Hạ quần gia thấy chủ khó nghĩ thì liền bày cách:

- Việc gì mà phải suy nghĩ hả bà chủ? Cứ mua rau xem họ có ngồi tới cuối bữa được không?

- Có lí. Vậy chúng ta vào hàng rau.

Khi hai người vừa đi vào thì bà chủ hàng rau đã niềm nở:

- Ôi! Đúng là tuổi già nhàn hạ. Hai bà này ai cũng đẹp lão giống nhau. Mỗi bà mỗi vẻ. Các bà năm nay chắc chỉ 60 thôi nhỉ?

Câu hỏi này...quả thực rất triu tượng. Ngay đến Hạ quần gia cũng phải ngậm miệng. Bà Trinh thì mặt mày tìm tòi, tay cầm cu cà rốt định nói mua thì bà chủ hàng lăm lăm nói thế này khiến nó rơi cái bộp. Bà năm nay mới có 49, còn Hạ quần gia mới có 53.

Hạ quần gia thấy tình hình nguy cấp. Bà không lo cho con mụ bán hàng kia nhưng bà lo chốc nữa về bà chủ sẽ giận cá chém thớt. Thế là bà vội vàng nói:

- Mất bà có vấn đề hay sao?

Rồi bà ta trả lời thế này:

- A, sao bà biết? Tôi bị viễn thị rất nặng.

Thế là hai người kia thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục mua hàng.

Thực ra bà chủ hàng rau trong lòng nghĩ thế này:

- Cha chả. Mất người ta 10/10 đấy nhé. Nếu không phải tiếc củ cà rốt vừa bị rơi không bán được cho ai thì đúng hòng ta hặt hắp đôi mắt bồ câu đẹp đẻ của mình.

Ấy da. Chợ búa bây giờ mới là nơi mưu mô của xã hội.

Tiếp đó hai người dắt tay nhau sang gian hàng khô. Đi qua hàng nào là hàng đấy mời gọi. Cuối cùng hai bà dừng chân ở một hàng tồi tàn nhất. Cái lí do thì là nấu một bữa không muốn nấu ta, ta không cần phải có nguyên liệu chất lượng cao. Chủ gian hàng là một bà cụ chắc cũng sắp đến tuổi nắm tay con cháu mà nói: "Ta sẽ làm tiên để phù hộ cho các con".

Có một người chép miệng:

- Sao lại chọn đúng hàng thế chứ? Người ta đi chợ mong tránh hàng đấy ra không được, hai người này lại tự lao đầu vào. Thật là...

Còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì bà cụ đã hát vống lên rằng:

- Ôi a Ôi a...hai con yêu tinh đã đến. Ta phải làm sao mới có thể chống chọi được với chúng đây yyyyyyy aaaa

Í a....Nhìn chúng kia, thật là xấu xí và đáng ghê tởm, thương thay cho những số phận hẩm hiu khi gặp phải chúng....ôi a ôi a....

Hạ quần gia và bà Trinh thấy xung quanh mình là những tiếng cười râm rộ. Họ tưởng chừng như cả thế giới đan quay cuồng. Bất giác có một người đi đến ghé tai họ nói nhỏ:

- Bà lão này có tiền sử về bệnh Anjajmo...trước khi bị bệnh tình rất quái dị. Ngày xưa ở trong đoàn kịch. Ở cái chợ này rất nổi tiếng. Coi như hôm nay hai chị phải rút kinh nghiệm rồi.

Hạ quân gia cũng ghé tai lại thì thầm:

- Vậy có nghĩa là sắp chết rồi còn gì?

- Thì thế mới đáng nói. Con cháu cụ ngày nào cũng phải đến đây để lòi cụ về. Gian hàng này mở ra cho cụ để cụ được thoải mái ước nguyện thôi. Họ đều là những người con có hiếu.

Không kịp nói thêm gì nữa. Hai người cất bước đi nhanh. Đến đầu cũng chẳng thèm quay lại.

Bà Trinh vừa đi vừa nói:

- Chúng ta vào siêu thị mua đồ!!!!.

Đông Bang hội bắt đầu lên đường để dự bữa tiệc gia đình. Ngồi phía ghế lái phụ của chiếc Maybach không ai khác chính là “Đại An Hợp”. Khi xe cứ bon bon trên đường thì An Hợp nói với về ôn tồn:

- Theo ta nghĩ thì bà mẹ chồng của con chưa chắc đã làm một bữa ăn thịnh soạn cho chúng ta đâu. Nên mua đồ ăn ở nhà hàng rồi mang đến.

Liêu Tuấn nhú mày quát lớn:

- Tại sao chúng ta phải làm như thế?

- Liêu Tuấn. Hãy cứ làm theo em. Anh xem, từ xưa đến giờ em đã làm sai cái gì chưa?

Đường thì thấy thế cũng chêm vào:

- Phải đấy bố. Cô An Hợp là cơ quan đầu não của Đông Bang hội. Bố hãy nghe theo cô ấy đi.

Liêu Tuấn không nói gì mà chỉ thở dài. Khi ông đồng ý một việc gì đó ông thường im lặng. Một là nếu khi sự việc sai sót xảy ra ông sẽ có quyền mà mắng rằng:

- Ta đã nói đồng ý chưa?

Một mặt là nếu như thành công ông sẽ cười ha ha rồi nói về đắc ý:

- Thấy chưa? Ta đã xét duyệt là chỉ có thành công.

Một mũi tên trúng hai đích. Ông mới là người thâm độc hạng nhất. Quả là thâm không chịu được.

Phía đằng xa xa là khoảng vài chiếc xe khác. Mỗi xe mỗi dáng, mỗi xe mỗi hãng và mỗi xe là một giá tiền khác nhau.

Lai Hoàng lái chiếc Lexus nhận được thông tin của mẹ:

- Con đến nhà hàng bảo đầu bếp làm cho chúng ta 4 mâm cỗ.

Lai Hoàng luôn làm theo mà không bao giờ thắc mắc. Vì anh biết chắc chắn rằng mình sẽ có câu trả lời ngay thôi.

Nhà hàng mà An Hợp nói là nhà hàng Chiều Xuân. Một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố. Và người dựng lên nhà hàng đó không ai khác chính là Liêu Tuấn. Người quản lý là Lai Hoàng.

Tiền đây cũng xin nói luôn, ngoài việc kinh doanh khách sạn, nhà hàng, sàn nhảy, hộp đêm ra thì Đông Bang hội còn hoành hành rất nhiều trong thị trường chứng khoán phức tạp. Đây là con chưa kể đến các công ti nhỏ lẻ bên ngoài và không đáng nói...

Quang Anh đang bận xem xét mấy dự án phim thì điện thoại lại có tin nhắn của Đường Thi:

- Giữa em và mẹ anh. Anh chọn ai?

Amen. Quang anh khổ sở trước câu hỏi này. Tuy anh biết Đường Thi có hơi chấp chấp thật đấy. Nhưng cái gì cũng cần có giới hạn. Cô ta hỏi câu này thì trả lời anh: Giữa tiền và vàng, anh chọn cái gì?

Đúng là thừa thời gian. Anh không nhẫn tin lại.

5 phút sau. Người con gái bệnh hoạn biến thái ấy lại nhấn một dòng như thế này:

- Không trả lời tức là anh đã chọn em. Trả lời lại tức là anh không chọn mẹ anh.

Đến đây thôi.

Chúng ta không nên nhìn Quang Anh lúc này. Anh ấy đang trong thời kì lột xác.

Hạ quần gia đang lau nhà bỗng thấy ồn ồn phía ngoài.

Bà vội vàng chạy ra xem thì thấy một toán người ăn mặc chỉnh chu lịch sự. Giống như người ta nói, trên người đắp toàn vàng. Rồi bà lại nhìn thấy, bước từ trong chiếc xe đen đen hoành tráng kia là một người phụ nữ, sau đó một đứa con gái đi đến khoác tay bà ta cười cười. Bà dù có mù cũng nhìn ra đó là Đường thi.

Thấy lực lượng quá đông. Bà vội vàng í ới bà chủ:

- Bà chủ bà chủ.

Bà Trinh từ trong nhà nói vọng ra the the:

- Chết người hay sao mà kêu thảm thiết như vậy?

Rồi bà Trinh từ trong nhà chạy ra. Trên mặt là mấy miếng dưa leo dưa chuột đắp chằng chịt. Bà đi giểu dề khiến Hạ quần gia cũng phải nhíu mày.

Khác với Hạ quần gia. Bà Trinh nhìn thấy toán người kia thì mặt mày tỉnh bơ nói:

- Mời họ vào. Không ngờ nó chơi cái chiêu kéo cả họ hàng đến ăn vạ thế này.

Hạ quần gia vội “à” lên một tiếng hiểu ý. Rồi chạy ra.

Nếu như thường ngày, người tự mở cổng sẽ là Đường thi. Hôm nay cô còn chưa chạm tay vào chốt cổng thì đã thấy Hạ quần gia khoác miệng chạy lon ton như một con lợn biết đi bằng hai chân.

- Cô chủ.

Đường thi nhếch môi cười nhạt rồi khoác tay An Hợp đi vào.

An Hợp vừa nhìn thấy Hạ quần gia đã liếc một cái rất sắc. Khi đi qua, nghĩ sao bà lại dừng lại nói:

- Này mẹ. Tôi thấy mẹ cũng rất tội nghiệp. Nếu chuyển sang hầu hạ tôi thì may ra về già sẽ không để lại di chứng đâu.

Câu nói này chẳng làm cho Hạ quần gia phải nhượng bộ. Bà là người thế nào? Để cho người khác nói mình như thế sao? Thế là bà ta đáp lại như chát xi măng:

- Thưa bà. Nhìn bà thế kia tôi này dám. Tôi biết hầu hạ bà sẽ không để lại di chứng nhưng tôi rất sợ để lại biến chứng giống chủ.

An Hợp nhếch môi cười nhạt đi vào. Vừa rồi chỉ là test chất lượng của Hạ quần gia. Nếu người khác nhìn vào thì có thể thấy bà ta đối đáp không tồi, nhưng dưới con mắt của “Đại An Hợp” thì có lẽ bà ta sắp chìm trong vũng lầy rồi.

Hạ Quần gia tưởng đã thắng được An Hợp nên hả hê lắm. Thế là bà cứ đứng cười. Nhưng cười còn chưa thỏa thì đã có một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú. Có nét rất giống con mẹ vừa này, làm bà có chút hồ nghi.

Những tưởng nó sẽ giống người kia đay nghiến bà để bà phải tức giận. Nhưng không, nó lại tươi cười rồi nói giọng hết sức nhỏ nhẹ:

- Mẹ cháu vừa rồi đắc tội. Xin lỗi bác nhé?

Người ta nói, được cái này thì mất cái kia. Nhưng cậu chàng này đúng là vẹn cả đôi đường. Đã đẹp trai lại còn dịu tính. Lễ độ, cung kính thật khiến bà quý mến. Hạ quân gia cười cười nói:

- Không có gì. Bác không để ý đâu.

- Có thật là không để ý không ạ?

- Thật mà.

Lai Hoàng không nói gì thêm nữa. Anh bước đi rồi nghỉ

- Không để ý là may rồi. Tí nữa đến lượt hai mẹ con tôi, bà mà chết ra đấy thì tôi không chịu trách nhiệm.

Quả không hổ danh là thiên tài trong lĩnh vực đối nhân xử thế kiêm... “đay nghiến ngầm người khác”.

Theo như đã nói, bà Trinh mừng tượng về bố của Đường thi làm một tên nát rượu. Thì nay bà xin dính chính lại. Không phải là một tên nát rượu mà là một tên mafia chính cống. Tuy phong thái bề ngoài có lịch sự thật đấy nhưng mỗi câu ông ta nói ra đều khiến những người kia rằm rắp nghe theo là cũng đủ biết rồi.

Liêu Tuấn bước đến nói với bà Trinh câu đầu tiên:

- Ông thông gia đâu?

Bà Trinh cứ tưởng gia đình nhà Đường thi chỉ giả bộ để đè bẹp tâm lý của bà nên bà không ngần ngại mà vất chân lên ghế nói khinh khỉnh:

- Chồng tôi còn bận làm.

Vừa nói xong câu ấy thì Mac đã quay ra nói với Liêu Tuấn:

- Ông chủ. Ông thông gia sẽ đến ngay bây giờ.

Bà Trinh vừa vất được cái chân lên thì liền bỏ xuống, bỏ xuống rồi lại bỏ lên. Cuối cùng cũng quay ra nói được 1 câu:

- Sao các người biết số chồng tôi?

Liêu Tuấn nói với vẻ mặt tỉnh bơ:

- Là con rể cho đấy.

Bà Trinh không còn lời gì để nói. Đứa con trai mà bà chăm bẵm bao nhiêu năm nay lại quay ra đáp cho bà một hòn đá. Thật là đau đớn.

Quang Anh vừa bước vào nhà đã thấy đông vui nhộn nhịp. Người này hò, người kia hét, trông cứ như một cái chợ thu nhỏ vậy. Anh tự hỏi không biết mình có bỏ lỡ sự việc nào không nhỉ?

Quang Anh về lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Liêu Tuấn bước đến khoác vai Quang Anh như một người chiến hữu rồi nói giọng hồ hởi:

- Con rể. Con để ta đợi lâu quá.

Quang Anh thấy người như thụt hẳn xuống mấy phân vì cánh tay của bố chồng quá nặng. Anh không biết tay của ông có phải được tạo hóa ban cho ít chì vào đấy không?

Nhưng anh nào dám phản bác lại. Chỉ dám cười rồi nói:

- Con xin lỗi! Hôm nay con phải xem mấy dự án phim.

- Vất vả quá, con rể ta thật là vất vả.

Rồi Liêu Tuấn cười vang lên khiến mọi người cũng cười theo. Đúng là vui đáo để.

Đường Thi và An Hợp chuẩn bị sắp đồ ăn ra. Dàn thành bốn mâm.

Thực ra tất cả là có 5 mâm nếu tính cả mâm cơm với những thức ăn thanh đạm mà bà Trinh và Hạ quân gia chuẩn bị. Nhưng nhìn đi nhìn lại cũng thấy cái mâm đó lọt thỏm trong những mâm sơn hào hải vị, người nào tinh ý nhìn ra lại tưởng mâm đó là dành cho bữa khai vị.

Khi tất cả đã đông đủ, ý tác giả muốn nói là khi ông Nam đã đến. Tất cả chủ động kéo nhau ngồi vào bàn ăn cơm. Chỗ đã kín mít. Chỉ còn thừa đúng hai chỗ cho Hạ quân gia và bà Trinh. Ngặt nỗi hai chỗ đó lại rất gần với cái mâm cơm thanh đạm kia.

Lúc người ta đưa đồ ăn đến, hai con người này cũng nháy mắt ý tứ nhìn nhau theo cái kiểu: “Aha, cuối cùng cũng chịu thu chúng ta rồi”. Nhưng không, có lẽ họ mừng quá sớm thì phải.

Quang anh và ông Nam bị kéo đến một mâm xa tít tắp mù khơi. Theo như Đại An Hợp nói thì như thế sẽ khiến Hạ quân gia và bà Trinh bị cô lập. Thật là mưu trí.

Và rồi...bữa ăn bắt đầu...

Tất cả đều tỏ ra rất bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Nhất là Đường Thi. Cô cứ ung dung gấp hết món này đến món khác, thỉnh thoảng lại liếc mắt một cái đến chỗ Quang Anh. Và cô thấy rất hài lòng vì bố cô đã làm tốt nhiệm vụ. Cứ hoachân múa tay kể chiến tích oanh hùng ngày xưa khiến hai bố con Quang Anh cứ run run, rồi lại liếc nhau đầy ý tứ.

Tạm thời chúng ta hãy phân ra làm hai mặt trận. Mặt trận một: Là chỗ của Đại An Hợp.

Mặt trận hai: Là chỗ của Liêu Tuấn.

Chúng ta cùng đánh mắt sang phía mặt trận một.

Lai Hoàng đang ăn bỗng nhiên xuýt xoa:

- Sao cái món này lại ngon như thế? Đúng là bô công nhai và nghiền nát mà.

Thực ra lúc đầu, bà Trinh không có ý định khua đũa đến mấy món mà “người ngoài” mang tới. Nhưng khi dịch vị đình công thì bà cũng tò mò muốn thử xem cái bô mà Lai Hoàng nói là như thế nào.

Tuy nhiên, khi bà Trinh định lừa lúc không ai để ý bà liền monme đũa đến cái đĩa thịt nướng kia. Nhưng đũa vừa được chạm vào, cũng như niềm vui sướng vừa mới dâng lên được một chút thì...Đại An Hợp rất thân nhiên kéo cái đĩa đẩy về. Rồi đổ ồi người bên cạnh mình một ít, vừa đổ vừa nói:

- Này mọi người, ăn đi chứ, tôi thấy dạo này mọi người gầy quá đấy nhé.

Bà Trinh vừa nuốt nước bọt vừa nhìn cái đĩa thịt cứ vui dần đi, thế là niềm hi vọng lại tụt xuống theo cấp độ tăng dần. Lúc cái đĩa đó chỉ cách bà một người nữa thôi, hi vọng An Hợp sẽ đổ vào bát mình thì...xong. Còn lại được đậu hết vào bát của Đường Thi. An Hợp đổ xong mới đưa tay lên miệng làm rave có lỗi:

- Ấy chết. Chị thông gia, ăn đi chứ? Sao lại nhìn tôi như vậy?

Bà Trinh đưa khăn lau nhẹ đi giọt nước miếng sắp chảy xuống. Hậm hực chửi thầm rồi lại hậm hực gấp một miếng rau về bát mình.

Lúc đó, hai mẹ con nhà An Hợp lại nháy mắt nhau.

Lai Hoàng gấp một miếng cá hồi hun khói lên...ngừng ngoảnh một lát, từ từ hạ xuống chỗ bát bà Trinh khiến bà một lần nữa hi vọng. Vừa đưa xuống Lai Hoàng lại nói:

- Cô ăn đi này.

Nhưng khi vừa được chạm vào bát thì An Hợp lại kéo tay Lai Hoàng về nói:

- Miếng này để ẹ. Mẹ trực từ này tới giờ rồi.

Phận làm con không thể phản bác, đã thế đây lại là tình huống được tạo dựng nên càng không được từ chối. Thế là Lai Hoàng chuyển miếng cá sang bát mẹ. Rồi làm bộ như quên bég mất làm mình phải gấp một miếng cá khác cho bà Trinh.

Hạ quân gia nhìn thấy bà chủ bị vờn như vậy thì không khỏi nói bóng gió:

- Bây giờ lắm loại người bà chủ nhỉ?

Bà Trinh vừa há miệng được ra để đồng tình thì An Hợp đã cướp lời:

- Hạ quân gia. Tí nữa tôi dọn cùng bà nhé? nhiều đồ thế này một mình bà dọn sẽ không hết và lại rất mệt nữa.

Thế là cả Hạ quân gia và bà Trinh cùng im bật. Trong lòng họ đang nghĩ: Người hai mặt thì là nhiều vô số. Ta chuyển sang mặt trận hai.

Sau khi bữa cơm kết thúc. Cánh đàn ông cùng nhau tụ tập bên một bàn cờ. Lí do thì là:

Liêu Tuấn trong lúc ăn cơm ông có nói:

- Nay ông thông gia. Ông có biết chơi cờ tướng không?

Ông Nam được dịp lên mặt. Gì chứ cờ tướng ông chính là cao thủ. Nếu cho ông vào thời cổ đại ngày xưa chắc chắn ông sẽ là một vị tướng giỏi. Tái bút: Đây là một mình ông nghĩ thế!

Ông Nam liền cười lớn, đến nỗi hơi rượu phả cả ra những người xung quanh:

- Ông sẽ hối hận nếu như thách đấu với tôi đấy.

Liêu Tuấn thấy mình bị khiêu khích. Thế là ông liền đập bàn nói lớn:

- Vậy chúng ta cùng chơi một ván nhé?

- Được thôi!

Quang anh ngồi bên cạnh không dám ý kiến gì. Anh chỉ lặng lẽ ăn và lặng thầm nhìn Đường thi bị cùm kẹp bên đó. Hôm nay sao mà thấy cô ấy ít nói vậy? Hay là không phải cô ấy nói ít mà đơn giản con người này nói quá nhiều?

Còn Đường Thi thì lại nghĩ rằng: Thật khổ cho Quang anh khi bị bỏ mình o ép. Dũng khí thường ngày của anh ta bị bỏ cô đè bẹp rồi hay sao?

Thực ra, khi bàn cờ đã sắp xếp xong, Liêu Tuấn mới nghĩ thầm:

- Con nào là con tướng nhỉ? Ông nhớ lần chơi cờ tướng gần đây nhất là khoảng 20 năm về trước. Mà khi chơi ông thường chơi quân màu đỏ nhiều hơn. (những người không biết chơi người ta sẽ quan trọng chuyện màu sắc của quân cờ).

Còn ông Nam thì vẫn ung dung.

Khi ván cờ bắt đầu. Liêu Tuấn lập tức ra pháo.

Ông Nam lên mã.

Liêu Tuấn hồ đồ ăn tốt.

Thế là ngựa đè bẹp nòng pháo đầu tiên.

Tình hình có vẻ gay go, Tam ngồi bên cạnh khẽ rĩ tai ông chủ. Thế là Liêu Tuấn chơi bắt đầu sáng suốt hơn.

Ông Nam thấy mình dần yếu thế vội nói bóng gió:

- Sao lại có người lập trường không vững vàng như thế nhỉ? Tôi không bao giờ nghe người ngoài nhắc.

Liêu Tuấn tức lắm. chỉ muốn tương cả cái bàn cờ và đầu ông Nam. Nhưng may sao Tam liền kéo vạt áo của ông chủ.

Liêu Tuấn là hạng người thâm độc. Những tình huống như thế này làm sao mà ông không nghĩ ra được cách cơ chứ? Thế là ông liền làm điệu bộ suy nghĩ. Cứ một phút ông lại đặt tay vào con mình muốn di chuyển. Nếu thấy mất ông Nam sáng lên thì ông sẽ thả tay ra. Nếu thấy mặt ông Nam nhẵn lại tức là ông đã đi đúng hướng.

Riết dần rồi quen, Liêu Tuấn là một người mưu trí, ông bắt đầu quen với bàn cờ. Từng nước đi cũng chặt chẽ hơn. Không có sơ hở để đối phương lợi dụng. Và cuối cùng, hai bên hòa nhau.

Xét cho cùng thì ông Nam đã thua. Một cao thủ mà lại chịu bó gối suy nghĩ nước cờ của một tay chơi cờ yếu như Liêu Tuấn thì quả là...

Tuy nhiên, ông Nam đã tưởng rằng: Sao mình không bao giờ thấy người này trong hội cờ tướng của thành phố nhỉ? Quả là bí ẩn.

Nhưng ai mà biết được, phần lớn thời gian của Liêu Tuấn là ở Đông Bang hội. Và trụ sở là Tòa Nhà Vàng.

Lại sang mặt trận một.

An Hợp dọn mâm bát cùng Hạ quân gia. Khi An Hợp để ý không ai còn vương lại nơi dọn dẹp nữa bà mới khoanh tay lại nói:

- Này mụ. Mụ năm nay bao nhiêu tuổi?

Hạ quân gia vênh mặt lên đáp:

- Trẻ hơn bà là được.

An Hợp nhếch môi cười nhạt rồi đi đến lấy một bát nước. Bỏ bớt bát nước trong tay, tiếp đó là hất cả vào người Hạ quân gia.

Hạ quân gia bị hất nước đứng trân trân một chỗ. Là người giúp việc nhưng lại được chủ cưng chiều giống một con chó cảnh, bà đã quen lộng hành. Bị người ngoài đối xử như vậy bà không thể không tức. Thế là bà dùng ánh mắt tức giận để nhìn An Hợp. Còn đang định mở miệng ra nói ngoa thì...

Chát...

Một cái tát in hằn trên má Hạ quân gia. Tiếp theo sau nó là những lời nói theo nhịp điệu như một bài thơ:

- Ở đời chưa có ai nói tôi già. Bị so sánh với mụ là cả một sự nhục nhã.

Chát. Một cái tát nữa.

- Cái tát này là để cho Đường Thi. Mụ dám hất hủi con bé, nó là vàng là ngọc mà bà coi nó không bằng bãi phân trâu.

Chát.

- Cái này là để trả lại thanh danh cho Đông Bang hội. nói cho mụ biết, Đông Bang hội chưa bao giờ phải đi với tới kinh tế của nhà nào. Đông Bang hội tiền tài phát triển. Tiền cho Đường Thi có tiêu cả đời cũng không hết.

Lại chát phát nữa.

- Cái này là không có lí do. Đơn giản là nhìn mặt bà muốn đánh quá.

Tiếp sau đó là những cái chát, chát chát không ngừng.

Hạ quân gia mắt mũi hoa cả lên. Chẳng biết tối hay chưa mà trăng sao cứ loạn xạ ngẫu trên đầu. Tâm trạng thì cứ lên phềnh một đồng. Thật là một cảm giác lâng lâng.

An Hợp thấy Hạ quân gia đã bắt đầu đơ như vậy thì vội chạy ra hét:

- Trời ơi. bà Hạ bị làm sao ấy, cứ lẩm bẩm rồi lại tự tát vào mặt mình. Tôi sợ quá.

Bà Trinh và ông Nam định chạy vào thì Lai hoàng và Liêu Tuấn liền giữ họ lại. Hai người nói với vẻ mặt trân trối:

- Tôi khuyên hai người không nên vào. Và hãy thuê một người giúp việc khác. Có lẽ bà ta đã làm quá nhiều việc nên có bị ảnh hưởng. Tuổi già rồi mà.

Tam vừa chạy vào cùng An Hợp. Nhìn Hạ quân gia mặt mũi méo xệch đi thì không ngừng cười. Rồi ông ta bước đến hất tiếp cho Hạ quân gia một bát nước và nói:

- Đã tỉnh chưa?

Hạ quần gia sợ đến tái xanh cả mặt. Bà ta cứ gật lên gật xuống. Gật đến nổi sao và trăng trên đầu càng lung lũng hơn nữa.

Bà Trinh thấy Hạ quần gia như vậy ngầm đoán ra được là đã có chuyện gì xảy ra. Thế là định chạy vào. Nhưng vừa chạy vào thì An Hợp đã đi ra. An Hợp vợ vội lấy cái túi xách. Cố tình làm rơi khẩu súng ra cái cách khiến cả nhà Quang anh sợ chết khiếp.

An Hợp giả bộ có lỗi quay ra nói với Liêu Tuấn:

- Ông chủ, xin lỗi! Hôm nay tôi đã định mang loại súng nhẹ nhàng đi rồi nhưng lại vợ nhầm.

Điều đó chứng tỏ họ còn nhiều loại súng đáng sợ hơn nữa.

Thế là cả nhà có ba người thì đến hai người rười là cường gở gần như bị đao. Quang Anh do đã biết sự tình nên không mấy hoảng hốt. Nhưng nỗi sợ lại không thể kìm nén nên có bực lợa một ít.

Vậy là bữa tiệc kết thúc trong niềm hân hoan của nhiều người. Ai nấy đều mang một bộ mặt vui vẻ. Lúc ra về, mọi người đều bắt tay ba người nhà của Quang anh theo cái kiểu thân ái chào tạm biệt.

Còn người nhà Quang anh chào lại theo kiểu tung hoa rồi nói: Hẹn gặp lại các bạn lần sau nhé.

14. Chương 17

Chương 17: Sóng gió đầu tiên

Tối hôm đó, bà Trinh không còn dă động gì đến việc li hôn của hai vợ chồng Quang Anh nữa. Chỉ tức tốc kéo chồng và Hạ quần gia về tổ ấm của mình ngay lập tức. Trước khi đi còn không quên quay lại cười rất quý phái với đứa con dâu của mình, rằng:

- Các con ngủ sớm đi nhé!!

Bỗng chốc không gian vắng vẻ hẳn đi chỉ còn chơ chọi lại hai vợ chồng. Họ nhìn nhau thắm thiết giống như gần chục năm trước cách vừa mới được trùng phùng. Nhưng cảnh tượng đáng buồn non ấy chỉ diễn ra được hai phút thì điện thoại của Đường Thivang lên.

Quang Anh lập tức ho khan vài tiếng ám chỉ mình sẽ đi lên nhà trước.

Đường Thi áp điện thoại lên tai nói:

- Cô An Hợp!.

- Sao? Bà mẹ chồng già của cháu có thái độ gì?

- Rất không bình thường.

An Hợp lập tức cười man rợ đến quỷ nghe thấy cũng phải khóc. Rồi bà nói về tâm đắc:

- Thấy chưa? Cả hội đang rất chờ đợi cái không bình thường của bà ta bộc phát. Bây giờ cháu hãy cứ yên tâm mà an vị trên cái ghế cô chủ nhỏ bên nhà ấy đi. Sẽ không có ai liếc nữa đâu.

Đường Thi chỉ mỉm cười từ tốn rồi nói:

- Vâng! Cháu hiểu.

Buổi sáng dậy. Đường thi đưa tay quờ bên giường, vẫn là trống không. Ngày nào cô cũng dậy sau khi Quang Anh đi làm. Tức nghĩ cái tối thiểu nhất của người vợ là thất cả vạ cho chồng cô cũng không phải động tay. Tuy nhiên, với một người như Đường Thi cô cũng sẽ không quan trọng chuyện ấy quá. Chính vì vậy mà một chút thái độ hối lỗi cũng không cảm thấy.

Đường Thi ngồi dậy và phát hiện trên bàn là một tờ giấy, nhìn qua cũng biết là của Quang Anh “vung tay múa bút” ra:

”Đường Thi.

Bây giờ, tôi sẽ không gọi em thân mật là vợ nữa. Vì những cái cần thiết và tối thiểu của một người vợ em cũng không làm được. Hơn nữa, em còn dám lấy tiền tài, thế lực nhà em ra uy hiếp gia đình tôi. Dù có thế nào, tôi cũng là chồng em, cũng là trụ cột của em sau này... vậy tại sao em lại coi tôi là một món đồ chơi của em?

Xin em! Tôi cũng là một người đàn ông, tôi cũng cần thể diện và lòng tự trọng, tôi không muốn lúc nào cũng nhún nhường với em, để em trèo lên đầu lên cổ tôi được. Sau buổi tối ngày hôm qua, tôi đã vỡ ra rất nhiều điều. Có lẽ tôi cũng đã có tình cảm với em, nhưng tôi biết, giữa em và tôi mãi mãi chỉ là mèo và chuột. Hai bên cứ vờn nhau qua lại để làm trò vui mỗi ngày. Những ngày tháng qua, đã tưởng rằng sẽ hạnh phúc, sẽ cố gắng sống với em như vậy. Rồi còn cả chuyện em làm cho bố mẹ tôi sợ đến nỗi không dám gặp mặt em. Tôi thực sự rất đau xót.

Tôi đã nhầm, tôi đã nhầm khi chấp nhận cưới em. Tôi đã hối hận khi hèn nhát, sợ sệt để ột mình bố em đeo tròng vào cổ với cô con gái rệu của ông ấy. Tôi đã nhầm, thực sự tôi đã nhầm. Hiện giờ, tôi đang đi công tác, sẽ không về nhà trong khoảng một tháng. Cũng là để khuây khỏa, cũng là để cách xa em. Đùng nổi nóng, và cũng đừng tìm tôi. Lúc nào muốn, tôi có thể trở về. Nhưng mà chắc em cũng chẳng cần có tôi đúng không? Không sao. Hãy cứ làm những gì em muốn.

Chào và hẹn gặp lại em!!”

Đường Thi đọc xong mặt mày tỉnh bơ. Cô vo viên tờ giấy lại rồi vứt vào sọt rác. Cô không nghĩ là Quang Anh lại bị bố cô dọa cho đến nỗi mấy dây thần kinh xoắn quấy vào nhau như vậy. Anh ta còn bảo mèo với chuột ở đây nữa chứ. Anh ta thích là con vật hay sao? So sánh chẳng đúng cái gì cả. Nếu đem lên bàn cân thì cô ít nhất cũng phải sánh với Hằng Nga... còn anh ta chỉ là Lão Trư phạm phu tục tử ham mê nữ sắc mà thôi. Rồi cô lại tự lẩm bẩm:

- Mình so sánh như thế có hạ thấp bản thân quá không nhỉ?

Cô xuống nhà mở tủ, uống nước. Rồi lại thở dài. Ai bảo là cô không suy nghĩ về bức thư đó nào? Lúc này đây, cô thực sự muốn bỏ đầu Quang Anh ra xem anh ta chứa chấp những gì trong đó. Tại sao hôm qua vẫn còn tốt đẹp, vẫn còn “tình thương mến thương” là vậy, thế mà đùng một cái... Sau một đêm mơ mộng gì đó, anh ta đã cho xuất bản một cuốn kinh thư rồi bắt công gồi tụng trong hoàn cảnh chưa đánh răng rửa mặt.

Anh ta nói cô lấy tiền lực đè người. Lố bịch.

Anh ta nói cô và anh vờn nhau để sống vui qua ngày. Nhảm nhí.

Anh ta nói cô trèo lên đầu lên cổ anh ta, làm cho anh ta mất thể diện và lòng tự trọng. Nực cười.

Tại sao anh ta lại đổ vấy lên đầu cô như vậy? Anh ta sao không suy nghĩ về những chuyện khác? Như là Hạ quân gia - đây tớ lẽ phép và trung thành nhà anh ta ấy. Bà ta vô lễ, không coi cô ragì... nếu đặt mình vào hoàn cảnh của cô, anh có chịu được không?

Rồi bà mẹ lúc nào cũng châu trực cô và anh, hai người hai bên ký hiệp định li hôn cái “roẹt” một cái. Sau đó nhảy ra bắt tay chúc mừng nói “Hiệp định song phương diễn ra tốt đẹp trên mọi lĩnh vực. Cung hỉ”. Sao anh ta không nghĩ cô đã cay cú như thế nào với bà ta? Vừa mới kết hôn chưa được bao lâu, nếu có người lúc nào cũng đẩy bánh xe chia rẽ lẫn lộn qua lại trong cuộc sống. Anh ta có vui vẻ ngồi yên mà không tính đến chuyện “đẹp loạn” được không?

Còn cô thì vẫn giữ nguyên lập trường. Cô không muốn mình là tấm bình phong để mấy con người đó tạt những chậu nước không - biết - có - sạch - sẽ - hay - không vào đó. Chỉ vậy thôi.

Trong lúc đó, cô rất muốn nhắn tin nói rõ suy nghĩ của mình ra, nhưng lại sợ... đau tay. Vì dù sao những cái cô muốn nói chắc cũng không phải là ít. Mà cô cũng tự lượng được. Nếu giải thích, nói lí chẳng hóa ra là cô nhún nhường nín kéo anh ta lại ư?

Mặc kệ, sẽ có một ngày anh ta sẽ tự nhìn ra “chân tướng” sự việc. Cô sẽ chờ đợi đến ngày đó.

Chỉ một tháng thôi. Ngắn ấy mà.

Quang Anh ngồi lặng người ở ghế chờ của sân bay.

Theo như suy đoán của anh thì có lẽ Đường Thi đã đọc cái bức thư trước lúc đi xa của anh. Nói trắng cái hàm ý sâu xa trong đó ra thì có lẽ là văn bản đòi “nhân quyền và dân quyền”. Đường nhiên, anh cũng có phần không hi vọng. Vì đầu óc của Đường Thi kết cấu rất đặc biệt. Biết đâu cô ta sẽ không hiểu.

Cũng chẳng có gì đáng trách cả. Chỉ là cả đêm qua ngồi ngắm cô ấy ngủ, rất an lành. Anh lại thấy bực bội trong lòng.

Thử nhìn xem, một người con gái xinh đẹp như Đất Kỉ tái thế như vậy, lại mang trong mình bản lĩnh hành hạ chồng. Anh không muốn thế, từ trước đến nay, với con gái, ai cũng phải nhường nhịn với anh. Vậy tại sao chỉ riêng cô là lại như vậy?

Nếu như bạn đang đứng trên một ngọn núi cao. Bạn cầm cờ lên đó rồi hét: “Ta là nhất”. Và cuối cùng lại thấy một con người nào đó hét to và vang hơn bạn: “ta mới là nhất”. Chỉ vì họ đứng ở ngọn núi cao hơn bạn. Bạn có thấy thể diện của mình bị hạ thấp và âm ức không?

Người khác thì không biết, nhưng Quang anh lại đang hoàn toàn cảm thấy thế. Anh là người có giới hạn. Không phải cái gì cũng dễ dãi quá, nếu chịu không được sẽ “phát biểu cảm xúc” ngay lập tức.

Chỉ tiếc là ngay lúc này, anh lại cảm thấy sao lúc đó không có dũng khí gọi cô dậy để nói với cô ấy? Suy cho cùng thì sợ cũng vẫn là sợ. Chỉ cần một ngày nào đó, nếu Đông Bang hội “hạ võng” xuống là anh sẵn sàng lấy lại tư thế.

Còn bây giờ, anh thấy mình như vậy cũng đã là oai hùng lắm rồi. Nghĩ thế, Quang anh lập tức ngồi thẳng người theo cái kiểu “cây ngay không sợ chết đứng”, rất vênh vang. Nhưng chưa được bao lâu, cái tên trên màn hình điện thoại khiến cột sống anh vừa vươn được mấy phân đã thụt xuống gấp đôi.

Là bố vợ. Anh đang nghĩ “không phải là Đường thi đã khóc lóc, mè nheo với bố đó chứ?”

Rồi lấy hết dũng khí anh nghe điện thoại của người có họ hàng rất xa với “Tử thần”

- Con đây bố!

Liều Tuấn ngập ngừng hồi lâu khiến Quang Anh như tên tử tù chờ chết. Rồi cuối cùng ông cũng mở cái miệng vàng ngọc của ông nói:

- Con rể này. Đường thi đã nói hết cho ta biết rồi...

Nói hết rồi sao? Lạy Chúa tôi! Cô ta đã nói những gì? Nói anh nhường bỏ cô ta hay nói anh bạo hành cưỡng bức cô ta?

- Vâng!

- Ta hiểu. Đạo này rất nhiều người bị như vậy?

Quả nhiên là nói hết. Muốn bảo anh đã đến thời kì quá độ của những ông chồng đây mà. Phải, anh đã không thể chịu nổi cô ta nữa rồi.

- Bố hiểu sao?

Liều Tuấn thở dài ra vẻ thông cảm:

- Ta hiểu chứ. Tam ngày xưa cũng có bố bị như thế này. Tuy chưa bao giờ chịu nhưng ta hiểu nỗi đau của con.

Thiếu chút nữa là Quang Anh quỳ rạp trước cái điện thoại của mình. Rồi lệ nóng quang tròng để biểu thị cảm xúc của mình. Anh muốn nói “xin cảm ơn! Thành thật cảm ơn, đời đời cảm ơn và suốt kiếp cảm ơn!”.

Nhưng anh còn chưa kịp nói những lời suối mướt như vậy thì bố vợ đã tương cho anh một viên sỏi to bằng đầu ngón tay. Chỉ bằng đầu ngón tay, nhưng chia tỉ lệ, khi vào lỗ tai thì nó bằng cái gì đây hả trời?

- Y học bây giờ rất phát triển. Bệnh Trĩ cũng coi như cảm cúm thông thường thôi. Chỉ là hậu phẫu thuật, có hơi khó chịu và đau đớn một tí. Con cố chịu đựng nhé! Vào tận miền trong để chữa chắc là bệnh tình cũng không phải là nhẹ nữa rồi. Đi một tháng nữa thì ta lại càng hiểu. Cố lên, ở ngoài này tã và Đường thì luôn luôn ủng hộ con.

Quang Anh nghe xong khóc thật. Đúng là có hai giọt nước nóng hổi sắp trào ra khỏi mắt nhưng lời nói định thốt ra thì tắc nghẹn lại vì cục tức chần chờ trước cổ.

Còn Liêu tuần thì vẫn ngu ngơ:

- Sao thế con rể? Thôi, nếu mệt thì con cứ chữa trị đi, ta không làm phiền nữa nhé.

Rồi tiếng tút dài vang lên. Quang anh mím môi kiềm chế từ từ tắt điện thoại đi để chuẩn bị cho chuyến bay. Lời anh muốn nói bây giờ nhất vẫn là những câu cảm ơn vừa nãy. Chỉ là lí do bị thay đổi tí chút: Cảm ơn vì đã không làm anh chết nghẹn vì tức.

Anh còn lẩm bẩm thêm vài câu:

- Đường Thi. Được lắm, tôi đã nói như vậy rồi mà cô vẫn không chịu hối lỗi. Không chịu tỉnh ngộ. Lại còn lôi tôi ra làm trò cười. Cô cứ đợi đấy. Tôi đi hai tháng cho cô xem. Dù gì công ti cũng có dự án trong này. Tôi nói là làm.

Sự thực là như thế này.

Đường Thi bị bố hỏi về Quang Anh nhưng nào dám nói là anh tabỏ cô đi một tháng. Công tác thì công tác, cũng không thể vứt vợ ở nhà lỏng lỏng lâu như thế. Để gây ra bệnh về sinh lí. Thế cho nên, trước ánh mắt sắp sửa rực lửa của bố, cô đành nói dối là Quang anh đi chữa bệnh.

Như đã nói, đầu óc cô vốn không bình thường, ý nghĩ lại rất mập mờ và đen tối. Cho nên, đến cái bệnh nghĩ ra cũng hết sức đen tối và không bình thường: Trĩ.

Cô có muốn như thế đâu, ai ngờ bố cô lại nhiệt tình sinh ra hồng chuyện. Từ bé tí lại chuyển hóa to đùng câu chuyện khiến cô chỉ biết nhăn mặt và thầm xin lỗi Quang Anh.

Cô tự hứa. Khi nào anh ấy về, cô sẽ giải thích. Và cô tự khiêm tốn trước lòng tốt cao vời vợi như ngọn cỏ của mình. Nếu cô không nói Quang Anh đi chữa bệnh thì chắc chắn Đông Bang hội dấtấp nập ở sân bay như đoàn sứ giả các nước đến Việt Nam. Để làm gì? Để đưa Quang Anh về. Để cô và anh ta lại bắt đầu tình thương mến thương.

Nhưng tất nhiên. Cô đang tưởng tượng.

15. Chương 18

Chương 18: Khởi đầu của đợt sóng

Quang Anh đi được một tuần, không khí trong nhà như mất đi cả hơi ấm. Dù gì sống một mình trong căn nhà rộng lớn như thế này, Đường Thi cũng hiểu được thế nào là không khí gia đình. Hơn nữa, trước kia, cô ở nhà chính đã có đến hơn trăm mạng người. Không khí gia đình như thừa thãi cả ra. Còn bây giờ thì...

Cuối cùng không chịu được, cô cũng đành phải gọi điện cho Mac.

- Tiểu thư, có chuyện gì không?

Nghe giọng điệu thì có vẻ như anh ta đang rất bận. Tuy nhiên, Đường Thi vẫn mặt dày hỏi:

- Anh có rảnh không?

Mac trả lời với giọng càng gấp gáp hơn:

- Hiện giờ tôi đang chuẩn bị đi nhận hàng. Đến giờ bay rồi.

Đường Thi thất vọng nói:

- Được rồi. Anh đi đi.

Ngồi trước bàn máy tính, ngắm nhìn hình ảnh ttrong đó mà lòng cô không khỏi trống trải. Cô chợt thấy trước kia mình được hưởng quá nhiều từ cái bóng của bố cô. Không có thứ gì là cô chưa đạt được. Bây giờ, cái bóng vẫn còn đó, nhưng cô đã đứng lệch một góc 45 độ rồi. Khi ở góc độ ấy, cô mới hiểu rốt cục mình chỉ như một vật ăn bám, một con vật kí sinh trùng không hơn không kém. Nếu không có bố cô thì cô cũng chỉ là một đứa con gái tầm thường và không đủ bản lĩnh bước vào đời.

Đường Thi tắt máy tính đi, cô đã thấy mỏi mắt rồi. Nhìn mãi vào một hình ảnh vừa chán mà vừa hại mắt, chỉ bằng tắt đi và nhìn những cảnh vật khác còn hơn.

Bất giác, cô vợ lấy điện thoại và gọi điện cho bố.

- Con gái, có chuyện gì không?

Đường Thi áp điện thoại vào tai rồi dùng vai để giữ. Hai tay còn lại mở tủ chọn quần áo. Cô nói:

- Bố có rỗi không? Con có chuyện muốn nói.

Tại phòng họp của Tòa Nhà Vàng.

Hương trà bốc lên, vất vương mùi hương trong không gian khiến người ta có cảm giác thư thái và dễ chịu.

Liêu Tuấn cảm thấy con gái ông hôm nay hơi lạ. Chẳng nhẽ nó cũng bị trĩ như chồng nó? Không. Trông đáng ngồi nó vẫn còn rất bình thường. Thế là ông vứt bỏ cái ý nghĩ điên rồ kia đi. Rồi lại bắt đầu chăm chăm nhìn con gái.

- Bố! Bố đừng có nhìn con như vậy nữa. Rồi bố sẽ biết nguyên nhân ngay thôi.

Liêu Tuấn bị phát hiện vội ngược mắt nhìn sang hướng khác rồi lại đưa tách trà lên miệng khẽ nhấp một ngụm. Con gái ông vẫn tinh ý và nhạy cảm như ngày nào. Nó giống y mẹ nó, ông không bao giờ thoát khỏi đôi mắt của hai người.

Ông nhớ lại ngày xưa, khi mà lần đầu gặp mẹ của Đường Thi.

Lúc đó, anh em trong bang hội vừa oanh tạc một bữa về. Thờidó, ông vẫn còn phong lưu và khí chất lắm. Tuy rằng bây giờ nó cũng chẳng mai một đi nhiều. Đi qua ban công nhà mẹ Đường Thi, rất hùng dũng. Theo như ông nghĩ thì có vẻ như ai đứng trước công đều phải nhún nhường và chỉ dám nhìn ngón chân vô tri để nói chuyện với ông. Thế mà, mẹ của Đường thi... bà ấy dám hất cả một chậu nước vào người ông. Ủ thì cứ cho là lúc đó bà ấy vừa phơi quần áo xong và không để ý gì đến bên dưới. Nhưng gì nhất, khi hất nước vào người Liêu Tuấn ông cũng phải chạy xuống mà dập đầu xin lỗi chứ. Đàng này, bà ấy rất to gan, đứng ở trên, giả vờ có lỗi rồi nói mấy câu cho gọi là:

- Ấy chết. Anh ở dưới đấy à? Xin lỗi nhé!

Phải, bà ấy xin lỗi đơn giản vậy thôi. Nhưng cũng làm ông sôimáu. Thế là ông liền ngẩng mặt lên quát, định làm cho bà ấy sợ quá mà phải xin lỗi ông thật lòng:

- Cô có biết tôi là ai không?

Một ánh mắt lướt qua người ông khiến ông thốn thứt. Lúc đó, ông đã thầm ước có bà ngay lập tức. Tuy nhiên, đằng sau ánh mắt đó, lại là một câu nói khiến ông chỉ muốn san bằng cả ngôi nhà của bà ấy.

- Sao lại hỏi lạ thế? Đến đứa trẻ ba tuổi nó còn biết mình là ai, anh ngốc đến nỗi bản thân là ai cũng không biết hay sao mà hỏi tôi?

Đó là người đầu tiên dám cãi lời ông không suy nghĩ. Hơn nữa, lại không nhìn ngón chân mà đối đáp. Bà ấy hoàn toàn nhìn thẳng vào mắt ông.

Chỉ tiếc rằng, mệnh của bà quá ngắn. Bà ấy đã bỏ ông để đi về thế giới vĩnh hằng kia. Nơi mà chẳng có ai là nhất cả.

Liêu Tuấn bị kéo hồn lại bởi câu nói của con gái.

- Bố! Quang Anh không phải vào miền trong để chữa bệnh đâu ạ.

Liêu Tuấn mở to mắt để biểu thị sự ngạc nhiên. Rồi ông lại đưa tách trà lên uống và hỏi một câu hết sức ngỡ ngàng:

- Thế hóa ra là ở ngoài này chẩn đoán nhầm bệnh à?

Đường Thi thở dài. Cô cứ tưởng người đặc biệt trên đời này chỉ có mình cô, ai ngờ, người thân cận nhất là bố cô cũng bị nhầm.

- Không ạ! Anh ấy đi công tác.

Liêu Tuấn vội "à" lên một cái. Vẻ mặt của ông hoàn toàn bình tĩnh, không có vẻ gì giống như trong trí tưởng tượng của cô. Đường Thi vội phào nhẹ nhõm. Xem ra cô đã quan trọng hóa vấn đề rồi.

Nhưng câu nói sau cùng mới là một câu nói đã được bố cô đúc kết từ rất nhiều âm khí mà ra:

- Nó không vừa lòng ở con điểm nào hay sao mà phải đi công tác lâu như vậy? Có cần bố phải ra mặt không?

Đường Thi nhú mày:

- Bố. Bố đừng hiểu nhầm. Quang Anh là giám đốc, dự án còn rất nhiều... bận rộn luôn bám lấy anh ấy. Với con, anh ấy đã cố gắng dành nhiều thời gian lắm rồi đấy. Và...

Liêu Tuấn cảm thấy điều quan trọng nằm ở vẻ sau của câu nói này. Cho nên ông nheo đôi mắt chờ đợi.

Đường Thi nuốt nước bọt cái ực rồi mới nói:

- Thực ra... Quang Anh luôn rất sợ bố. Anh ấy bị áp lực tinh thần nên mới phải vào trong ấy. Cho nên, con muốn sau này, nếu như con không nói đến thì xin bố hãy để cho chúng con được sống thoải mái.

Liêu Tuấn biện hộ cho lời buộc tội ngầm của con gái:

- O hay! Bố có làm gì đâu? Lại còn rất quý con rồi nữa, nếu như những người khác, khi nó làm con buồn ta đã cho nó chuyển khẩu sang Châu Phi lao động công ích rồi. Nó còn sợ hãi cái gì nữa? Chắc chắn nó đã có tình nhân bên ngoài.

Đường Thi đưa tay lên vỗ nhẹ trán để trấn an cơn cảm xúc hết sức cuồng nhiệt đang trào dâng trong lòng cô. Chưa bao giờ cô có ý nghĩ muốn xông lên đập bẹp bố cô ngay lúc này.

Rồi cô kiềm chế nói:

- Bố, bố hiểu chứ? Cái bọn con muốn chính là không sống trong bóng của Đông Bang hội. anh ấy sẽ nói con dùng tiền lực để uy hiếp gia đình nhà anh ấy.

Liêu Tuấn đặt tay tách trà xuống khiến nước tràn cả ra tay rồi ghèn cổ lên hỏi:

- Nó nói như vậy à?

Đường Thi tất nhiên sẽ lấp liếm:

- À! Không, cái này là con nghĩ thế. Bố biết con thông minh mà.

Tuy nhiên, Liêu Tuấn cũng không phải hạng vừa:

- Vậy nó nghĩ như vậy à? Mà con đoán được.

Đường Thi tuyệt nhiên không nhớ đến tình trạng này. Đúng là người tính không bằng trời tính. Bất quá, cô đành nhe răng chạy đến chỗ bố. Đưa tay lên đám lưng cho ông rồi nói giọng ngon ngọt:

- Bố này. Con gái bố vẫn có đủ bản lĩnh để đứng trước cuộc sống hôn nhân cơ mà. Con cũng không còn bé nữa, Quang Anh lại rất tốt. Bố không phải lo đâu. Bố hãy quan tâm đến sức khỏe đi. Đạo này bố gây quá.

Nói đến đây. Đường Thi chớp thật mạnh đôi mắt cho giọt nước mắt nóng hổi lan dần ra quanh tròng mắt. Rồi lại nghĩ đến cảnh Quang Anh sợ chuột mà chạy đến không biết đằng sau có kẻ chơi xấu. Thế là cô nhin cười, nhin không được thì người khẽ rung lên, nước mắt nước mũi cứ giàn giụa cả đồng.

Liêu Tuấn thấy con gái như vậy thì không khỏi tủi lòng. Vợ vàng vỗ vai con rồi phán thánh chỉ:

- Được rồi. Đừng khóc nữa. Xem kia, thế mà bảo con lớn rồi. Ta sẽ không làm con buồn nữa, sẽ chăm lo cho sức khỏe của mình.

Cái Đường thi cần không phải là những điều trên. Rốt cục thì cô phải đóng kịch đến bao giờ nữa?

- Bố. Bố vừa chăm lo cho sức khỏe lại phải để ý đến bọn con, như thế thì càng hại hơn. Chi bằng bố để con tự túc lo cuộc sống. Được không bố?

Thấy bố có vẻ ngập ngừng, Đường Thi lại khóc òa lên rằng:

- Bố. Con đã mất mẹ từ bé rồi. Con không muốn mất thêm cả bố nữa đâu.

Tuy rằng câu này có ý trù ẻo ông chết sớm nhưng cuối cùng lòng ông cũng mềm hết rồi. Đâu có để gì đến hàm ý sâu xa của nó nữa chứ. Liêu Tuấn vuốt tóc con gái rồi cười hiền hòa.

- Được rồi. Không lo nữa, ta sẽ không lo nữa.

Đường Thi đưa tay lên chấm chấm nước mắt. Tay kia vợ vàng làm kí hiệu chiến thắng ở bên dưới.

Hành động làm kí hiệu rất chi là ám muội đó làm sao mà thoát khỏi đôi mắt như cú vọ của Liêu Tuấn được. Ông liền kéo bàn tay con gái lên lo lắng hỏi:

- Sao vậy?

Đường Thi bị lộ nhưng vẫn không quên tìm biện pháp khắc phục:

- Ấy. Là tại dạo này con bị bệnh co rút. Bố yên tâm, con đã tìm được thấy thuốc rồi. Đang trong thời gian điều trị. Sắp khỏi rồi đó.

Về sau cô nói ra là muốn chặn luôn đường lo toan của bố cô. Nếu để bố lại đỡ chứng xót con gái ra thì mệt lắm. E rằng cả đời này cô sẽ không thoát khỏi kiểm soát của bố. Mà cái lí do rất chi là cao thượng. Đó là “quyết bảo vệ con gái sống trong căn bệnh hiểm nghèo co rút đến cùng”.

Lại trở về căn nhà trống rỗng không có tiếng người ấy. Đường Thi có đôi chút chán nản. Đã một tuần, tên Quang anh chết già kia vẫn cứng đầu không chịu nói chuyện trước với cô.

Thiệt nghĩ hán ta là người gây sự trước, vậy thì người đứng ra giảng hòa chiến tranh lạnh này cũng phải là hán. Tuy nhiên, cái ngày kí hiệp định song phương kết thúc chiến tranh này sao mà lâu quá vậy?

Bất quá không chịu được nữa. Đường Thi liền nảy ý định gỡ thủ đoạn.

Cô đi mua một chiếc sim về, rồi nhắn tin cho Quang anh. Để xem độ chung thủy của anh ta đến đâu. Đàng nào cũng không có việc gì, nổi hứng trêu người cũng là một ý kiến. Mà người này lại là một con mồi hết sức thú vị.

- Anh yêu! Em nhớ anh.

Tuy mở đầu thế này có hơi sốc một chút nhưng chiến thuật của cô là đánh nhanh thắng nhanh.

- Cô là ai?

Thật lạnh lùng.

Đường Thi vợ cười rú lên đến thổ địa cũng phải chống gậy chạy ra ngoài. Cô đặc ý, thế mới là chồng của cô chứ. Có vợ rồi lập tức sẽ không nhớ đến người con gái khác đâu.

- Anh đoán xem, em là ai?

Một lúc sau người chồng yêu quý của cô nhắn tin lại cho cô. Có vẻ như anh ta đã phải vận nội công để ẩn ra những kí tự hết sức to đùng như thế. Vì khi đọc xong, cô có cảm giác mình bị ghen;

- Cô là cô gái hôm qua chứ gì? Nếu muốn cùng tôi tối hôm nay nữa thì xin lỗi. Kỹ thuật của cô quá kém.

Đường thi lập tức không nhin được mà đập nát điện thoại. Cô chưa bao giờ thấy mình bị sỉ nhục như thế này. Thật quá đáng, chưa có ai, chưa có một tên con trai nào dám đối xử “một cách tùy tiện” với cô như vậy. Tức quá, Đường thi dùng chân giẫm thêm mấy phát nữa lên chiếc điện thoại tội nghiệp kia.

Hắn chỉ là một tên phạm phu tục tử. Không phải thánh nhân cũng chẳng phải tiên nhân gì cho cam. Vậy mà lại dám giở trò giận rồi với cô rồi lại đi...lại cùng người con gái khác ân ái bên ngoài. Trong khi đã có vợ. Hóa ra hắn cũng chỉ đáng ghê tởm như thế mà thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại. Muốn chắc chắn thêm lần nữa, cô với tay lấy chiếc điện thoại bàn rồi ấn số của Quang Anh. Cô không biết tại sao mình lại tức giận. Trước kia, cho dù có là chồng, công nghệ anh ta có ngủ cùng người con gái khác cũng không sao. Vì cuộc hôn nhân này là trên mặt gượng ép. Không có tình yêu làm điểm xuất phát. Vậy mà...giờ đây, cô nhận ra, mình đã nhớ số điện thoại của ai kia một cách không cần nghĩ mà vẫn có thể ấn được dãy số dài ngoằng đó ra. Khi ai kia có hành động mờ ám bên ngoài, cô lại có cảm giác mình như một ngọn lửa, đang bùng nổ, rừng rực. Chỉ chực muốn thiêu cháy mọi thứ xung quanh.

Tiếng của Quang anh trầm trầm vang lên khiến ngọn lửa của Đường thi càng bốc hơn nữa.

- Cuối cùng thì em cũng chịu nhận lỗi rồi đúng không? Nói đi.

Nói? Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

Con bà nhà anh ta. Tức quá, Đường Thi đành chửi thầm anh ta một câu. Giờ đây cô rất muốn mình là...siêu nhân. Vâng, chỉ có siêu nhân mới bay được đến chỗ anh ta và bóp chết anh ta vào lúc này. Anh ta chính là yêu quái.

Còn chưa kịp nói câu gì, thì ở đó đã vang lên tiếng nói lạnh lót của một người con gái:

- Quần áo của anh để ở đây nhé?

“phụt”.

Đường thi biết mình nóng tính. Cô đã định gọi điện cho anh ta để hỏi nhưng ai ngờ lại có người trả lời hộ anh ta. Được lắm. Cô sẽ không bỏ qua vụ này. Vậy mà chiều nay, cô lại thấy có lỗi, đã thế lại còn thương cảm cho số phận của anh ta mà ngỏ lời với bố. Để bố buông tha cho anh, nhưng ai ngờ anh rượu phạt lại cứ nốc vào mồm rồi quay ra hà hơi vào mặt cô để cô tức đến chết.

Đường Thi liền lấy điện thoại, gọi lại cho anh ta và nói đúng một câu:

- Cứ đợi ở đây. Ngày mai em sẽ tìm được anh.

Quang Anh nghe xong người khẽ rung lên mấy cái rồi anh chạy vào nhà vệ sinh. Chẳng nhẽ hôm nay anh uống nhiều như vậy sao? Vừa mới giải quyết xong, bây giờ đã buồn rồi. Và anh mím môi thầm kết luận:

- Giọng nói của vợ mình có thể chữa bệnh đái dầm!!!!

Và rồi, anh lại quay sang nói với cô nhân viên dọn phòng:

- Cô dọn tủ xong nhớ để quần áo của tôi lại như cũ nhé? Mai vợ tôi đến, làm không cẩn thận cô ấy lại mang cả xe ủi đến khách sạn xử lý thì chết.

Sự thật là Đường thi hận một nỗi không thể lái xe ủi đến khách sạn của Quang Anh. Cô đang thầm tính sẽ ột quả mìn để anh ta chết trong hư vinh và hạnh phúc bên người con gái xấu xí nào đó...ác hơn nữa là bị lòi ruột vì nhà sập. Dù sao, đánh bom nổ mìn cũng là một sáng kiến và sức công phá của nó không phải là tồi.

16. Chương 19

Chương 19: Trò chơi trốn tìm của hai bạn trẻ!

Quang Anh buổi sáng dậy thấy ánh nắng tràn ngập phòng thì không khỏi có cảm giác yêu đời. Anh ngồi dậy vươn vai vài cái để khởi đầu một ngày mới mà anh cho là đẹp trời.

Vừa xuống được phía dưới để đưa chìa khóa phòng thì anh đã gặp cô nàng mà anh cho là tối hôm qua nhắn tin ỉn. Thật đúng là cái loại con gái không biết tự lượng sức mình.

Chả là tối hôm nọ, anh có nhận một bản thảo của bên A, ngặt nỗi việc làm thì nhiều mà thời gian thì ít. Thế là anh mới bảo nhân viên khách sạn tìm cho anh một người thông thạo ngoại ngữ. Anh muốn họ dịch hộ cái bản thảo chết tiệt kia. Mekiếp! Cứ nghĩ đến lại thấy tức, tốn tiền cho cô ta mà cô ta dịch qua đêm cũng không xong, đúng là bất tài vô dụng. Hóa ra đây là cái kiểu thông thạo ngôn ngữ của những người nơi đây. Không phải là anh ngu dốt gì cho cam nhưng cũng tại công việc quá nhiều mà. Đã thế hôm qua, cô ta dám nhắn tin cho anh, rồi còn giở thói ve vãn ra nữa chứ. Xí, nhan sắc như vậy mà cũng đòi anh để ý hay sao? Cô ta ngay cả Kim còn chưa bằng chứ đừng nói là Sam Thái hay nói cao xa hơn thì là Đường Thi.

Nghĩ đến Đường Thi, trong lòng anh như cảm thấy trăm hoa đua nở. Con vật cứng đầu, cứng cổ, Trời không sợ đất cũng chẳng hãikia cuối cùng cũng chịu nhượng bộ rồi. Nghe cô nói thì có vẻ như hôm nay cô ấy sẽ đến đây.

Vậy là kế hoạch chiến tranh lạnh của anh đã thành công một cách rực rỡ và tốt đẹp. Qua đây, anh cũng có đôi lời muốn nhắn gửi trời phật. Rằng anh sẽ cố gắng nói mấy từ cảm ơn để sứ giả có thể mang về tích đức cho anh.

Đường Thi vừa xuống đến máy bay thì gọi một cuộc điện thoại. Tàu xe lượn lờ qua lại cứ phải gọi là như mắc cửi. Chả là ở thành phố nào cũng vậy, thế lực của bố cô nằm rải rác đến nỗi mọi người trong gang hồ ai nấy phải nể sợ. Ở chỗ này cũng không ngoại lệ. Nếu cô nhớ không nhầm thì thành phố này là do Phi Hùng quản lý thì phải. Tiếc rằng anh ta mãi mãi sẽ không thể tượng tượng được rằng người đứng trên anh ta vạn cái đầu chính là bố cô. Mà cô cũng chỉ đứng dưới mỗi ông ấy thôi. Đường Thi không kìm được vội thở dài một tiếng.

Một chiếc BMW màu khói đi tới. Cửa kính xe hạ xuống. Ngồi bên trong là một tay xã hội đen đeo kính râm che hơn phân nửa khuôn mặt. Quanh quần chỗ đó còn vất vưởng mùi âm khí nồng nặc. Đường Thi vốn gan dạ là vậy mà cũng không khỏi rùng mình. Cô đưa tay lên chào:

- Hi! Anh chàng đẹp trai.

Anh chàng này đeo kính râm khiến Đường Thi chẳng biết anh ta có phản ứng ra sao. Chỉ thấy anh ta không có động tĩnh gì ngoài việc chạy xuống và mở cửa cho cô. Quá trình đó, anh ta không hề cười. Thật là một người hùng băng giá.

Xe chạy bon bon trên đường. Cộng với nó là cái hăng xe xịn như thế này khiến Đường Thi rất hài lòng về cuộc chào đón thiếu thốn nhà Đông Bang hội tại đây. Tuy rằng nó không rầm rộ như khi đón người của chính phủ nhưng cô nghĩ cứ “âm thầm” và “nhỏ bé” như thế này là được rồi.

- Anh chàng đẹp trai này. Anh tên gì nhỉ? - Thấy không khí trong xe có đôi phần kì quái nên Đường Thi hỏi cho nó tan biến đi.

Ai ngờ anh ta lại trả lời theo cái kiểu gượng ép khiến cô chỉ muốn rút găng tay mà tạt vào mặt anh ta ngay lập tức:

- Hào.

Đường Thi lại nói thêm câu nữa:

- Chỗ bọn anh thuộc quản lý của Phi Hùng phải không?

Anh ta lại tiếp tục giọng nói mang đầy tình gượng ép. Sau này cô mới vỡ ra là do giọng anh ta nó như thế. Thật là oan uổng.

- Không. Giờ thuộc quản lý của em trai Mac - Len.

- Sao lại thế? Còn Phi Hùng thì sao?

- Không biết ai đặt điều nói xấu rằng anh ta chửi ông chủ. Chonên ông chủ cho đi xuất khẩu lao động rồi. Một tháng nữa sẽ về.

Đường thi cười cười che giấu đi mấy cái gạch đen trong mắt. Người đặt điều đó không ai khác chính là cô. Ai bảo anh ta lúc đó sĩ diện đối đầu với Quang anh rồi mắc bẫy của chồng cô làm gì? Thật là hồ đồ.

Thôi thì cũng may cho anh ta là một tháng nữa được trở về với Tổ quốc thân yêu rồi. Cầu áy bay chở anh ta không gặp điều gì bất trắc.

Rồi lại như nhớ được ra điều gì đấy, Đường Thi quay sang hỏi:

- Đã tìm được cái khách sạn của chồng tôi chưa?

- Rồi. Tôi sẽ chở cô đến chỗ Quang Anh ngay bây giờ.

Đường thi vội vàng ngăn cản. Xuất đầu lộ diện ngay lúc này không những đánh răn động cỏ mà còn chẳng thu được kết quả gì.

- Không cần. Anh cứ đặt cho tôi một phòng cạnh phòng của chồng tôi. - cô bắt đầu nhấn mạnh - nhất định phải đặt được một phòng cạnh đấy.

Chắc chắn rằng Hào sẽ thắc mắc về yêu cầu này nhưng đã nói rồi. Anh rất lạnh lùng, có chết cũng không nói ra những điều mình đang nghĩ.

Đường thi xả nước ngồi vào bồn tắm. Ở đây cũng không phải là toilet, xem ra tên Quang anh cũng biết chọn chỗ mà hưởng lạc đấy chứ.

Đường thi vuốt ve từng bọt xà phòng trong làn nước. Cô đang nghĩ tới nay nên bắt tận tay tên Sở Khanh kia như thế nào. Và bắt được rồi sẽ trừng trị ra sao. Với cô, ghét nhất là giả dối và dối trá... nếu như có người làm như vậy với cô cô sẽ hành hạ cho hắn chết không được mà sống cũng chẳng xong.

Quang anh đang ngồi quay quay cây bút. Chẳng biết thế nào mà bút nó văng cả vào bồn. Một lúc sau bồn thấy sừng đỏ lên như bại căn vào. Thật là một phút bất cẩn là một phút ngu.

Tắm xong. Đường thi nằm xem tivi chán chê đợi vị công tử phong lưu trốn vợ đi phát dục bên ngoài về. Cơ bản là cô đã biết được anh ta đi gặp đối tác. Chẳng biết có gặp thật hay không, nhưng cứ nghĩ đến cái cảnh từng ngón tay của anh ta táy máy lên người ai đó là cô không thể chịu nổi.

Một lúc sau.

Khi Đường thi đang dần chìm vào giấc ngủ, tí nữa thì ngủ thật nhá. Nhưng may sao tiếng nói bên ngoài đã khiến cô tỉnh giấc. Cũng phải chịu thôi, ai bảo kỹ thuật cách âm ở nơi đây quá kém.

Đường Thi bắt đầu nhón nhón chân ra ngoài.

Khi mở được mắt ra thì cũng là lúc cửa phòng bên cạnh đóng lại cái “rập”.

Không nhìn được, cô vội vàng chạy về phòng. Áp tai vào tường nghe ngóng. Nhưng mà, đúng là hay. Cô chẳng nghe thấy gì cả. Không cam chịu lần thứ hai, cô quyết đại nghĩa diệt thân lao rang ngoài và... cúi xuống nhìn nhìn, nghe nghe qua cửa phòng của Quang Anh.

Có rồi, tiếng nói của Quang Anh vang lên đầu tiên:

- Từ từ thôi. Đừng vội vàng, không tốt đâu.

Giọng nói của ai đó the thé như lợn bị chọc tiết:

- Sao lại phải từ từ? Làm như thế vừa mệt mà lại tốn thời gian. Không phải sao?

- Đúng là cô không biết gì cả. Từ từ thì mới cảm nhận được ý nghĩa của nó chứ, cô cứ hồ hởi, phấn khởi mà lao tới như vậy thì tôi làm sao mà theo kịp cô. Cô có biết tối hôm nọ cô làm theo cái cách của cô mà một đêm không xong không?

- Vậy à? Thế thì em sẽ làm từ từ.

Đường thi bặm môi, tay nắm lại thành nắm đấm. Những móng tay được cắt tỉa cẩn thận đâm vào da thịt khiến cho cô khẽ rùng mình lên mấy cái. Cô lẩm bẩm trong sự tức giận tột độ:

- Từ từ, vội vàng, không theo kịp, cảm nhận ý nghĩa, làm trong một đêm không xong? Được lắm. Các người được lắm. Tôi sẽ khiến cho các người làm suốt hai tuần luôn.

Đường Thi nén giận vào trong rồi bước về phòng.

Ngồi xuống cô hít một hơi thật sâu rồi nhắc ống nghe của điện thoại lên. Đôi tay mò mẫm số của phòng bên cạnh.

- Ai thế?

Giọng nói của Quang Anh có vẻ buồn bực. Khiến Đường Thi càng thêm sôi máu, hình như cô đang phá hỏng cuộc vui của anh ta thì phải. Cô lấy tay bịt lấy hai cánh mũi, khiến giọng nói bị lái đi 180 độ:

- Xin chào anh! Tôi rất muốn nói chuyện với anh.

Giọng nói bên kia không ngần ngại mà tỏ thái độ:

- Bị điên hay sao? tôi còn có chuyện cần làm.

Đường thi tức lắm nhưng cũng đành phải nhẫn nhịn. Nhất định cô sẽ trả thù sau, cả vốn lẫn lãi cô sẽ trả lại đầy đủ.

- Anh này, có gì mà bận chứ? Nói chuyện với tôi đi, vui lắm.

- Này, tôi thấy cô cũng tội nghiệp nên mới nhẫn nhịn không đập máy trước rồi đấy. Cô có phải thừa tiền sinh ra ngổ người rồi hay không?

- Đúng đúng. Tôi ngổ người rồi, tôi ngổ rồi nên mới làm một chuyện hết sức điên rồ như vậy.

Chuyện mà cô nói ở đây chính là kết hôn cùng Quang Anh. Nhưng rất tiếc anh ta lại không biết người gọi cuộc điện thoại dở hơi này cho anh ta là ai. Cho nên hàm ý sâu xa của nó anh cũng không cảm nhận được. Chỉ thấy giọng nói của anh cao thêm bátát:

- Tôi không có thời gian để đùa với cô. Cô hãy gọi điện cho người ở phòng khác đi.

Rồi Quang Anh đập máy để lại cho Đường Thi một "lố" những tiếng tút dài có cho cũng không ai cần.

Đường Thi thần thờ nhìn điện thoại. Cô hậm hực vơ lấy cái gối cạnh đó, tưởng tượng ra khuôn mặt của Quang Anh liền đâm liên tiếp vào đó. Rồi cô lại tự sướng nghĩ cái mặt đó đang bê bết máu thế là liền cười ha ha rồi nói:

- Đau chưa? Anh đã thấy phản bội tôi là thế nào chưa?

Rất tiếc. Đó chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Buổi tối ở nơi đây đông vui và náo nhiệt chẳng kém gì nơi mà cô đã hưởng tuần trăng mật cùng ai kia.

Vốn, người của bố cô đã mời cô ăn bữa tối nhưng cô lại không muốn ăn nên đã tìm cách chối khéo.

Ngồi trước gương, trang điểm lại tí chút cho nhan sắc. Cô thấy điện thoại rung lên. Là Quang Anh gọi đến. Đường thi hờ hững nhìn màn hình rồi mới quyết định nghe máy. Cô muốn xem anh ta còn có thể giả hoạt tới mức nào nữa:

- Đường Thi! Em bỏ ở đường rồi hay sao mà lâu vậy?

Đường thi mỉm cười rồi nói:

- Phải! Em bỏ ra đây, anh sốt ruột rồi hay sao?

Quang Anh thấy giọng nói của cô rất lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều. Làm sao mà anh không sốt ruột cơ chứ. Anh đã chờ đợi cả ngày rồi mà chẳng thấy cô đâu cả. Có lúc anh còn sợ hãi hoang mang nghĩ chiếc máy bay của cô bị trệch hướng đưa cô sang I-ran, I - rắc rồi cũng nên.

Tuy nhiên, Quang Anh lại không nói ra, sĩ diện của một người đàn ông đang có nguy cơ bị vợ hành hạ không cho anh làm như vậy. Anh phải cao giọng để cho cô thấy là anh vẫn rất tốt, cô có đến hay không thì anh cũng chẳng quan tâm:

- Em đang nói đùa cái gì thế? Tùy em thôi. Muốn đến lúc nào thì đến.

Đường Thi tức quá đập máy. Đồ chết tiệt. Cô biết ngay hẳn ta sẽ không muốn cô tới mà.

Đường Thi từ bé đến giờ nổi tiếng là gan lì. Những trò nước mắt nước mũi tuôn ra ào ào đối với cô hoàn toàn không có. Nếu như có ai đó đã làm cô phải khóc thì chỉ có hai trường hợp. Một là đã chọc cô đến độ tức không chịu được. Mà trường hợp này thì có vẻ chưa có ai làm. Hai là người đó đã làm cho cô cảm thấy... đau.

Hoặc một trường hợp ngoại lệ khác đó chính là hai trường hợp trên xảy ra cùng một lúc.

Đường Thi cảm thấy sống mũi cay cay và tròng mắt nóng nóng. Cô tức giận gạt đổ hết mọi thứ mình đã để sẵn trên bàn trang điểm. Mặc kệ, cô sẽ mặc kệ tất cả. Cô cảm thấy giờ đây mình chẳng còn gì khác ngoài một trái tim đang không ngừng đau xót. Cô không hiểu nổi mình bị làm sao nữa, chưa bao giờ cô gặp phải cảm giác này. Khó chịu vô cùng, và cô muốn thoát ra khỏi nó.

Cuối cùng, Đường Thi quyết định đứng lên giành lại chính quyền tư bản về tay mình. Cô hiểu mình đang thất thế. Trước kia cô hoàn toàn có thể lật bài ngựa với Quang Anh, tại sao trong thời điểm này cô còn do dự? Phải, là vì cô do dự cho nên cô mới thất thế.

Đường Thi hùng dũng mở cửa bước ra ngoài. Cô quyết định... mình sẽ ở đây ăn chơi một mình mà không cần đến anh ta. Đợi khi nào anh ta trở về không thấy cô sẽ chạy đến bên cô mà bám lấy gấu quần cô rồi khóc lóc. Chưa biết chừng anh ta lại cố tình uống thuốc xổ để ỉn vật vờ hơn. Nghĩ vậy Đường Thi không khỏi ngửa mặt lên trời tự đắc:

- Xin lỗi đi! tôi biết thừa cái kế hoạch của anh rồi.

Bước tới chợ đêm. Khung cảnh náo nhiệt choáng ngợp lấy không gian vốn rộng lớn là thế. Có rất nhiều những sạp hàng, đa dạng và phong phú không khỏi thu hút người mua. Đường Thi tay cầm một xiên thịt nướng vừa đi vừa đưa mắt nhìn xung quanh xem các thứ đồ mà những người ở đây buôn bán. Nào vòng, nào nhẫn... chủ yếu là các loại quà lưu niệm dành cho khách du lịch.

Chẳng biết chán chường tới mức nào mà Đường Thi lại sà vào một hàng bán Nhẫn. Chỉ là đồ giả thôi nhưng kiểu dáng lại vô cùng tinh xảo. Cô mỉm cười đưa tay lướt nhẹ lên từng chiếc nhẫn và để ý trên ngón tay áp út của mình chưa bao giờ xuất hiện chiếc nhẫn cưới. Cô và Quang Anh như đã nói, chỉ là cưới nhau trên mặt gượng ép, chẳng ai muốn làm ỉn trông như đã có gia đình rồi cả. Cho nên, cả hai đều không đeo nhẫn.

- Bao nhiêu vậy?

Đường Thi quyết định mua một đôi. Rồi cô đứng đĩnh đạc xách túi đi tiếp.

Trong quá trình đi dạo kết hợp ăn uống của cô. Gặp không ít chàng trai “neo đơn tuổi trẻ không có bạn gái nương tựa”. Chỉ tiếc là khi thấy cô họ đều dùng ánh mắt như mèo nhìn mỡ. Thật làm cô muốn... nhổ nước bọt.

Quang Anh bước vào khu chợ đêm theo cảm tính. Anh cũng chẳng biết tại sao lòng anh lại hồi thúc anh vào đây nữa. Chỉ biết rằng trong kia rõ ràng có một cái gì đấy mà anh muốn tìm.

Khu chợ ở đây náo nhiệt hơn anh tưởng. Những tiếng mời chào mua hàng, những tiếng cười đùa của khách du lịch... trông thật thích.

Công việc của anh đã có phần ổn thỏa. Cái cô nàng dịch ngoại ngữ kia cũng đã cao chạy xa bay đến một phương trời nào đó mà anh có nhìn lờ mắt cũng không thấy. Chắc cô ta cũng thấy ngán anh quá rồi, vì anh là một người rất thích tiêu chuẩn. Mà cô ta chẳng được cái tiêu chuẩn nào cho nên hèn. Anh rất hay nói cô ta có bà con họ hàng, chấu chắt chút chút, chụt chụt với Lão Trư!!

Xin lỗi! Nhưng tính anh lại ưa nói thẳng và thật trước mặt phụ nữ.>.

Quang Anh đang bước đi thong dong là vậy thì đằng trước chợt xuất hiện một ai đó, dáng dấp rất giống với Đường Thi. Anh không biết có phải vì nhớ quá mà sinh ảo tưởng hay không nhưng rõ ràng dáng người mảnh mai, mềm dẻo kia chính là vợ anh. Chodù cô có cháy thành tro thì anh cũng nhận ra.

Quang Anh cảm thấy cao hứng hẳn lên. Anh liền cô chen qua đó. Nhưng biển người nơi đây như một làn sóng ngăn chặn bước chân anh. Đã thế, khi mà anh sắp thoát được rồi lại có một cô gái từ đâu đó đi đến chộp chộp mắt nói:

- Chào anh!

Quang Anh khựng người lại nhưng vẫn ngó nghiêng theo cái hình ảnh đang mờ dần, mờ dần rồi hòa lẫn luôn vào dòng người náo nhiệt và ánh đèn đỏ đỏ vàng vàng của khu chợ.

17. Chương 20

Chương 20: Đợt sóng thứ hai

Quang Anh nhìn cô gái trước mặt mình. Khuôn mặt bầu bầu có cái gì đó hơi trẻ con, má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện. Đôi mắt tròn to đang không ngừng chớp chớp.

Rồi anh thở dài và nói:

- Có chuyện gì không?

Cô gái này hơi thất vọng trước vẻ lạnh lùng của Quang Anh. Nhưng cũng không dám biểu lộ gì. Chỉ nén vào trong như nuốt nước bọt và nhìn anh:

- Tối nay, anh hẹn hò với em nhé?

Quang anh cười cười. Nếu là trước kia thì anh sẽ không ngần ngại, thậm chí là có thể lên giường cùng cô ta cũng nên. Nhưng bây giờ, anh đang muốn tìm người mà anh vừa để lạc mất.

- Tại sao? - Vẫn là tiếc rẻ mà hỏi cô gái.

Hai mắt cô gái như sáng rực lên:

- Em rất buồn. Tối nay, em muốn có người để cùng trò chuyện.

Trò chuyện? Quang Anh đang hiểu theo rất nhiều nghĩa. Rồi anh lại bắt đầu lia mắt nhìn cô gái, dáng người không thể gọi là chuẩn được vì cô ta khá lùn. Đứng chỉ đến vai anh là cùng. Lại thêm một người không đúng tiêu chuẩn nữa. Ở cái thành phố này, tiêu chuẩn của họ đạt đến mức độ nào đây?

- Xin lỗi! Nhưng bây giờ tôi rất bận.

Nói rồi anh toan bước đi để làm chính nhân quân tử. Không vì nữ sắc mà từ bỏ sự nghiệp tìm vợ. Tuy nhiên, bước chân còn chưa được một bước thì phần thắt lưng anh đã thấy hơi chật chội. Nhìn xuống mới thấy một vòng tay đang ôm lấy nó. Vẻ rất chillà nịu giữ.

Và anh nghe thấy giọng nói cộng với khuôn mặt của cô ta đang áp vào lưng mình.

- Đừng đi. Xin anh! Người ấy đã bỏ rơi em rồi, anh cũng không cần em nữa sao?

Quang Anh cơ hồ đông cứng người lại. Sắc mặt rất ngu, vốn là anh chẳng hiểu cái mô tê gì sắt. Anh có quen cô ta không? Không quen. Cô ta bị người yêu bỏ rơi thì cũng chẳng liên quan gì đến cái nồi cơm nhà anh hết. Sao lại mặt dày nịu giữ một người xa lạ là anh?

Quang Anh bắt đầu hiểu được cái tiêu chuẩn của thành phố này là gì rồi. Rất điên!

Tuy nhiên, Quang Anh là một cao thủ tình trường, là một cao thủ sát gái. Trước mặt phụ nữ anh tỏ rõ một thái độ lạnh lùng mà lại quan tâm. Tác phong đó đã ngấm cả vào máu thịt của anh nên giờ đây cũng không ngoại lệ. Anh lại nhẹ nhàng với cô gái xa lạ kia.

Quang anh gỡ vòng tay ấy ra. Mà theo anh được biết thì mình giờ là tâm điểm chú ý của mọi người.

Khi gỡ được ra rồi, định há mồm ra nói thì...không nói được nữa. Nhưng mồm vẫn há cứ như bị trúng gió. Đường Thi đứng trước mặt anh. Đang khoác tay cùng với một thằng khác. Diện mạo âm tà sát khí. Lạnh lùng đến thấu xương.

Thế là Quang Anh không ngừng dụi mắt. Có phải mấy hôm nay công việc nhiều quá nên sinh ra ảo giác không? Sao vợ anh lại xuất hiện ở đây cùng với một kẻ khác được?

Cuối cùng nghi vấn đã được giải đáp. Chủ nhân của câu trả lời đó không ai khác chính là Đường thi. Cô tươi cười nheo mắt, trông có vẻ như đang rất hạnh phúc. Không có gì là ghen tuông này nọ. Cô nói:

- Chào đồng chí. Vui vẻ nhỉ?

Quang Anh cứng người khi phát hiện ra mình vẫn cầm tay cô gái kia. Và cô ta đã bước đến ngang bằng chỗ anh từ lúc nào. Trông bốn người như hai đôi tình nhân.

Quang anh thấy trong lòng trào lên một đợt sóng. Tức giận có, ghen tuông có, muốn đánh người cũng có nốt. Thật là sắc thái biểu cảm đa dạng. Khuôn mặt anh giờ cũng vậy, hỉ nộ ái ố không giấu nổi, hiện cho bằng hết ở trên khuôn mặt. Thế là anh kéo cô gái kia vào lòng mình rồi trợn mắt lên nói:

- Vui quá. Em cũng thế còn gì.

Đường thi nhếch môi cười nhạt. Quay sang ngả người mình vào Hào nói giọng nũng nịu:

- Hào à! tôi thấy đau đầu quá. Chúng ta về khách sạn đi.

Hào đúng là Hào. Không lạnh lùng thì không phải là Hào. Được người đẹp dẫn dắt đến độ này rồi mà khuôn mặt vẫn không biểu lộ chút sắc thái nào. Ngay cả lời nói cũng tiết kiệm chẳng nói ra. Chỉ cùng Đường Thi bước qua mặt Quang anh.

Quang Anh cảm thấy sự tức giận của mình đang bị người ta chà đạp không thương tiếc. Rồi anh cũng không kém cạnh. Kéo cô gái kia đi theo mình, đuổi được đến chỗ Đường thi anh mới cao giọng:

- Chúng ta cũng về khách sạn thôi.

Cô gái không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng được Quang Anh hùng hổ, hừng hực như vậy cô cũng không ngừng tưởng tượng về cái viễn cảnh nóng bỏng chống chỉ định cho trẻ em kia. Lại còn khẽ tủm tủm cười mới chết chứ. Cho hỏi là có phải cô thất tình thật không?

Đường Thi tức giận thực sự.

Lúc này, đang mua hàng thì cô có gặp Hào nên đi cùng anh taluôn. Ai ngờ bước đến chỗ này lại được chiêm ngưỡng cảnh tượng đôi lứa chia lìa như trong phim Hàn Quốc thế này. Thật là làm cô thấy chướng mắt. Sớm biết anh ta ngoại tình rồi nhưng sao cô vẫn thấy tức.

Đơn giản là đời cô chưa gặp phải cảnh mình bị cho cấm sừng bao giờ. Cho nên cô không phục. Tuyệt đối không phục. Dù bây giờ giai cấp công nhân đang là nhất, nhưng chính quyền tư sản của cô cũng nhất quyết không chịu mai một. Hừ.

Buổi sáng hôm sau.

Quang Anh mất ngủ thâm quầng do làm việc quá sức. Anh quay sang chỗ giường nhìn cô gái hôm qua đang ngủ ngon lành. Thật là, sao cô ta lại có thể ngủ ngon trước một người đang mất ngủ như anh được cơ chứ?

Hôm qua, cô ta thật là sức khỏe phi thường...cô ta nói không ngừng nghỉ. Hết kể cái chuyện ngày xưa rồi lại đến chuyện bây giờ. Thỉnh thoảng lại còn sụt sùi vài giọt nước mắt là cho Quang anh có cảm giác mình đang bức ép cô ta. Sau đó, không chịu được nữa. Ngôn ngữ kể chuyện của cô ta làm anh muốn đánh người. Thế là anh đành phải giả vờ mình còn mấy bản thảo chưa hoàn thành nên làm nốt.

Rồi cô ta nói mấy câu nữa, rồi anh ậm ừ cho qua chuyện. Rồi cô ta ngủ. Và rồi thì anh mất ngủ. Oh yearh!!!! (hoàn toàn trong sáng nha)

Anh thở dài đi vào nhà vệ sinh, làm mấy khâu đánh răng rửa mặt rồi đi ra ngoài. Vừa ra đã thấy cô gái hôm qua khóc nức nở. Anh lại có cảm giác hôm qua mình làm nhục cô ấy và giờ cô ấy ngồi ăn vạ.

Anh uể oải bước đến. Nghĩ đi nghĩ lại, âu đây cũng là lần đầu tiên ở cùng một người con gái qua đêm mà anh không làm gì. Đạo này, Quang tự thấy mình sao giống mấy vị tăng lữ trên chùa quá.

- Sao thế?

Cô gái ngẩng đôi mắt ngấn lệ lên nhìn anh. Rồi mới nói:

- Em đã biết vì sao anh ấy bỏ rơi em rồi!

Hay lắm, qua một đêm mơ ngủ, cô ta đã nghĩ ra được mấu chốt vấn đề. Quang Anh thức sự muốn nói cho cô ta biết vì sao cô ta bị người yêu bỏ. Đơn giản là do cô ta nói quá nhiều.

- Tại sao thế?

Cô gái vừa sụt sùi, nước mắt nước mũi rớt hết xuống chiếc gối mà cô ta đang ôm:

- Vì em không quyến rũ.

Một phút chờ người của Quang Anh.

Cô ta tiếp tục thao thao bất tuyệt:

- Không phải sao? Anh ở cùng em qua đêm như vậy mà không có ham muốn với em. Như vậy chứng tỏ em không có vẻ gì là quyến rũ.

Quang anh đau xót có, buồn thương có. Thương thay cho số phận của cô ta. Nên đi điều trị tâm lý thì hơn.

Qua đó, anh cũng không quên rửa thềm cái thằng cha kia. Yêu người ta xong rồi, tiêm nhiễm mấy thứ vớ vẩn vào đầu cô ta xong rồi thì vứt đấy.

Nhưng anh cũng ngậm ngùi theo cô:

- Tôi rất thông cảm.

Cô gái không nói gì nữa. Chỉ nức nở chạy ra khỏi phòng.

- Đây cô.

Quang Anh với tay gọi lại làm cho cô ta tưởng mình còn chút hi vọng. Cuối cùng thì anh ta cũng bị quyến rũ, nhưng:

- Đánh răng xong rồi hãy đi. Cô nói nhiều như vậy, đến lúc người ta nghe cô nói...mùi sẽ bay ra đấy.

Tuyệt vọng. Cô gái hoàn toàn tuyệt vọng.

Quang anh nhìn ra phía cửa. Đến khi còn một khoảng lặng anh mới tự hỏi:

- Thế tên cô ta là gì nhỉ?

Đường Thi nhìn ra phía ngoài ban công. Ánh nắng chiếu rọi khiến người ta muốn nheo mắt.

Hôm qua, nhân lúc Quang anh không để ý, cô đã thả Hào về với tiểu đội của anh. Kể ra thì anh ta cũng tội nghiệp, đương nhiên lại thành ra có một kẻ thù. Đó chính là Quang anh.

Đường Thi ngồi dậy, với lấy chiếc túi trên bàn cạnh đó. Trong đó là mấy đồ cô đã mua hôm qua. Một đôi nhẫn lấp lánh. Đã nói nó chỉ là đồ giả nhưng lại rất tinh xảo.

Đường thi không bao giờ xài hàng giả, đây là ngoại lệ.

Giống như điều ấy, cô đã ghen với một người con gái khác. Ngoại lệ.

Cô đã “có vẻ” yêu một người. Hoàn toàn ngoại lệ.

Đường Thi lồng một chiếc nhẫn vào tay rồi ngắm nghía. Tay cô vốn đẹp. Rất thon, rất dài. Cộng với đó là làn da trơn mịn và sáng. Đeo vào, dù là đồ giả cũng thành thật.

Đường thi đang hài lòng là vậy. Khi nhìn thấy chiếc nhẫn còn lại đang bơ vơ trong hộp cô không khỏi mất hứng. Thế là cô tháo luôn chiếc nhẫn ra, bỏ vào hộp rồi quăng nó xuống góc giường.

Đường Thi và Quang Anh đều bước ra ngoài phòng cùng một lúc. Tuy là ánh mắt có lia qua người nhau vài cái cho bỏ ghét thì cũng không tìm được ý nghĩa: Không biết cô/anh ta đã đi chưa?.

Đường Thi khóa xong cửa phòng rồi bỏ đi. Để lại ánh mắt ngơ ngác của Quang anh. Hóa ra cô ấy ở gần anh như vậy, thế mà anh không biết.

Quang anh mím môi rồi chạy vội đến chỗ của Đường Thi. Vừa ngang bằng với cô anh đã oang oang:

- Haizz, làm việc quá sức nên bây giờ đau lưng quá.

Đường Thi chỉ lườm mà không nói gì.

Quang Anh lại tiếp tục:

- Rốt cục thì mình phải phục vụ người ta đến khi nào nữa?

Đường Thi nhếch môi cười nhạt rồi quay sang phía Quang Anh nói:

- Anh là trai bao sao?

La la!

Trời không giông bão mà sao nghe thấy tiếng sấm rền trong lòng. Đời anh chưa có ai nói anh là trai bao cả. Giờ đã có người nói rồi sao lại chẳng thấy hân hoan gì hết? Ngược lại, còn rất muốn vung tay múa chân cho người vừa phát ngôn kia một chưởng để biết thế nào là sự lợi hại của anh.

Quang anh cười cười mà không trả lời nổi câu hỏi mang tính chất đay nghiến của Đường Thi. Và cuối cùng anh cũng đã tìm được thuốc súng để công kích:

- Vậy mà cũng có người lấy.

Đường Thi không chịu kém cạnh:

- Là do đồng chí đó nhất chết. Thương quá nên mới rộng lòng ân xá.

Quang Anh tưởng mình bị tẩu hỏa nhập ma trong phút chốc. Thật không còn gì để nói. Quang Anh vừa tức vừa thẹn chỉ biết cúp đuôi đi lên trước. Anh dám chắc rằng nếu như còn nói chuyện nữa thì lục phủ ngũ tạng của anh sẽ bị thối rữa.

Đường thi có ý cười cười. Chỉ hận một nỗi là không thể tương xứng vào mặt anh ta chiếc guốc đế nhọn 15 phân này. Còn dám gây sự với cô sao? Lá gan của anh ta không phải dành cho người. Loại cóc tía nhà anh ta có lẽ chưa tiến hóa đầy đủ, nên mới cho ra một phiên bản dị hợp còn thiếu sót như vậy. Gan quá lớn!!.

Những ngày sau đó là những ngày hai người sống trong cảnh “chiến tranh”. Lạnh có, Vụng Vụng có, đa - đơn cực cũng kết hợp luôn. Khiến cho nhân viên khách sạn rất ái ngại và có phần hơi tức giận với hai con người này.

Đơn giản diễn biến như sau:

Vừa xuống đến nhà ăn. Đây là nhà hàng cao cấp, nhà ăn được dựng theo lối tự chọn. Chẳng biết họ ăn được bao nhiêu mà bữa nào cũng như bữa nào, hai người ganh đua nhau gấp cho bằng hết thức ăn vào đĩa mình. Đến khi nó không còn chứa nổi thì mới dắc ý nhìn nhau. Cuối cùng, mọi người đã hiểu ra đây là cuộc đua “xem đĩa ai đầy trước”. Và họ cũng tự hỏi tại sao họ lại không được tham gia?

Buổi tối đi ngủ. Hai người lại một lần nữa làm bóng ma hành lang khi chẳng để cho ai ngủ. Cứ thỉnh thoảng lại có một người chạy ục ịch bên ngoài như chạy loạn. Mà khi nhân viên bắt gặp người này đang áp tai vào cửa phòng người kia thì họ trợn mắt nên nói:

- Tôi thấy hình như bên trong có trộm.

Cuối cùng thì mọi người cũng đành thở dài lắc đầu.

Nhờ đó mà tiếng tăm của Quang Anh và Đường Thi lẫy lừng tại khách sạn này chỉ trong vòng một tuần.

Một buổi tối nọ. Khi Đường Thi đang tập mấy động tác Yoga thì Liêu tuần gọi điện. Sao nghe được tiếng chuông cô lại thấy sống lưng mình hàn khí chạy ầm ầm như vậy. Có chuyện gì chẳng lành đây?

- Có chuyện gì không bố?

Liêu Tuần đầu dây bên kia có vẻ hồ hởi:

- Con gái yêu quý, ngày mai bố sẽ vào trong ấy.

Đường thi đang vận người, nghe bố nói như vậy bỗng thấy xương sống bị trệch một đốt do vận quá đà. Cô vừa đau mà vừa lolắng. Rồi vội vội vàng vàng:

- Bố..bố nói cái gì? Đến đây á? Để làm gì?

Liêu Tuần vẫn thản nhiên mà không biết con gái mình sắp thành thương binh liệt sĩ rồi:

- Ủ. Ta vào trong ấy có chút việc. Ở thành phố đó, Len vừa lên làm còn nhiều bỡ ngỡ. Ta phải đích thân vào giám sát. Tiện thể thăm hai vợ chồng luôn. An Hợp cũng đi cùng đấy.

Một phát nữa!!!

Ý của Đường thi là cô lại làm một đường cơ bản cho đốt sống của mình nữa. Cô lắp bắp:

- Sao...sao lại cả cô An Hợp nữa ạ? Bố và cô ấy...?

Liêu Tuần nói đến vấn đề này chột như một con mèo. Giọng nói nhỏ đi rất nhiều. Ông ngại ngùng:

- Con gái này. Ta bây giờ cũng già rồi. Cả đời ta chỉ yêu một mình mẹ con thôi. Nhưng khi tung hoành đến phát mệt rồi, lúc về già, ta muốn có một người bạn tri kỷ để ôn lại chuyện xưa. An Hợp là một người tốt, cô ấy cũng đợi ta lâu rồi...

Đường Thi không lo sợ hay tức giận về vấn đề này. Cô luôn ủng hộ việc bố cô sẽ tái hôn, và càng ủng hộ hơn nếu người đó là An Hợp. Chỉ tiếc rằng...hai người họ mà đến đây. Mà thấy được cái mặt trận giữa cô và Quang Anh đang chiến đấu thế này...sợ rằng...sẽ công kích cho Quang Anh tịt ngòi luôn.

Tuy có tức giận hay ghen tuông, nhưng cô không muốn ai động vào Quang Anh. Chỉ có cô mới có quyền xử lí anh ta. Rồi Đường Thi cũng đành cười cười nói qua loa với bố:

- Vậy chúc bố lên đường vui vẻ nhé! Con à nhầm, chúng con rất mong chờ sự xuất hiện của hai người.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc. Cô lập tức gạt bỏ mọi lòng tự ái cá nhân mà chạy thẳng sang phòng Quang Anh. Đập cửa rình rình khiến mọi người gần đó không khỏi nhú mắt tự hỏi:

- Lần này có trộm thật sao?

18. Chương 21

Chương 21: Quan hệ song phương

Quang Anh đang vùi đầu vào máy tính bỗng nghe có tiếng đập cửa, âm thanh có vẻ như là rất trầm "bần loạn". Sợ rằng không ra ngay thì sẽ có người chết. Thế là anh lập tức chạy ra phía cửa. Vừa mở được cánh cửa ra, Quang Anh đã suýt té ngã khi người đối diện là Đường Thi cùng đôi bàn tay vấy vấy của cô ấy:

- Xin chào!.

Quang Anh tất nhiên là sẽ chờ người đi trong vài giây, đợi khi tinh thần ổn định anh mới lắp bắp như gà mắc dây chun:

- Là em sao? - Câu hỏi này là do anh quá kích động đây mà.

Đường Thi hạ tay xuống rồi thản nhiên bước vào phòng của Quang Anh, cô đến bên giường và ngồi cái "ụch" xuống đó khiến lò xo đệm tung lên mấy phát. Khi đã yên vị, cô mới quay ra chỗ Quang Anh đang làm tượng anh hùng lao động ở đây, nói:

- Sao thế đồng chí? Bị gái nó ăn mất hồn rồi hay sao?

Quang anh lập tức đóng rầm cửa vào. Anh đi thẳng đến chỗ Đường Thi tưởng chừng như muốn vò vập cô ngay lập tức. Nhưng khi chỉ còn cách cô chừng ba bước chân nữa thì anh lại đổi hướng...về phía nhà vệ sinh, chui vào trong đó và đóng rầm cửa lại. Hành tung của anh cũng mất hút sau cánh cửa ấy.

Đường Thi không có hiểu nổi hành động của anh ta. Dẫu biết rằng Quang anh có hơi bị thiếu về suy nghĩ một tí. Cô nhún vai rồi nằm vạt ra giường, vớ lấy một tờ báo cạnh đó và đọc.

Khoảng mười phút sau, Quang Anh từ trong nhà vệ sinh đi ra. Không biết có phải Đường thi nhìn lầm hay không, nhưng thực sự cô thấy anh ta vào trong đó rồi trở ra có phần phong độ hơn. Cô không ngừng chớp chớp mắt để chào đón sự trở lại “đầy hào nhoáng” của chồng cô. Và rồi cô nói:

- Anh không có mang thuốc tảo bón đi sao?

Quang anh đang phong độ là vậy, khi nghe Đường Thi nói câu đó chỉ muốn tự nhổ tóc mình để ấn vào cái mồm của cô ta. Suốt từ lúc quen nhau đến giờ, mọi lời cô ta nói đều có những nguy hiểm bất thành linh. “Cái bí mật” ẩn bên trong ấy như muốn làm anh thổ huyết mỗi khi nó tự bùng nổ ra. Nó không những sâu sắc mà còn rất cao thâm. Cuối cùng thì anh cũng thở ra hơi, rồi anh nhìn người vợ đang nằm một cái dáng tương đối quỵên rũ trên giường:

- Tại sao phải mang thuốc tảo bón?

- Không phải sao? Ở trong đó lâu như vậy tưởng anh bị tảo bón chứ?

Trí tưởng tượng của Đường Thi bay cao và xa như vậy đến bao giờ anh mới tóm được nó đây? Quang anh ngồi xuống mép giường, rồi cố tình làm vẻ mặt nghiêm nghị để nói chuyện với con người không biết trời cao đất dày kia:

- Rốt cục là có chuyện gì? Sao tự dưng lại điên điên khùng khùng sang đập cửa phòng người ta?

Đường Thi nhếch môi cười nhạt. Cô giơ bàn tay của mình lên ngấm ngấm và trả lời thản nhiên. Cái thản nhiên đó là cho Quang anh muốn dựng tóc gáy:

- Bố em và cô An Hợp ngày mai sẽ đến đây.

Quang anh không những dựng tóc mà còn thấy chân tay mình bủn rủn như bị ai đó kích điện vào. Thật quả là nói cấm có sai, những lời Đường Thi đưa ra khỏi miệng đều là những từ ngữ chống chỉ định với người yếu tim. Anh thở không ra hơi, thế thào nói:

- Sao...sao lại đến đây?

- Có việc thì mới đến. Em sang đây cũng là vì chuyện này. Nếu bố thấy chúng ta không hòa hợp, chắc chắn người chết sẽ là anh. Em là người tốt, không phải dạng lấy việc tư để trả thù riêng, cho nên mới sang đây nói với anh để...“chúng ta” cùng bàn kế hoạch.

Quang Anh thấy hai cánh mũi mình hơi cay cay. Sao vợ anh lại có lòng tốt như vậy? Mấy ngày qua không phải ăn nhiều quá, rồi bội thực, rồi nó phát tác luôn cả lên não bộ đó chứ? Anh bắt đầu ngồi sấn lại gần. Cầm lấy tay Đường thi nói với giọng cảm kích:

- Vậy sao? em muốn chúng ta làm hòa?

Đường thi hất hàm nói:

- Em có nói như vậy sao? Ý em là giả vờ ấy, sau này bố em và cô An hợp đi rồi chúng ta sẽ lại như cũ thôi.

- Tại sao?

Đường Thi đưa tờ báo lên giả vờ đọc đọc, nhưng miệng thì vẫn nói:

- Anh hỏi buồn cười thế? Chẳng phải anh nói, em với anh như mèo và chuột hay sao? Vờn nhau sống vui qua ngày hay sao? Bây giờ chúng ta đang làm như thế đấy?

Quang Anh cứng người, rồi lại từ từ thả lỏng. Quá trình đó sao mà khó khăn. Anh nhận thấy được rằng mình quá hồ đồ. Dẫu rằng tức nước thì có thể vỡ bờ...Nhưng rõ ràng nước còn chưa dâng lên, anh vỡ cái gì cơ chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tóinghi lui. Đường Thi từ trước đến giờ ngoài chuyện đầu khẩulớn tính

thiệt hơn với anh ra thì cô ấy hoàn toàn nhượng bộ anh về mọi việc. Tất nhiên là không tính chuyện trước kia, khi hai người còn như nước với lửa.

Lúc anh đi ăn cùng Sam Thái, cô ấy có tức giận, nhưng rồi cũng bỏ qua. Lúc “đại gia đình” của cô ấy gây khó dễ cho bố mẹ anh, nhưng tuyệt nhiên lại không để họ động đến anh. Lúc anh... có “nhu cầu” tất nhiên là cô cũng như con hổ cái khiến anh chao đảo và mê mẩn đến từng phút giây... vân vân... Thực ra, làm gì có nước mà dâng cơ chứ?

Đường thi theo dõi từng nét mặt của Quang Anh. Trông anh ta chẳng khác gì một con tắc kè hoa, sắc mặt cứ thay đổi liên tục khiến cô muốn đưa tay tát ấy cái để nó đỏ lừ lên. Như thế còn dễ nhìn và cũng đỡ đau mắt.

- Sao thế đồng chí?

Quang Anh cười cười như một bệnh nhân mới trốn viện, đang hết sức hạnh phúc vì thoát khỏi sự cùm kẹp của mấy vị bác sĩ. Anh nói giọng khàn khàn:

- Không có gì? Thế cũng tốt. Nhỉ?

Tốt cái đầu anh ta! Đường thi lườm cho Quang anh một phát chim mẹt. Như xuyên qua cả người anh và dừng lại ở nơi sâu kín nhất.

- Ở chung một phòng đi. Em sẽ dọn qua đây.

Quang Anh chỉ ồm ừ vài câu. Thực ra trong lòng anh đang có niềm vui khó nói thành lời. Anh đã mong cô “chuyển khẩu” qua đây lắm rồi. Khi ngoảnh lại đã thấy dáng của Đường Thi khuất sau cánh cửa.

Một lúc sau, cô quay lại với một chiếc vali to bự chẳng, hoàn toàn có thể đè chết người. Quang anh nhủ mày rồi chạy nhanh ra đỡ hộ chiếc vali từ tay cô.

- Em nghỉ đi, để anh sắp quần áo giúp em.

Đường Thi thản nhiên thả tay ra làm cái vali rơi cái ịch xuống. Qua đó ta cũng thấy được bàn chân của Quang Anh đang thò ló dưới hòn đá bằng vải kia. Khi cô quay người lại, cái mà cô nhìn thấy chỉ là một cục thịt đang không ngừng đỏ. Để xem anh ta nhìn được tới mức nào.

Quang anh mím môi rồi từ từ nhấc “kho” hành lý di động của Đường Thi. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là cô ta có tình, hoàn toàn có tình. Cô ta có đã tâm đầu ý hợp vào hoàn cảnh ngồi xe lăn thay cho xe hơi đến lúc về già đây mà.

Đau là vậy nhưng tuyệt nhiên, Quang anh không hề kêu ca lấy một tiếng. Đúng như các cụ ngày xưa nói “thời thế tạo anh hùng”. Trong cái hoàn cảnh mạng sống đang treo lơ lửng, hờ hững trước gió thế này, đồng chí Quang anh bỗng trở thành một anh hùng. Đúng là một anh hùng... rơm của thế kỷ 21.

Tối hôm đó, Quang Anh lại một lần nữa làm “anh chàng nói dối”, anh để Đường Thi ngủ giường còn mình thì chấp nhận làm mấy cái bản thảo “tự nghĩ”. Trên thực tế, mấy bản thảo đó là những trò chơi điện tử, mở cửa 24/24 cho các game thủ cày đêm.

Đường Thi cũng chẳng thèm để ý, lăn quay ra ngủ ngon lành. Thỉnh thoảng còn lẩm bẩm mấy câu cho gọi là “ta đang mê sảng”. Mấy câu đấy kiểu như thế này:

- Giết đi, mày giết tao đi - Đây chắc hẳn là một giấc mơ mang tính chất hành động.

- Anh yêu, chúng ta tiếp tục chứ? - Giấc mơ này không khỏi làm Quang anh phải chạy vào nhà vệ sinh. Làm gì thì làm, chỉ cần ngăn được ham muốn đang cuộn dâng trong người là được rồi. Sau khi chấn tĩnh lại được, anh mới thấy hoài nghi, người trong giấc mơ ấy là ai?

- Bố, cô An Hợp!... Quang Anh không có tội, hãy tha cho anh ấy... đừng, từng xéo đến chết thì thà ném anh ấy xuống biển còn hơn - Quang Anh đang chơi hăng say, nghe thấy Đường Thi nói mê như vậy lập tức chết đến mấy mạng rồi bị chủ phòng kick rangeloại. Cái gì mà từng xéo đến chết? Cái gì mà ném xuống biển? No, cả hai cái này, chẳng thà cho anh tự cắn lưỡi mình còn hơn. Nhưng mà suy nghĩ kĩ ra, đây chẳng phải là một lời cầu xin cho anh hay sao? Nghĩ thế, Quang Anh không kìm được mà tủm tỉm cười.

Lại một buổi sáng đẹp trời nữa ở thành phố này. Tính đến nay, cả Quang Anh và Đường Thi đã vất vưởng ở đây hơn 2 tuần rồi. Thời gian sao mà trôi nhanh, nhưng sự rạn nứt giữa hai người vẫn chẳng thay đổi gì hết. Là ai đang cứng đầu cứng cổ đây?

Đường Thi thức dậy thấy Quang anh ngủ gục trên bàn máy tính. Cô đưa mắt ngắm nhìn anh, từ vàng trán cho đến đôi môi. Từ thân hình cho đến phong thái, tất cả đều tuyệt mỹ. Từ trước đến nay, cô đương nhiên là không bỏ ra thời gian để ngắm anh lâu như vậy.

Đường Thi bước xuống giường, cô vỗ vỗ nhẹ vào vai Quang anh gọi:

- Này!

Quang Anh hoàn toàn không nhúc nhích. Đường Thi mím môi kiên trì kéo anh ta ra khỏi giấc mộng ngàn thu lần thứ hai:

- Ê!

Cũng không thấy động tĩnh gì. Đường Thi thở dài một hồi, cô kiểm tra lại mồm miệng xem có mùi không rồi mới ghé sát vào tai anh ta thì thầm mùa xuân rằng:

- Bỏ đến rồi kìa!

Quả nhiên có hiệu lực. Không những thế, hiệu lực còn thừa thãi khiến Quang Anh đổ cả người lẫn ghế ra đằng sau.

Đường thi thấy thế vội cười như nắc nẻ. Sao lại có phản ứng như vậy cơ chứ?

Quang Anh đưa tay xoa xoa cột sống đáng thương của mình, rồi lại quay ra phía Đường Thi lườm cho cô một cái đầy âm khí. Sao lại có người đùa ác như vậy cơ chứ? Biết rõ phản ứng tự nhiên của anh nó thế rồi mà còn mang ra chà đạp rồi cười như bưng người ta cù vậy. Rõ vô duyên!

Quang Anh tức tối đi thẳng vào nhà vệ sinh rồi đóng sầm cửa lại. Anh ở lì trong đó khiến Đường Thi không ngừng gọi lớn bên ngoài:

- Đừng có lập doanh trại ở trong đó. Anh cứ rụt đầu như vậy thì em “chiến” với anh kiểu gì đây?

Tiếng xả nước cùng tiếng của Quang anh hòa làm một. Một màn điệu nghệ...day dứt lòng người:

- Không đợi được thì chạy sang phòng khác. Phòng này không tiếp những con người bị bại liệt dây thần kinh sợ hãi.

- Anh nói ai bại liệt?

- Ai thì người đấy tự biết, còn để người ta nói ra sao? Hay là cả não cũng bại luôn rồi?

Vì có gì mà lời nói của anh ta lại sắc đến như vậy? Ở trong đó ngoài xà phòng và sữa tắm ra thì còn có gì để ăn? A, còn một thứ! Nhưng có lẽ không cần nói ra thì mọi người cũng biết.

Rồi Đường thi tự cho là mình đã đoán đúng. Cô liền gấp người xuống và cười, vừa cười vừa nói:

- Được được. Bây giờ anh ra ngay đây đi, em bại não rồi thì anh cũng không cần đề phòng như thế chứ?

Lập tức cánh cửa phòng tắm được mở ra. Một làn khói hay nói cách khác là một làn hơi nước trắng xóa bốc ra ngoài, khiến cho Đường Thi vừa có cảm giác tò mò, mà lại vừa có cảm giác hơi sợ.

Một thế lực đen tối nào đó đã thả bom mù để bắt cóc con người nhỏ bé, ngoài bộ óc để trồng rau thơm, tăng tỉ lệ nông nghiệp cho nước nhà ra thì không còn gì khác ư? Không, có lẽ dạo này cô xem phim hành động quá nhiều rồi.

Đường Thi nhẹ nhàng bước vào. Cái nhà tắm này thật là cao cấp quá đi, giữ hơi nước cứ phải gọi là khiến cho người tachết ngột trong đó thì mới chịu được. Trong làn hơi nước chực tan biến ấy, lối đi sao mà mát mẻ. Bỗng bàn tay cô bị kéo giật về một phía. Như muốn giúp cô tìm ra lối thoát.

“ùm”.

Ngoài nước văng tung tóe vào mắt vào miệng, rồi nhanh chóng ngấm vào váy ngủ ra thì chẳng còn gì. Khi mà mắt đã quen với nơi đây rồi, cái cô thấy được nữa chính là vẻ mặt đắc ý của Quang anh. Anh ta giám kéo cô vào bồn tắm.

Đường Thi định nhੌm người lên thì lại bị anh ta ấn xuống. Hờithở gấp gáp của anh phả vào người cô. Thành ra đã nóng nay càng nóng hơn, chỉ muốn trút bỏ bộ váy ngủ ra ngoài. Đường Thi quát lớn:

- Đờ em dậy! Ướt hết rồi.

Quang anh vừa cười vừa giữ chặt người cô lại. Tay anh như gọng kìm khóa mọi đường trốn thoát của cô:

- Chẳng phải em bảo muốn “chiến” hay sao? Có giỏi thì thoát đi.

Đường Thi vùng vẫy, sau một hồi, chiếc váy ngủ của cô đã bết dính cả vào người tạo lên những đường cong tuyệt mỹ. Đúng là sản phẩm chất lượng cao của tạo hóa! Cô đưa tay tát tới tấp vào người Quang anh khiến da thịt anh trong phút chốc đã đỏ ửng lên.

- Em nói lại lần cuối. Còn đùa nữa là anh chết chắc đó.

Quang anh cười cười rồi buông người cô ra. Anh không đỡ cô dậy, chỉ nhੌn nhੌ ngắ nhìn con mồi đang khổ sở sau một hồi vùng vẫy.

Đường Thi mặt đỏ tía tai loạng choạng đứng dậy, đầu tóc thì bù rừ như mấy nhân vật điên loạn trong vài bộ phim nào đó. Nhưng tất nhiên là trông cô lúc này còn quyến rũ hơn cả lúc bình thường. Đường Thi vơ lấy chiếc khăn tắm cạnh đó cuốn lên người mình rồi nhảy bổ người về phía Quang anh. Cô dùng cánh tay kẹp đầu anh lại và ra sức dứt lấy bộ tóc cũng không kém phần long trọng của anh. Vừa thực thi hành động đã man đó, Đường Thi vừa cười lớn và nói:

- Anh dám dੌ trò bỉ ੌi với em sao?

Quang anh chỉ biết kêu la như lợn bị chọc tiết:

- Dừng tay, em mà còn dứt nữa là chồng em hੌi đấy.

- Hੌi à? Anh hੌi được thì hੌi luôn đi.

- Em muốn bị phát hiện trước mặt bố sao?

Đường Thi lập tức buông tay, cô biết thừa vừa nãy Quang anh đủ sức để nạt lại cô. Thế mà anh không làm, lại mặc sức cho cô hành hạ. Trong lòng cô bỗng nhiên giấ lên một sự ấ áp, một sự vui mừng. Và thêm một cảm giấ buồn cười nữa. Đường Thi gੌi vào mé bồn tắm, đưa tay vờn nước rồi lại té nhẹ lên người Quang Anh. Cô nheo mắt nói:

- Anh sợ bố em đến thế sao?

Quang anh trả lời theo lẽ tự nhiên:

- Phải. Sợ bố em còn hơn cả tử thần.

Đường Thi ngửa cổ cười khanh khách. Quang anh không phải là người đầu tiên sợ bố cô như vậy. Ngay đến cả cô cũng còn sợ bố cô như chuột sợ rắn cơ mà. Rồi cô nhìn Quang anh hỏi tiếp:

- Vậy anh có sợ em không?

Quang Anh liền ra sức hất nước lên người Đường Thi, rồi lặnh lấy mấy hành động thô bạo từ phía cô. Lúc này anh mới nói:

- Đấy, em như vậy anh không sợ sao được!.

- Ý anh là em đang “bạo lực gia đình” ấy hả?

Quang Anh nằm ngửa người ra bồn tắm. Thân thể anh đỏ ửng lên vì mấy cái đánh của Đường Thi. Từng cơ bắp rắn chắc lộ lên khiến nhiều người mơ ước. Cái này đương nhiên Đường Thi cũng nhìn chán mắt rồi:

- Bạo lực á? Còn hơn thế nữa ấy chứ. Em đang hành hạ chồng đấy.

Đường Thi nhúu đôi mày xuống rồi nói:

- Anh có là đàn ông không thế? Sao lại để vợ trèo đầu cười cổ như vậy?
- Anh là đàn ông nên mới chịu được em đến giờ đây! Ý anh nói là nhịn nhé.

Đường Thi vỗ vỗ mặt Quang Anh theo kiểu hài lòng. Rồi cô đứng lên toan bước ra ngoài. Trước khi đi cô không quên nhắc:

- Nhanh lên, chúng ta còn đi gặp bố.

Vậy là quan hệ song phương giữa hai người vẫn hết sức mập mờ. Chưa có tuyên bố nào mang ý hòa giải hay tiếp tục chiến tranh được đưa ra. Rốt cục thì đến bao giờ những con người xung quanh hai thái cực này mới được bình yên? Những người trong khách sạn đang không ngừng la ó vì họ. Bởi vậy mà các cụ mới có câu “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết”.

19. Chương 22

Chương 22: Đối phó với các vị tiền bối tập 1

Quang Anh và Đường Thi tay trong tay ra sân bay đón hai vị tiền bối thuộc hàng khủng! Trời cao và trong vắt, những vệt nắng sớm trải dài trên con đường nhựa. Phố xá tấp nập, người đi kẻ lại như mắc cửi. Hai con người đứng trước sảnh của khách sạn, mỗi người nhìn một phía. Bàn tay đan chặt trông thật là lãng mạn!

Bỗng, một chiếc xe taxi đi tới, hai người lại tiếp tục cảnh tay trong tay bước xuống. Suốt quá trình đó, ai bảo họ đang giận nhau cơ chứ?

- Này! Bỏ ra - Đường thi quát lên.

Quang Anh định ngồi lên trên ghế lái phụ thì nghe thấy tiếng Đường Thi the thé như vậy. Anh nhếch môi rồi buông tay cô ra. Đúng là ghế lái phụ không thể đủ chỗ cho hai người ngồi.

Xe chạy bon bon trên đường, từng hình ảnh lùi xa dần, xa dần như một thước phim sống động và đầy màu sắc. Đường Thi chăm chú vào ”bộ phim mà mình đang theo dõi, rồi cô lại bất chợt nhận ra: Đã lâu cô chưa về nhà rồi.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tại sao cô phải ở đây lâu như vậy nhỉ? Chỉ vì cái tên đang nhõn nhõn ngồi hàng ghế đầu hay sao? Không, nghĩ đến đây, Đường Thi lắc đầu nguây nguây. Cô sao có thể bị chi phối bởi đàn ông cơ chứ? Trước kia cô đâu có như vậy. Chẳng lẽ ở cùng Quang Anh nhiều, đầu cô cũng bị úng thủy giống hần rồi hay sao?

Nếu là trước kia, khi biết hần ngoại tình, cô sẽ tát cho tên cẩu sùng cô chừng năm cái, đập cho hần chừng mười cái, dứt cho hần từng 5 búi tóc gì gì đấy. Nhưng tất nhiên là chưa có chàng trai yêu quý nào có lá gan to bằng lá khoai để được cô làm cho điều ấy. Còn lần này thì sao? Lần này đã có tên gương cổ ra rồi mà cô lại không thể chém. Thật là cô còn ngất ngừ làm gì cơ chứ? Sợ dao cùn hay sao? Hay là sợ làm đau kẻ yếu? Cô không lí giải nổi. Chỉ biết rằng, chắc chắn não mình đã bị teo mất đi một nửa.

Quang Anh cảm thấy ánh mắt đằng sau đang không ngừng chia về mình. Anh làm gì sai à? Không có. Là do đã đến giờ hoàng đạo để cô ta lên cơn. Mặc kệ đi.

Ra đến sân bay, ngồi chờ mất một tiếng mới thấy hai vị lão thành cách mạng, mỗi người một cái kính râm to bự chẳng hùnghổ đi đến. Khi thấy Quang Anh và Đường Thi đứng thẫn thờ như bọ ngổ, An Hợp liền lay tay Liêu Tuấn nói:

- Anh này, hai đứa không vui mừng khi chúng ta đến đây sao?

Liêu Tuấn quan sát vào hai con người nhỏ bé ở đằng xa. Đúng là thấy chúng không hề niềm nở với mình thật. Điều này khiến ông lo ngại. Hay là hai đứa nó bị trĩ thật? Tuy lần trước con gái ông đã dính chính. Nhưng ông nghi lắm, vợ vẫn chứng nó bị rồi thấy tự ti với đời mà phải gặt phất cái căn bệnh ấy đi. Nghĩ thế, Liêu Tuấn vỗ vỗ vào bàn tay An Hợp, tỏ ý đồng cảm. Không ngờ bọn trẻ bây giờ lắm tài mà nhiều bệnh quá.

Thực chất là thế này.

Quang Anh và Đường Thi đã đến đây trước một tiếng, cả hai đều là những con người có sức chịu đựng không được tốt cho lắm. Hơn nữa, một người là tiểu thư, một người là công tử. Hầu như chưa bao giờ phải sống trong cảnh chờ đợi ai, cho nên khi phải đứng đợi như thế này đã khiến mặt họ chảy dài ra hàng kilomet.

Quang Anh là người tinh mắt, anh vừa nhìn thấy bố vợ và An Hợp thấp thoáng trong biển người ở sân bay thì liền đưa tay lên vẫy vẫy:

- Bố!

Đương nhiên là hai người, chẳng ai nghe thấy gì.

Đường Thi đứng bên cạnh có quay ra nhìn anh, chưa bao giờ cô thấy anh có bộ dạng trẻ con như thế này. Giống như một đứa trẻ mong mẹ trở về trong một chuyến đi xa nào đấy. Thật đáng yêu.

Bất giác, Quang Anh bị Đường Thi véo một cái vào má và nhận lấy một nụ cười của cô. Trước hành động như vậy, anh không ngạc nhiên thì không chịu được. Thế là đôi mắt anh lại mở ra nhìn Đường Thi. Cô ấy cũng đang nhìn anh, đôi mắt bồ câu đẹp để dướn lên, hàng lông mi dài thỉnh thoảng rung rung vì một cái chớp không có chủ ý. Cho dù biết cô là Đường Thi, biết cô là “Đát Kỷ tái thế”, nhưng anh vẫn không khỏi ngỡ ngàng vì vẻ đẹp của cô lúc này.

Người ta nói con gái bây giờ đẹp bởi son phấn, nhưng theo anh, son phấn chỉ đáng làm nền cho Đường Thi! Làn da của cô ấy chỉ thoa một lớp kem mỏng bên ngoài, đôi môi nhỏ xinh có bôi một lớp dưỡng bóng. Thế thôi, trước kia anh đã những tưởng cô ấy phải trang điểm rất nhiều. Nhưng nhìn kĩ thì hoàn toàn không phải, cô ấy gần như là để khuôn mặt của mình tự nhiên.

- Đây hai đứa! - An Hợp cắt ngang cái cảnh quay đầy lãng mạn của đôi bạn trẻ. Kể này nhìn kể kia, kể kia cũng hau háu nhìn lại, khiến cho ai đi qua đều thấy tò mò.

Đường Thi niềm nở chạy đến chỗ An Hợp. Đôi guốc nhọn gõ lộp cộp xuống nền gạch tạo nên những âm thanh vui tai. Giống như một điệu R’B nhịp nhàng. Đường Thi cười tươi nói:

- Mẹ!

Khi tiếng “mẹ” được thốt ra thì cũng là lúc cả ba người kia như thành những vị khách đi du lịch ở Bắc Cực. Toàn thân đông cứng, mặt mày trắng bệch và ngệt ra.

- Cháu vừa nói gì? - An Hợp như không tin vào tai mình nên liền hỏi lại.

- Con nói là “mẹ”

Liêu Tuần giả vờ không nghe thấy gì, ngại ngùng quay đi trong tiếng ho khan.

Quang Anh thì vẫn đực mặt ra đấy chẳng hiểu cái gì sất.

- Sao em lại gọi cô ấy là mẹ?

Đường Thi trừng mắt lên với Quang Anh, cô nói:

- Anh hỏi buồn cười thế? cô An Hợp và bố em bây giờ nguyện nâng khăn sửa túi cho nhau rồi. Không gọi là mẹ thì là gì? - Trùng mắt xong, Đường Thi liền nháy nháy ra hiệu cho Quang Anh lấy lòng An Hợp nếu không muốn để bà phát hiện.

Quang Anh tất nhiên là sẽ hiểu ngay ý của Đường Thi. Anh vội vàng xách chiếc vali đang đặt ở bên cạnh An Hợp. Răng miệng thì khoe hết sức có thể:

- Mẹ vợ à! Chúc mừng mẹ nhé.

Nghe những lời mật ngọt như thế này dù có là An Hợp nổi tiếng sắc lạnh thì cũng phải mừng thầm. Bà về bề ngoài coi như không có ý kiến, nhưng bên trong lúc phủ ngữ tạt đang nổi cơn thịnh nộ ăn mừng rồi.

- Hai đứa quấy này. Ăn nói linh tinh cái gì thế?

Liêu Tuấn cuối cùng không chịu được nữa đành phải chạy đến phá đám. Ông không quen mấy cái không khí ngột ngạt đến như thế này.

Quang Anh và Đường Thi thấy hai người bỏ lên đằng trước thích nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm. Cửa ải đầu tiên đang qua, bộ dạng của hai người đã được lấp liếm.

Khi Liêu Tuấn và an Hợp đang chuẩn bị lên taxi thì Quang Anh chợt nắm tay Đường Thi rồi nói:

- Vợ à, chúng ta cũng như bố mẹ vợ thì tốt biết bao.

Đường Thi nhếch môi cười nhạt rồi văng bả tay đang nắm lấy tay mình ra. Cô nhìn Quang Anh bằng ánh mắt đầy khinh khỉnh và nói:

- Anh chán đi phục vụ người khác rồi à?

Quang Anh cảm tưởng có vài cơn phong ba bão táp đổ bộ vào lòng mình, khiến cho nó tan hoang xơ xác cả đi. Quạ và diều hâu bay vù vù trên đầu báo hiệu cho kế hoạch giảng hòa đầu tiên đã thất bại một cách thảm hại.

Hai vị tiền bối đi xe đến chỗ của Len. Họ không ở khách sạn vì họ thấy chỗ của Len còn tốt hơn mấy khách sạn nơi đây gấp mấy lần. Trước khi đi, họ không quên hẹn đôi bạn trẻ buổi chiều nay đến bể bơi. Hi vọng các bạn ấy có thể bớt chút thời gian của mình mà cùng họ tham gia hoạt động bơi lội này. Đôi bạn trẻ chỉ biết nhìn nhau mà gật lấy gật để. Họ thấy mình nên đổi tuổi tác cho hai người kia mới đúng. Quả nhiên có chút tình yêu vào là sinh lực dồi dào hơn cả thanh niên.

Quang Anh và Đường Thi bước vào phòng. Vừa đóng được cửa vào là cả hai người cùng ngã luôn người xuống giường. Không ai nói với ai câu nào, mỗi người có một suy nghĩ. Nhưng chẳng ai biết được họ đang nghĩ gì.

- Chúng ta...như thế này liệu có ổn không?

Quang Anh quay mặt sang phía Đường Thi. Lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi sợ hãi trong giọng nói của Đường Thi. Lúc trước, anh chỉ biết cô qua vẻ ngạo mạn, tự tin và đầy quyết đoán. Chứ không phải là điệu bộ ngấp ngừng xen lẫn sợ hãi như thế này. Ánh mắt của cô ấy nhạt nhòa một thứ gì đó mờ ảo, xa xăm. Trông cô ấy hôm nay vẫn rất xinh, rất đẹp...nhưng cũng rất lạ. Trước đó, không phải cô ấy rất tự tin hay sao? Đùng một cái lại thấy hào khí sục giảm như quả bóng hết hơi vậy?

- Sao? Em sợ cái gì chứ?

- Em không sợ! Ý em nói là chuyện của anh với em, chúng ta cứ mãi chờ hững như thế này liệu có ổn không? Bố em và cô An Hợp đã hạnh phúc rồi, chỉ sợ đến lúc bố em phát hiện chúng ta từ đầu tới cuối chỉ là giả dối thì ông sẽ tức giận đến độ đột quỵ mất.

Quang Anh xoay người, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Đường Thi, neho đôi mắt ấm áp của mình nhìn cô đầu trôi mền:

- Em không thấy chúng ta đã thay đổi hay sao?

- Thay đổi ư? Em chỉ thấy chúng ta đang chơi một trò chơi thôi.

- Chỉ ít thì cũng không phải là anh chơi, anh nghĩ mình đang thật lòng.

Đường Thi thoáng ngỡ ngàng vì câu nói của Quang Anh. Nhưng chỉ là thoáng qua thôi, vì khi Quang Anh định tiến sát lại cô dẫn chân đạp cho anh ta một cú chí mạng khiến anh bay luôn xuống đất. Đạp xong, cô không quên hỉ mũi nói lớn:

- Anh nghĩ mình có đủ cấp độ để lừa em hay sao?

Quang Anh vừa ôm chỗ đùi bị đạp vừa rên rĩ:

- Em có biết suốt chút nữa em đã biến chồng mình thành thái giám không?

Đường Thi đổ người xuống giường, vắt chân lên đầu gối rồi cười ha hả. Tiếng cười giòn tan, khiến anh nghĩ ai đó phải vỗ vụn. Sau đó, cô nói bằng một giọng the thé:

- Thôi đi anh! Cái loại anh làm sao có thể biến thành thái giám cơ chứ? Mà em nghĩ, nếu anh có thành thái giám thì cũng nhất định có cách để mình làm người bình thường.

Quang Anh không hiểu cái ẩn ý sâu xa mà vợ mình nói:

- Là sao?

- Vì anh tiếc, còn rất nhiều mỹ nhân thập toàn mà anh chưa nếm trải. Không phải sao?

Quang Anh tức nổ đom đóm mắt. Những ý nghĩ tôn vinh vợ mình trước đó như là đóa hoa, như một miếng bánh thơm ngon, như một viên ngọc sáng ngời...thì giờ đây anh lại thấy cô ta giống một đồng phân bốc mùi.

Rồi anh đứng dậy. Hậm hực nằm xuống bên cạnh Đường Thi, toan ngủ một giấc vì buổi sáng nay giấc ngủ bị Đường Thi phá đám. Nhưng còn chưa kịp nhắm mắt. Phía ngực anh đã có một bàn tay mềm mại trườn vào. Sau lưng cũng vương vất một hơi thở ấm áp. Khiến cho người anh trong phút chốc nóng bừng lên.

Không, phải kiềm chế, nhất định cô ấy đang cố tình quyến rũ để thử sức chịu đựng của anh. Thế là Quang Anh không nhúc nhích, cho dù là rất muốn.

Đường Thi không hiểu mình đang làm cái gì, nhưng thực sự là cô cảm thấy trái tim bỗng dưng nhói nhói khi Quang Anh tức giận. Cô muốn anh không giận cô nữa, cô muốn anh lại dùng ánh mắt trìu mến nhìn cô, cô muốn anh lại dùng đôi tay ấm áp mà vuốt nhẹ mái tóc cô như vừa nãy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là cô đã bị teo não!

Dù biết mình mắc phải căn bệnh nguy hiểm đó, vậy mà cô vẫn muốn làm những hành động mờ ám như thế này. Chỉ để đổi lại một ánh mắt và một đợt bàn tay của anh.

Đường Thi áp khuôn mặt mình vào lưng Quang Anh, cô chưa bao giờ thấy mình ủy mị và yếu đuối đến đáng ghét như thế này. Hơi thở của cô dường như cũng gấp gáp hẳn lên, là do cơ thể anh cũng đang nóng dần dần.

- Em muốn gì? - Quang Anh cố giữ cho giọng nói thật bình tĩnh, nhưng dường như nó vẫn xúc động đôi chút.

Đường Thi không nói gì. Cô chỉ ôm anh chặt như vậy.

Chỉ khổ ối đồng chí Quang Anh, anh thấy người mình cương cứng toàn phần. Sợ rằng cử động thêm một chút là ma sát sẽ tạo ra lửa thiêu đốt cơ thể anh ngay lập tức.

- Đường Thi. Anh muốn ngủ.

Thực ra câu nói đấy là "Đường Thi, anh muốn em!".

Đường Thi im lặng như đã chìm vào giấc mộng rồi.

- Này, anh nóng quá, anh không chịu nổi nữa đâu.

Thực ra là "anh nóng quá, em mà còn giữ nguyên những hành động này là anh cho em biết tay đấy".

Khi sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm thì cũng là lúc Đường Thi buông tay ra. Cô quay người lại về phía anh. Trước khi quay, cô không quên nói:

- Em ngủ đây. Anh đừng lải nhải nữa! - Rồi như nhớ ra gì đó, cô nói thêm - Anh tắm đi, lưng anh chảy nhiều mồ hôi quá, điều hòa đều như thế sao?

Quang Anh rửa thầm trong lòng. Mẹ kiếp, đưa anh vào浴室 rồi lại khiến anh như thăng ngổ trong cái浴室 ấy. Anh thề, anh thề là cả đời này sẽ không quên nỗi nhục nhã ngày hôm nay. Cho anh được tự sướng đặt tên nó là "nỗi nhục sinh lý". Vì anh không thể giải tỏa sinh lý ngay lúc cao trào. Thật là ức chế không chịu được. Sớm muộn gì anh cũng bị bệnh mất, amen.

20. Chương 23

Chương 23: Đối phó với các vị tiền bối tập 2

Buổi chiều, theo như lời hẹn ban sáng, Quang Anh và Đường Thi sẽ đến bể bơi ở chỗ Len. Trong khi Đường Thi còn đang chuẩn bị với đồng quần áo áo lỉnh kỉnh thì Quang anh lại nằm ườn ra giường với điệu bộ chán nản. Đường Thi thấy vậy ném vội chiếc mắc quần áo về phía Quang anh. Cũng may là anh có một chút võ nên tránh né được. Chứ cái mắc kia mà tương thẳng vào mặt thì anh chỉ có nước bán công ti để vào viện thẩm mỹ. Quang Anh uể oải nói:

- Sao nữa đây?

Đường Thi hất hàm:

- Anh không dậy chuẩn bị đi. Xem kìa, anh đang mặc độc chiếc quần đùi thôi đấy. Định mặc cái thời trang mát mẻ ấy ra đường hay sao?

- Tí nữa anh sẽ mặc thêm một chiếc áo pull và đeo một cái kính cho hợp cảnh là được chứ gì?

Đường Thi vút đồng quần áo lên giường, cô cũng bò lên theo đó đến chỗ Quang Anh. Dùng đôi mắt chớp chớp như muốn quyến rũ nhìn anh:

- Quang Anh mà em biết không phải là một thằng cha lòi thôi như thế!

Quang Anh đẩy tấm thân đang dần dần đè lên người anh ra. Anh phải cự tuyệt cô ta ngay lập tức, tránh trường hợp chốc nữa anh lại phải chạy vào nhà vệ sinh giải quyết.

- Cảm ơn vì lời khen của em. Nhưng anh mặc đẹp là để cho ai ngắm? Chẳng phải dù có mặc đẹp thế nào thì “người ta” cũng không thích hay sao?

Đường Thi mỉm cười, một nụ cười đẹp mê ly. Đảm bảo rằng, có 10 thằng đàn ông thì có đến 11 thằng bị dụ hoặc bởi nụ cười này.

- Thôi nào. Dạo này anh như trẻ con thế?

- Anh đang ước mình được làm trẻ con đây.

Đường Thi ngồi dậy rồi nói:

- Nhưng dù sao thì em cũng không thích chồng em ăn mặc lòi thôi!

Nghe thấy câu nói này, Quang Anh lập tức nhổm người dậy. Cô ấy vừa nói cái gì? “Chồng em”? Ôi! Nghe nó mới ngọt ngào và thuận tai làm sao. Thế là, trong giờ phút quá khích, anh đã nắm chặt lấy tay Đường Thi nói trong nỗi xúc động:

- Em vừa nói gì? Em không thích ai ăn mặc lòi thôi?

Chỉ là một câu nói thôi mà đã khiến công tử phong lưu đa tình, hằng ngày nghe mấy em xinh tươi nói như rót mật vào tai mà vẫn thấy chán phải trào dâng cảm xúc như vậy. Đương nhiên là Quang Anh không hề để ý đến sự thay đổi này.

Đường Thi chợt cười thầm trong bụng. Hóa ra Quang anh chính là một anh chàng cả đời chưa được nghe lời nói quá một gram đường. Nếu không thì cô chỉ nói có mấy ngôn từ thường ngày thôi mà anh ta đã sắp vái quỳ cô rồi. Kể ra thì cũng đáng yêu đó chứ?

Đường Thi chớp chớp mắt trả lời:

- Em nói là em không thích anh ăn mặc lòi thôi.

Quang Anh vẫn kiên trì đi tìm câu nói làm mình trở nên yếu mềm:

- Không phải. Thay cái từ “anh” đi bằng cái từ lúc đầu em nói đấy.

Đường Thi giả ngu không nhớ câu nói của mình lúc đầu. Mắt cô đảo đi đảo lại như rang lạc. Khuôn mặt cô lúc đó trông đến tức cười. Khiến cho Quang Anh từ hi vọng chuyển sang tuyệt vọng. Anh hất tay đứng dậy và nói:

- Thôi bỏ đi. Em đợi anh, anh thay quần áo.

Bể bơi ở chỗ Len hóa ra là một bể bơi trong nhà kính chừng vài chục mét vuông chứ không phải là bể bơi lộ thiên như Quang Anh tưởng tượng. Hóa ra thì Đông Bang hội tài chính không phải là lớn... mà là quá lớn. Nó có thể đè bẹp cái tập đoàn phim ảnh của anh.

Quang Anh mặc một chiếc quần ngắn thấp thoáng đầu gối màu trắng, áo thể thao trắng, mũ lưỡi trai trắng và cái kính râm màu đen. Trông anh vừa trẻ trung lại vừa năng động. Tuy là đi bơi mà anh mặc như đánh tennis thì cũng không sao, chỉ cần đẹp là được. Với con mắt của Liêu Tuấn thì ông ta thấy rất hài lòng về gu ăn mặc của con rể. Đường Thi con gái ông ngắm người chuẩn ra phết!

Quang Anh bước đến chỗ bố vợ, ông đang ngồi trên mép của bể bơi, dường như đã bơi được một lúc rồi. Quang Anh cười cười:

- Con chào bố! - Rồi lại quay ra cả phía An Hợp - con chào mẹ!

An Hợp mặc một bộ đồ tắm hai mảnh. Bà đã bước qua tuổi 40, nhưng những đường cong trên cơ thể còn nóng bỏng hơn cả thiếu nữ đôi mươi. Làn da nõn nà không một chút vết của sự lão hóa. Phần bụng, dù có nhìn lòi mắt cũng không thấy chút mỡ thừa nào. Quả là một vẻ đẹp “ăn thịt người”! Khi An Hợp nghe Quang Anh chào như vậy thì mắt rời khỏi quyển tạp chí. Bà hướn mày nhìn Quang Anh, xem ra là khá hài lòng với kiểu xưng hô vừa rồi. Nhưng sao chỉ có một mình Quang Anh?

- Đường Thi đâu con?

Quang Anh ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó rồi trả lời:

- Cô ấy đi thay quần áo tắm. Sẽ ra ngay bây giờ ạ!

- Con không định tắm à?

Quang Anh mỉm cười đáp lại:

- Con không.

An Hợp vẫn dò hỏi:

- Không biết bơi sao?

- Rất giỏi là đằng khác.

- Ồ! Vậy ta muốn con bơi thi với ta.

Quang Anh cứng họng không nói được gì. Anh không muốn bơi là vì sợ sẽ bị Đường Thi chơi xấu. Dù sao thì cái bể này sâu cũng phải 2m, cô ấy có ý đồ thì chắc chắn anh sẽ không thoát được cảnh uống nước no khỏi ăn cơm. Nghĩ lại, anh thấy mình đã trở lên dễ phòng người vợ xinh đẹp đến gian xảo của mình từ khi nào vậy nhỉ? Còn bây giờ thì sao? Cái mồm đã làm hại cái thân anh rồi. Thà lúc đó chịu nhục một tí, nói không biết bơi thì đã thoát được. Quang Anh thở dài cái thượt. Chợt, anh nảy ra một ý định...

Quang Anh bỗng đứng kêu toáng lên:

- Ai da. Chuột rút, chết rồi!

An Hợp không thèm nhìn Quang Anh, mắt bà vẫn đảo đi đảo lại từng dòng chữ trên quyển tạp chí. Bà nói bằng giọng sắc như dao:

- Chuột rút thì lo mà nắn chân đi. Còn ngồi đó mà kêu ca à?

Quang Anh khóc thầm trong lòng. Bà mẹ kế của Đường Thi còn dãman hơn cả cô ấy. Giờ thì anh đã hiểu tại sao vợ anh lại mang trong đầu những ý nghĩ “độc đáo” rồi. Một bàn tay vô hình chỉ vào người An Hợp và một giọng nói trong thâm tâm Quang Anh vang lên:

- Đây! Nguyên nhân tại sao có những con quái thú đội lốt người là đây thưa các bạn.

Vừa lúc đó, Đường Thi từ đâu bước đến với một thân hình nóng bỏng. Bộ đồ bikini màu đỏ tươi khiến làn da trắng của cô như được thắp thêm sức mạnh. Khuôn ngực đầy đặn, nhấp nhô theo từng nhịp thở. Đôi chân thon dài đến miên man, khiến người ta không muốn rời mắt khỏi nó một giây. Vốn là muốn tìm điểm tận cùng của nó đấy mà.

Quang Anh trong phút chốc thần người ra. Tuy là thân thể của Đường Thi đã không còn xa lạ gì với anh nữa, nhưng tính ra cũng đã lâu rồi anh chưa được nhìn thấy cô ấy ăn mặc một cách nóng bỏng như thế này. Có phải cô ấy có dã tâm hại anh đêm nay mất ngủ không?

Còn Liêu Tuấn và An Hợp vì vẫn bình thản cứ như kiểu đã nhìn chán đến nỗi không muốn nhìn nữa rồi. Xem ra Quang Anh có chút tử thân.

Đường Thi bước đến ngồi lên đùi Quang Anh để thể hiện tình yêu của hai vợ chồng mãnh liệt như thế nào với hai ông bà già. Một cánh tay cô vòng qua cổ Quang Anh kéo sát người anh lại phía mình, tay kia nắm lấy bàn tay ở trên cổ Quang Anh. Trông hai người lúc này thật là nóng bỏng. Đường Thi lắc lư trên người Quang Anh, cô mỉm cười với An Hợp:

- Chúng ta bơi thi chứ?

An Hợp đặt quyển tạp chí xuống nhìn Quang Anh đầy ngụ ý và nói:

- Nghe nói... đã có người muốn tuyên chiến với mẹ rồi.

Đứa nào nói? Đứa nào phát ngôn câu này thì tự lấy dao làm vài đường cơ bản vào cổ mình luôn đi.

Quang Anh hậm hực trong lòng như không biết phải bùng nổ vào đâu. Anh đành hôn chụt vào má Đường Thi để trấn an rồi cười trừ;

- Hi hi. Là anh đấy.

Đường Thi đẩy nhẹ người anh:

- Này, đừng có đùa nữa. Anh có biết có biết anh tuyên chiến với ai không?

- Cái gì mà tuyên chiến chứ? Chỉ là chơi đùa thôi mà. Thắng thua không quan trọng đâu.

Đường Thi không nói gì nữa. Cô đứng dậy rồi ngồi vào mép bên cạnh chỗ của Liêu Tuấn. Cô buông đôi chân dài của mình xuống đùa giỡn làn nước xanh trong dưới bể. Rồi cô lên tiếng rằng:

- Vậy thì để em làm trọng tài đi.

- Được. - Cả An Hợp và Quang Anh không ai dấn ai cùng đồng thanh nói.

Quang Anh lập tức cởi chiếc áo pull trắng của mình ra. Từng thớ thịt của anh nhấp nhô lên một cách săn chắc. Nước da hơi ngăm ngăm càng làm chất đàn ông trong anh tỏa ra một cách mạnh mẽ.

An Hợp nhìn thấy một thân hình tương đối bốc như vậy không khỏi trầm trồ:

- Ô! Đường Thi à, con là người có phúc đấy.

Đường Thi giả bộ không hiểu:

- Có phúc gì chứ?

- Mỗi ngày được sở hữu một con mồi hoàn mỹ như thế này không phải là một cái phúc lớn thì là gì?

Liêu Tuấn nghe thấy thế vội vàng cầu nhẹ lên má An Hợp nói giọng giận hờn:

- Vậy hóa ra anh không hoàn mỹ.

An Hợp nói thẳng thừng:

- Vâng! - Sau đó bà mỉm cười đầy ngụ ý - Nhưng những vết sẹo đó thì em hoàn toàn thích.

Nhìn hai người tình tứ như vậy khiến cho Quang Anh và Đường Thi bỗng dưng thấy ngại. Cảm thấy mình như là con kì đà cản mũi hai người đang ân ái với nhau. Tuy nhiên, ý nghĩ vừa mới được hai người tạo ra thì An Hợp đã dập nát nó bằng một câu nói:

- Được rồi! Quang Anh, chúng ta bắt đầu chứ?

Quang Anh chẳng nói chẳng rằng, anh nhảy ùm xuống bể khiến nước bắn lên tung tóe rồi lại gợn ra những tia sóng nhấp nhô. Quang Anh ngoi lên khỏi mặt nước và vuốt mặt. Anh vừa cười vừa nói rất tự tin:

- Bắt đầu được rồi.

Đường Thi tay cầm đồng hồ bấm giờ, ánh mắt tinh ranh chớp chớp chờ đến thời điểm nhất định. Nhìn hai vận động viên tương đối sung sức thì cô hết sức hài lòng. Khoảng một hai giây sau, cô hô to:

- 1...2...3...bắt đầu.

Quang Anh sải tay rất mạnh, cứ liên tục đập mạnh xuống nước khiến nó bắn ra tứ phía. Khuôn mặt anh đỏ ửng sau mỗi lần vận động cánh tay. Tốc độ của anh tương đối nhanh nhưng theo dự đoán thì có thể sẽ bị đuối sức sớm. Còn An Hợp thì có vẻ nhẹ nhàng và uyển chuyển hơn, nhìn bà dường như là đang nhả một điệu trong nước chứ không phải là bơi. Phần bụng và phần lưng được và vận dụng triệt để khiến cho tốc độ trở lên linh hoạt hơn.

Hai vận động viên đang ngang bằng nhau.

Đến lượt thứ hai.

Quang Anh đã bắt đầu đuối sức, anh giảm tốc độ để lấy lại sức lực. An Hợp dường như không có khái niệm mệt. Bà vẫn rất uyển chuyển và linh hoạt, phong thái như toát ra một ý cười. Cười với đối thủ của mình rằng: “Hãy chấp nhận thua cuộc đi”.

Đường Thi quan sát Quang Anh và An Hợp. Lúc đầu, cô thấy rất hài lòng về những gì mà Quang Anh thể hiện, anh có phần nhỉnh hơn so với An Hợp. Nhưng dường như càng về sau thì anh lại càng đuối. Áp lực của nước đã khiến anh ấy giảm hẳn tốc độ và sức lực. Đường Thi, xét về cả chủ quan và khách quan, Đường Thi sẽ thiên vị Quang Anh hơn. Cô nhủ mảy tính toán. Chỉ cách vài mét nữa thôi là họ sẽ chạm đích. Đường Thi vội vàng lay tay Liêu Tuấn gọi lớn:

- Bó! Bó sao thế?

Chỉ cần có thể, An Hợp đã ngừng bơi và ngoi lên khỏi mặt nước. Bà lo lắng nhìn Liêu Tuấn. Chỉ tiếc rằng đã sập bẫy của Đường Thi mất rồi. Cái mà bà nhìn thấy chỉ là bộ dạng không hiểu gì của Liêu Tuấn và câu nói rất chi là nguy hiểm cho người khác:

- À, ta bị muỗi đốt!

Đường Thi giả bộ thở phào nhẹ nhõm rồi vỗ vỗ vai bố:

- Trời! Con thấy nốt đỏ sưng vù này lại tưởng bố bị bệnh gì.

Liêu Tuấn vẫn ngu ngơ tưởng con gái quan tâm đến mình quá sức nên trong lòng tự hào và hài lòng không kể xiết. Mặt ông cứ thế mà vênh lên để rồi nhận thấy một cái nhìn đến đáng ghét của An Hợp.

Chỉ đợi có thế, Đường Thi vội vàng hô to:

- Quang Anh thắng.

Quang Anh chống tay nhắc thân hình lên mé bể. Anh nằm ngửa người ra thử hồn hển như sắp chết. Không, chỉ cần một chút nữa thôi là nhất định anh sẽ chết. Nhưng anh đang hoài nghi, có phải là do Đường Thi nên anh mới thắng không nhỉ? Sao anh chẳng thấy vầng sáng gì cả?

An Hợp bơi về phía Liêu Tuấn rồi quay ra mỉm cười hài lòng với Quang Anh:

- Tốt lắm!

Đường Thi là bà cũng biết cái ý đồ mà ai cũng hoài nghi của Đường Thi. Bà bỏ qua cho Quang Anh là vì bà đã bị mắc bẫy của Đường Thi. Người thứ hai sau Liêu Tuấn có thể lừa bà. Đúng là cha nào con nấy!

Đường Thi chạy ra chỗ Quang Anh nằm. Cô dùng ánh mắt cười cợt nhìn anh, trông anh giờ đây như một con cá nhỏ bị người ta vớt lên bờ, đang cố thoi thóp phần mang của mình để níu kéo sự sống. Đường Thi ngồi xuống bên cạnh, kéo mạnh người Quang Anh dậy.

Quang Anh đang mệt lại bị Đường Thi sắp sửa hành hạ anh uể oải đáp:

- Thôi nào. Để anh nghỉ đi.

Đường Thi cười khúc khích:

- Sức lực của anh chỉ đáng như thể thôi sao?
- Em cứ thử xuống bơi như anh xem có sống mà ngoi lên đây được không?
- Được rồi. Lên thay quần áo đi, chúng ta đi ăn.

Khi nghe thấy ăn Quang Anh cảm thấy khí quản bỗng nhiên như bịn lại, lực phủ ngũ tạng rạo rực hẳn lên. Nhưng mà tứ chi của anh thì vẫn mềm nhũn ra như cọng bún sợi mì vậy. Đây là kết quả cho việc trước khi bơi anh không khởi động. Cũng may là trong quá trình bơi không bị chuột rút.

- Kéo anh dậy đi.

Đường Thi đỡ mạnh người Quang Anh dậy. Khuôn ngực của cô thoát tẩn thoát hiện trước mắt anh, mái tóc buông thả xuống đã che mắt điểm nhìn. Hương thơm của hoa hồng vương vấn nơi cánh mũi khiến Quang Anh đánh ra là đã đứng dậy được thì đột nhiên lại quỵ xuống. Hành động này khiến Đường Thi sợ chết khiếp, cô lại tưởng anh có vấn đề gì về tim.

- Sao thế? - Đường Thi lo lắng hỏi.

Quang anh hơi nóng mặt. Anh gạt tay Đường Thi ra và tự đứng dậy. Nếu như mà nhờ cô ấy thì chẳng thà giết chết anh đi còn hơn. Để cô giúp khác gì dẫn anh đến trước mặt thần Venus mà không được thốt lên câu “Đẹp quá!” Dù gì thì anh vẫn là đàn ông.

- Không có gì. Chúng ta đi ăn.

21. Chương 24

Chương 24: Hình như ta đã yêu nhau

Bữa cơm kết thúc trong bầu không khí tốt đẹp và không hề có gì trục trặc xảy ra. Quang Anh và Đường Thi mừng húm khi các vị tiền bối ngày mai sẽ trở về Tòa Nhà Vàng ngay. Họ còn lưu luyến nói rằng:

- Các con hãy thông cảm cho chúng ta. Ngày mai công ti phải nhận một lô hàng lớn, không đích thân giám sát thì không yên tâm - Liêu Tuấn nói.

Lúc đó, Quang anh và Đường Thi thì chơi trò đá chân nhau dưới gầm bàn để thể hiện cảm xúc. Còn phần trên - khuôn mặt của họ lại biểu thị một trạng thái khác, đó là tiếc nuối, buồn thương. Cứ như kiểu xa nhau lần này là sẽ không được gặp nhau nữa vậy. Khiến cho các vị tiền bối xúc động đưa tay lên chấm nước mắt liên hồi.

Quang Anh và Đường Thi chưa thể về được vì liên quan đến chuyện công và chuyện tư. Hai cái này có lẽ mọi người cũng hiểu.

Về đến khách sạn trong tâm trạng hân hoan và một chút lâng lâng của rượu. Không khí bỗng nhiên đậm chất thơ ca lãng mạn và sến túa. Trong khi Đường Thi còn đang mải loay hoay với cánh cửa thì Quang Anh đã vòng tay ôm lấy eo cô nói những lời bay bổng:

- Đường Thi, Anh xin lỗi! Anh yêu em.

Đường Thi đang mở cửa bỗng nhiên dừng hẳn động tác vì câu nói của Quang Anh. Cô biết chồng mình đang rượu vào lời ra, vốn trước kia có hàng trăm người nói với cô câu này rồi, dĩ nhiên là cô cũng chẳng quan tâm đến tình cảm của bọn đàn ông với cô nó sâu đậm như thế nào. Nhưng giờ đây, khi nghe Quang Anh nói câu này, cô chỉ muốn hỏi lại anh rằng: “Anh có yêu em thật không? Yêu nhiều không?”

Cả hai im lặng hồi lâu. Cuối cùng Đường Thi cũng lên tiếng:

- Đừng dựa vào người em nữa, anh nặng quá đấy.

Quang Anh nghe thế cũng thấy đầu óc tỉnh lên ít nhiều. Anh đứng thẳng người rồi quay ra đằng sau huyết sáo để vui đi cảm giác ngượng ngùng. Anh nghĩ thầm: “Mẹ kiếp! Vừa nãy sao có thể nói mấy lời đó ra nhỉ? Đúng là điên rồi”.

Cánh cửa phòng vừa mở ra thì Đường Thi đã chạy ngay vào nhà vệ sinh. Cô chiếm đóng cả tiếng trong đó mà chẳng chịu nhường cho Quang Anh cứ gà gât ở ngoài mãi. Nếu không phải vánh còn cái miệng chưa được chải sạch, còn bộ quần áo chưa thay thì anh đã lăn ra giường ngủ từ lâu rồi.

Đường Thi vã nước lên mặt, cô cảm thấy toàn thân mình nóng bừng lên. Biểu hiện của cô sẽ là như thế này sao? Đây là lần đầu tiên cô có phản ứng với câu nói mang đậm chất “truyền thống” tình yêu kia. Cô chết đây, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ cô chưa bao giờ thấy mình do dự và run sợ như vậy. Hình như là cô đã yêu anh ấy mất rồi.

Quang Anh là một người cao ngạo, nhưng đứng trước mặt cô lại luôn cúi đầu nhượng bộ. Hoặc cũng có thể là do anh ấy chưa có đủ trình độ để đầu lại với cô. Tuy nhiên, anh ấy đã xin lỗi rồi, câu nói cần thiết như “anh yêu em” cũng được anh ấy buột ra khỏi miệng rồi. Cô còn chờ đợi cái gì nữa đây? Phạt dạy: Quay đầu là bờ. Vậy thì Quang Anh đã bơi về bờ rồi.

Cô còn một điều muốn nói: Chỉ cần anh ta bỏ được thói trăng hoa. Cô lập tức sẽ rũ bỏ bức tường ngăn cách giữa hai người suốt bao nhiêu ngày qua.

Đường Thi nhìn hình ảnh mình phản chiếu qua gương, những giọt nước vừa được cô táp lên mặt đang chảy dần xuống chiếc cằm thanh thoát và chiếc cổ trắng ngần. Cô mím môi lại, có nên thà thứ cho anh ấy hay không? Để ý ra thì mình cũng đã tỏ ra “hết nước hết cái” với anh ấy rồi. Xem ra nên xóa bỏ lệnh “cấm vận” đi thì hơn.

Nghĩ vậy Đường Thi vội vàng chỉnh lại tư thế, cô thoa một lớp dầu thơm lên bắp vai cổ, sau gáy và vùng ngực. Sau đó thì thay bộ quần áo vừa mặc bằng bộ váy ngủ đỏ rực. Mặc vào trông cô như một ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt biết bao trái tim đàn ông.

Một lúc sau cô bước ra ngoài, khuôn mặt hí ha hí hửng cứ tưởng lừa được Quang Anh vào phòng thì chợt tụt hết cả cảm xúc khi thấy anh ta đang lẩn quay ra ngủ trên giường. Quần áo thì chưa thèm thay, răng chưa thèm đánh. Lại còn dám mặc nhiên bỏ rơi một người vợ nóng bỏng đang có ý định xóa bỏ lệnh cấm vận đối với anh ta nữa chứ. Đúng là lúc đưa rượu mừng thì không uống.

Đường Thi bặm môi đầy vẻ tức giận. Cô bước đến bên giường rồi lấy chân đạp mạnh cho Quang Anh một cái. Anh ta khi bị đạp còn đáng ghét hơn, khiến cô chỉ muốn đạp cho thêm vài phát nữa.

Quang Anh đang ngủ ngon lành thì tự dưng mơ thấy mình đi bỏ vợ Liêu Tuấn và một vài tên đầu trọc mặt theo khác đạp cho tui bự. Chẳng lẽ họ biết chuyện anh và Đường Thi đang giận nhau nên kéo đến trong giấc mơ của anh để trả thù?

Giấc mơ của anh là như vậy, thế là anh mới hét toáng lên rằng:

- Đau quá! Các người giàu có nhưng mà biết đâu lại kẹt sikhông đưa tôi vào phòng Vip bệnh viện khi tôi bị nội thương. Chonên là đừng đánh nữa, tôi hứa từ bây giờ sẽ chỉ biết mỗi Đường Thi thôi. Sẽ không để ý đến người con gái khác đâu, tiện thể các người cũng bảo cô ta chỉnh lại đầu óc cho bình thường một tí. Còn nữa, bảo cô ta đừng có quan hệ với mấy cái thằng ngày xưa đã từng qua lại nữa. Tôi mà ngứa mắt không gãi được là tôi móc mắt bọn nó ra gãi cho đỡ tức đấy.

Đường Thi đang đập hăng nghe Quang Anh nói vậy càng hăng hơn nữa. Cô song phi một cước làm cho Quang Anh được thử cảm giác bay bổng một lần. Cả thân hình của anh đã nằm gọn dưới nền nhà. Đường Thi thấy vậy vội nhảy luôn lên giường rồi kéo chăn giảo ngủ.

Quang anh vẫn đang lẩn lộn rên la ở dưới, nghe tiếng rên la đó ngay đến bờ cũng phải chảy nước mắt. Quả là bị thương không đỡ được. Trong phút giây tuyệt vọng hộ cho cái xương sống của mình thì anh mới thấy lạ, tại sao không có tác động ngoại nhân nào mà anh lại bay tạt xuống đây được? Chẳng lẽ ngay cả trong mơ bố vợ cũng lợi hại như thế hay sao? Quang Anh bỗng nhiên thấy hàn khí vắt vưng quanh người, anh co rúm lại rồi khấn khấn:

- Lạy phật. Con ăn ở có đức, đừng có dọa con. Cả đời này, ngoài chuột ra con không chùn ai đâu, cho nên đừng có mang mấy trò nhảm nhí ra dọa con.

Đây là lời cảnh cáo với phật tổ ư? Thật là đáng trách. Thế này thì phải trừng trị thôi. Bằng cách nào? Bằng cách là:

Khi Quang anh định trở lại giường để tiếp tục giấc mộng ngàn thu thì anh phát hiện giường của mình đã bị chiếm đóng toàn phần. Trước kia Đường Thi có ngủ dạng tay dạng chân như thế này bao giờ đâu? Cô ấy ngủ rất đẹp, luôn cuộn tròn trong lòng như một con mèo ngoan khiến anh chỉ muốn che chở. Còn bây giờ, hãy nhìn đi, anh phải chụp lại cái dáng này của Đường Thi để lấy bằng chứng. Tránh sau này cô ta làm gì quá đáng anh còn trớ trêu được.

Ý nghĩ này vừa lóe lên như cái bóng đèn trong đầu thì ánh sáng trong mắt Quang anh cũng phát ra nhiều tia kì dị. Thật là hiểm ác.

Đường Thi hé hé mắt ra nhìn thì chợt thấy mình sắp sửa bị Quang Anh chụp lén. Xém chút nữa thôi là bị anh ta nắm thóp rồi. Nhân lúc Quang anh còn đang loay loay với máy ảnh thì Đường Thi nhếch môi lên cười nhạt một cái và xoay người. Cô đang cười thầm trong bụng. Chắc chắn là như thế.

Cái xoay người của Đường Thi đã làm hỏng hết cả hình ảnh. Quang Anh tức đến nỗi chỉ muốn đập tan cái máy ảnh ra, sao lại xoay người đúng lúc thế không biết. Hay là do cô ấy đã biết anh đang chụp lén rồi lên đập tắt cái ý định của anh? Đúng là ngủ cũng không yên, lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác cao độ. Anh còn chưa đến mức ấy đâu nhé!

Đường Thi sướng thầm trong lòng, những lúc trêu Quang Anh thế này cô thấy rất thú vị. Chỉ muốn trêu cho anh ta thổ huyết rathì mới thỏa mãn được cái “thú tính” của mình. Ai bảo bộ mặt của Quang Anh lúc bị trêu có sức hút đến như vậy kia chứ.

Sau đó, Quang anh đành phải gác lại chuyện chụp ảnh mà lủi thủi bước vào nhà vệ sinh. Giấc ngủ ngon lành đã bị Đường Thi phá đám, chuyện trả thù cũng bị cô dập tắt không còn tàn lửa. Đúng là chán nản toàn phần mà.

Đường Thi thấy Quang Anh đã từ bỏ ý định chụp ảnh thì vội nhồm người dậy. Cô nở một nụ cười mãn nguyện, cuối cùng thì cũng thấy hả dạ. Ai bảo anh ta dám trêu đùa với cô cơ chứ! Chodù không cố tình thì cô vẫn tức, mà cô đã tức là anh ta phải chịu trách nhiệm.

Thế thôi!

Quang Anh đã làm mấy khâu vệ sinh cá nhân xong, anh bước ra ngoài trong hương thơm ngào ngạt không rõ nguyên nhân từ đâu đến. Khi bước ra thì anh suýt nữa phun trào cả ba lít máu trong người ra bởi cảnh tượng nóng bỏng trước mắt. Cái chăn vừa mới được Đường Thi phủ lên người giờ đã bị đập xuống đất như anh lúc này, chiếc váy ngủ không biết là vô tình hay là cố ý đã vén lên tận bụng để lộ luôn cả chiếc quần lót cùng màu ra. Dây váy trễ xuống bấp tay khiến khuôn ngực đầy đặn nửa kín nửa hở như khiêu gợi.

Quang anh che mắt mình lẩm bẩm:

- Không nhìn, không được nhìn.

Chẳng biết Quang Anh có trụ được không nhưng Đường Thi đã liên tục kêu gọi trong tâm tưởng:

- Em đã dọn cỗ ra rồi, anh mà không ăn thì anh là thằng ngố nhất hành tinh.

Quang Anh vừa che mắt vừa dò dẫm bước đến bên giường. Nếu lúc này anh mà nhào vào người cô biết đâu cô lại tức giận mà cho anh đi Ma Cao kéo nhị luôn ấy chứ. Quan hệ vợ chồng đã không tốt rồi, bây giờ lại còn giở trò thì chỉ có nước sách validi du lịch trá hình mà thôi. Thế là anh vừa chậm chạp bước lên giường một cách khó khăn, vừa nguyện cầu cho người vợ của anh đừng có hại anh thêm nữa. Sức chịu đựng của anh có hạn, anh không muốn nó bùng nổ ra ngay lúc này đâu.

Thấy phần đệm bên trái bị lún xuống rồi im lìm luôn khiến Đường Thi tức muốn thổ huyết. Mẹ kiếp! Cô dọn cỗ ra như thế mà anh ta còn từ chối, muốn cô cầm vận luôn cả đời có đúng không? Đây là lần thứ hai anh ta dám vờn cô, được, đã thế thì để cho anh ta thỏa mãn luôn. Để xem anh ta chịu được đến lúc nào.

Đường Thi lập tức xoay người, cánh tay cô vươn thẳng đến chỗ Quang anh rồi mềm dẻo cuốn lấy người anh. Đôi môi cô còn không quên nhích dần nhích dần đến cánh tay anh.

Quang Anh cố gắng nhẩn nhịn thì bỗng nhiên lại bị công kích tứ phía. Thế phòng thủ bị phá vỡ, không còn cách nào khác anh đành phải đắc tội vậy. Quang Anh chợt hét lên trước khi nhào vào người Đường Thi:

- Không phải lỗi tại anh nhé vợ!

Quang Anh đê cả người lên Đường Thi khiến cô không muốn mở mắt cũng phải mở. Cô nhìn Quang anh một lúc rồi hét lên:

- Anh làm cái gì thế?

Đây là đúng là điển hình cho câu nói “vừa ăn cắp vừa la làng mà”.

Quang anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Đường Thi, đôi mắt anh nheo lại đầy trầm lắng, những xúc cảm lâu ngày bị tích đọng trong đó khiến nó trở nên quyến rũ và ấm áp lạ thường. Quang Anh nở một nụ cười nhẹ rồi nói giọng khàn khàn:

- Em đang bẫy anh! Phải không?

Đường Thi lặng im một lúc rồi kéo anh xuống, áp đôi môi mình lên đôi môi của anh. Đã lâu rồi cô chưa có được cái cảm giác ấm áp và hạnh phúc như thế này, đã lâu rồi cô chưa có cảm giác muốn tan chảy vào một ai đó.

Và giờ thì nó đã đến.

Quang Anh đẩy lưỡi mình vào trong miệng cô một cách uyển chuyển và linh hoạt. Như thức tỉnh mọi giác cảm đã bị tê liệt những ngày qua của hai người. Giờ đây, họ như những đứa trẻ tò mò và lạ lẫm nhau. Tuy đã trải qua nhiều, nhưng quá trình ngăn cách quá dài khiến cảm giác mới lạ lại ập đến như ngày đầu tiên. Đôi tay Quang anh không quên lướt đi nhẹ nhàng trên cơ thể cô, rồi lại cởi bỏ mọi ngăn cách của hai người. Đó chính là mớ quần áo hỗn độn đã bị hai người làm cho nhàu nát kia.

Khi hai người rời khỏi đôi môi nhau, ánh mắt của mỗi người là một xúc cảm riêng nhưng bản chất thì lại hoàn toàn giống nhau đó là hạnh phúc và thoải mái. Phải, thoải mái.

Đường Thi không tìm được mà lại kéo anh về phía mình. Cô luôn là như vậy, trước mọi tình huống, cô luôn giữ thế chủ động, cô không muốn mình phải là người chờ đợi. Cho dù trước đó chính cô cũng không biết mình đã lâm vào thế bất phải ngồi đực mặt ra chờ đợi một người chịu quay đầu lại mà suy nghĩ và nhận lỗi với cô.

Sáng sớm.

Tiếng chim hót líu lo bên ngoài, ánh nắng vàng rộm chiếu vào phòng qua khe hở của tấm rèm. Khung cảnh buổi sáng tươi mới và ngọt lành đến lạ.

Quang Anh khẽ giật mình, anh mở mắt rồi quay sang nhìn Đường Thi đang ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mình. Làn da nõn nà của cô thỉnh thoảng lại cọ xát vào người anh khiến nó nóng bừng lên trong thấy. Khuôn mặt cô lúc ngủ sao mà dễ thương và hiền lành đến vậy. Đó chính là lí do vì sao anh thích ngắm cô ngủ.

Quang anh chợt nảy ra một ý định hết sức táo bạo. Đó là trêu cô. Anh nhổ một sợi tóc của cô rồi lại nhẹ nhàng xoắn lại và... đưa vào mũi cô. Cái trò này hồi xưa cũng đã có một cô gái làm với anh khi anh còn đang ngủ. Tất nhiên là lúc đó anh đã quát cô ta một trận nên thân vì đã dám phá hỏng giấc ngủ của anh. Còn bây giờ, anh có bị mắng hay không lại là một vấn đề nan giải. Mà người quyết định lại là Đường Thi.

Đường Thi đang mơ về một giấc mơ ngọt ngào thì bỗng thấy ngứa ngáy mũi. Cô chửi thầm trong lòng: Con ruồi con muỗi nào còn muốn sống thì hãy mau biến đi.

Con ruồi (muỗi) ấy chính là Quang Anh. Chỉ tiếc là anh không thể nghe thấy lời dọa nạt trong tâm tưởng của Đường Thi cho nên vẫn tiếp tục trêu đùa cô. Để rồi nhận lấy một cái đập tay vào bụng của Đường Thi.

Quang Anh vội vàng hét lên:

- A! Đau quá.

Đường Thi mở mắt ra nói tỉnh bơ:

- Anh đang làm cái quái gì thế? Kiểm tra mũi em à?

- Đâu có. Dậy trước nên buồn thôi. Trêu một chút không được sao?

Đường Thi đập cho anh thêm một phát nữa khiến Quang anh tưởng lục phủ ngũ tạng của mình theo hậu môn mà chui ra hết ngoài rồi.

- Em chẳng biết xót của cái gì cả.

Đường Thi đứng dậy, cô khoác hờ một chiếc áo choàng tắm lên người rồi hất hàm nói:

- Sao? Anh tiếc à?

- Tiếc chứ. Anh tiếc hộ em đấy.

Đường Thi phì cười vì câu nói này của Quang Anh. Nghe mà chộtai quá chừng, chỉ muốn đánh anh thêm mấy phát nữa cho hả dạ. Chẳng biết sao dạo này cô rất muốn đánh Quang Anh.

Khi Đường Thi định bước vào nhà vệ sinh thì người cô đã bị Quang Anh kéo giật lại rồi bị anh ép xuống giường. Ánh mắt anh nóng bỏng lên những tia dục vọng đến cô cũng cảm nhận được. Tuy nhiên, cô vẫn tỉnh bơ:

- Không phải muốn kiểm tra cả người em nữa đấy chứ?

- Phải. Muốn kiểm tra hết.

Đương nhiên là Đường Thi đẩy Quang Anh ra ngay tắp lự khiến anh ngã nhào ra giường. Dù gì thì cô cũng có võ, sức cô có thể bằng một người đàn ông. Chỉ là thua chồng mình thôi. Cô chỉnh lại chiếc áo choàng bị xô lệch rồi nói:

- Hôm qua anh đã kiểm tra hết rồi đấy thôi.

Quang Anh cười cười rồi gối đầu lên đùi vợ. Anh vẽ một vòng tròn trong không trung và nói đầy mộng lung:

- Vợ à! Anh muốn chúng ta có một đứa con.

Nghe thấy từ “muốn có một đứa con” mặt Đường Thi chợt tái mét vào. Cô đẩy Quang Anh ra, đồng thời người mình cũng lùi về sau mấy mét. Cô nói trong hoảng loạn:

- Không được! Tuyệt đối không được.

22. Chương 25

Chương 25: Đầu hàng vô số điều kiện

Quang Anh chờ người ra trong giây lát, phản ứng của Đường Thi khiến anh không kịp thích nghi. Anh ngồi dậy và nhìn cô nói:

- Sao thế? Em còn muốn giữ eo à? Để xong rồi điều chỉnh lại một chút là được mà.

Đường Thi càng ngày càng ngồi xa Quang Anh hơn. Cuối cùng cô đứng hắt dậy rồi chạy vào nhà vệ sinh. Trước khi chạy đi cô còn không quên nói lại với vẻ kiên quyết:

- Em đã nói rồi, không được là không được. Nếu anh bắt ép em thì chúng ta li hôn đi.

Quang Anh đực mặt ra một chỗ rồi nghĩ ngợi: Có phải hôm qua anh đã làm gì quá đáng không nhỉ? Sao tự dưng cô ấy lại khó hiểu đến vậy. Nhìn thái độ của Đường Thi vừa rồi anh chỉ muốn cho cô một đạp ngay lập tức nhưng lại không dám. Lúc này anh là người yếu thế, là người đi thuyết phục cho nên anh không thể làm cô ấy phật lòng được.

Nghĩ thế rồi Quang anh thở dài trong niềm thất vọng. Có gì mà không được cơ chứ? Có con là khổ lắm sao? Thực ra anh đầu tiên cũng không thích trẻ con lắm! Thiết nghĩ rằng có hai vợ chồng thế này đã là một lắm rồi, thêm một đứa trẻ con vào nữa thì thà giết anh đi còn hơn. Nhưng rồi anh nghĩ lại, biết đâu đứa con đó lại là cầu nối giữa anh và Đường Thi. Lại là trợ thủ đắc lực của anh, khi anh cãi nhau với Đường Thi

anh sẽ lời nó ra lợi dụng. E hèm, tuy có hơi thủ đoạn một chút nhưng anh hứa, anh hứa rằng anh sẽ là một người bố tốt nhất có thể.

Vậy mà Đường Thi lại đáp cho anh một câu “không được”. Thà cô cứ đáp cho anh một quả mìn còn hơn là bắt anh nghe thấy câu nói này. Không có con với anh thì có nghĩa là cô ấy không yêu anh đúng không? Điều này làm Quang Anh có đôi phần hoang mang.

Nhưng rồi Quang Anh lại tự động viên mình bằng một câu nói “không sao! Chắc cô ấy chỉ sợ lúc sinh sẽ đau thôi. Con gái mà!”

Đường Thi ngồi trên thành bồn tắm. Nói chính xác hơn là cô đang giống với những nhân vật trữ tình trong tiểu thuyết thích tự kỷ một mình. Những lọn tóc vương vãi trên đôi vai, ánh mắt thất thần nhìn xuống nền nhà. Đôi tay đang không ngừng bấu chặt vào nhau khiến làn da nhợt hẳn đi.

Cô đang sợ!

Đang rất sợ. Nỗi ám ảnh đó vẫn không bao giờ phai nhạt được trong tâm trí cô. Nó sẽ mãi mãi là một vết ố loang lổ không có cách nào tẩy được.

Đường Thi cô cả đời không biết sợ ai, nhưng cứ mỗi khi có người nói đến hai chữ “sinh nở” là cô lại chột rùng mình. Còn Quang Anh, khi anh ấy nói muốn có một đứa con, đó chính là lời hẹn ngầm. Là lời hẹn sẽ sống cả đời bên cạnh cô, anh đã lấy đứa con ra để làm lời hẹn ấy. Nhưng cô thật không đáp ứng được, ngay khi cô và anh nhận ra tình cảm của nhau thì cô lại không thể làm thỏa lòng anh.

Rồi Đường Thi thở dài và đứng dậy, cô soi mình trong gương. Bộ dạng này, sắc mặt này sao cô chưa bao giờ thấy. Thật là thất sắc quá! Có lẽ hôm nay cần trang điểm đậm hơn một chút.

Trong đầu cô dần đưa đến một quyết định. Biết là sẽ khó khăn nhưng có lẽ cô nên dứt khoát.

Quang Đi gặp đối tác về, theo như anh được biết thì có lẽ nội trong tuần này tất cả mọi công việc sẽ được giải quyết ổn thỏa. Nếu như còn việc gì chưa xong thì nhân viên của anh sẽ lo. Giờ đây trong anh đang sục sôi một ý chí, đó là có con! Ý chí đó như bén rễ trong anh khiến anh không thể làm ngơ với nó được. Phải, trong thời gian tiếp theo, anh sẽ thuyết phục Đường Thi có con với mình.

Hoặc nếu cô không đồng ý thì có lẽ anh nên dùng biện pháp mạnh với cô.

Vừa bước chân vào phòng Quang Anh đã thấy chần gối gấp thẳng thớm, không gian yên tĩnh. Tự hỏi sao hôm nay vợ anh lại có hứng dậy sớm như vậy? Hay là lại có đứa nhân viên nào phá rối cô. Vậy thì tên đó xấu số rồi! Đến anh khi phá giấc ngủ của cô còn bị cô hành hạ dã man chứ nói gì đến một tên nhân viên quen. Nghĩ vậy Quang Anh liền lắc đầu cảm thương cho số phận hẩm hiu của tên nhân viên kia.

Nhưng thực chất là chẳng có nhân viên nào cả, vì tờ giấy ở giữa giường đã nói lên tất cả. Quang Anh chỉ kịp đọc được mấy chữ đầu đã hoảng loạn cả lên.

Mấy chữ đó là: “ĐÓN LÍ HÔN”.

Khi giây phút hoảng loạn qua đi. Quang Anh vội vàng nhéo vào mắt mình mấy cái để xác nhận rằng không phải là mình đang mộng du. Nhéo xong, vẫn chưa thấy hài lòng và chưa thể tin được vào cái hiện thực trước mắt, anh lại chạy ra xem mã số phòng. Có lẽ anh vào nhầm phòng cũng nên. Nhưng... xin chúc mừng vì đồng chí vẫn chưa đến độ tuổi nú lắn để bước chân nhầm phòng.

Quang Anh đứng lặng người hồi lâu, sao càng nghĩ lại càng chẳng hiểu cái mô tê gì sất! Đầu tiên là anh đòi có con, rồi cô không cho, rồi anh cũng không nói nữa mà chuyển sang chính sách nhu cương kết hợp... và rồi thì cô để lại tờ đơn này. Anh đã đốt cháy mất giai đoạn gì sao mà khi nó chạy đến đây rồi anh lại không hiểu?

Quang Anh vội vàng kiểm tra tủ quần áo, đúng như những gì anh đoán. Cô đã bỏ đi rồi.

Bỗng nhiên, một cơn gió từ ngoài thổi vào khiến một tờ giấy trên bàn bay xuống đất. Quang Anh liền nhặt lên xem. Bên trong có viết:

”Em quyết định rồi! Mình kết thúc trò chơi ở đây nhé? Sẽ không ai phải vờn ai nữa. Không ai phải bắt ép ai làm thế này thế kia và...anh cũng sẽ không cần phải cảnh giác với em nữa.

Vì em đã đầu hàng rồi!”

Một bức thư ngắn ngủi nhưng lại đâm vào tim anh những nhát dao thật mạnh. Nói như vậy thì có nghĩa là anh và cô sẽ chia tay thật sao? Đang yên lành mà! Chẳng lẽ chỉ vì một mong muốn như bao người đàn ông vẫn mong muốn của anh lại làm cô tức giận đến như thế sao?

Cô bị điên rồi! Chắc chắn là đầu cô đã bị găm mìn mới đưa ra quyết định này.

Quang Anh vừa đau lại vừa tức giận. Thật là cay cú! Từ lúc anh biết mùi con gái đến bây giờ thì chưa có lần nào lại thấy mình bị hành hạ cả về mặt thể xác lẫn tâm hồn như thế này. Nói chính xác ra thì đây là lần đầu tiên. Và người vinh dự tạo ra “cái lần đầu tiên” ấy với anh không ai khác chính là quý cô Đường Thi. Người mà hai mươi mấy năm về trước đã từng vô tình tụt quần anh, người mà mười mấy năm về trước đã từng đá bay anh khỏi cái chức Liên đội trưởng và bắt anh phải dọn nhà vệ sinh trong suốt một thời gian dài đằng đẳng, người mà gần một năm trước đã khiến anh phải chao đảo sau một đêm rồi dùng một cái tước đoạt quyền tự do của anh sau cái đêm đó. Rồi sau nữa thì sao? Sau nữa thì cô ấy đã cư nhiên khiến anh phải yêu cô...

Và cuối cùng là nhận thua cuộc chỉ vì anh muốn có con.

Con mẹ nó! Anh là đồ chơi của cô sao? Là cái thứ cô muốn đưa ra đùa cợt lúc nào cũng được à? Sao lúc nào cũng là anh phải chịu đựng mà không phải là cô? Vì bố cô là xã hội đen chắc.

Hừ, đã thế thì từ nay anh sẽ làm xã hội “thâm” cho cô xem. Để cô biết rằng màu đen chưa chắc đã là đáng sợ.

Lúc đó Đường Thi đã ngồi trên máy bay rồi. Cô cảm thấy sống lưng bỗng dưng lạnh toát thì đoán có lẽ Quang Anh lại tức quá đâm ra mất tự chủ mà chửi thề cô rồi. Đường Thi nhếch lên một nụ cười nhạt rồi ngã người vào ghế và đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Mây như những cục bông gòn khổng lồ bị ai đó quăng lên bầu trời, hình dạng của chúng thì muôn vẻ khiến cho người nhìn là cô cũng không thấy chán cho lắm.

Thế rồi cô lại nhìn thấy một đám mây...có hình một đứa trẻ. Cô không biết là nó có hình như thế thật không nhưng tâm trí và ánh mắt cô đã nhìn ra như vậy. Điều đó chứng tỏ là cô đã bị ám ảnh bởi Quang Anh rồi. Bà nó chứ! Chính cô cũng thấy bản thân mình thật nực cười chứ đừng nói là chồng cô sẽ buồn vì cô. Cô đã cảm thấy bất lực rồi, cô cũng là phụ nữ, tính cách có mạnh mẽ tới đâu thì vẫn có lỗ chỗ yếu đuối. Cô biết, nếu như mình không thể cho Quang Anh một đứa con thì anh sẽ nghĩ là cô không yêu anh. Và như vậy thì anh ấy sẽ đi tìm người con gái khác thôi. Cô đưa ra cái đơn li hôn kia chỉ là muốn để anh không bị mất mặt trước mặt thôi.

Cô rất coi trọng cái tự tôn cao vời vọi của mình.

Vừa xuống sân bay, Đường Thi đã gọi điện cho Mac. Nghe chừng anh rất vui khi tiểu thư lâu ngày không gặp gọi ính, giọng nói anh trầm ấm niềm vui sướng khó tả:

- Tiểu thư! Tiểu thư đã về rồi phải không?

Đường Thi đưa mắt nhìn quanh sân bay như để tìm taxi. Chiếc kính râm to bự chẳng chiếm phân nửa khuôn mặt khiến cô hoành tráng trông thấy. Đúng là con gái của Liêu Tuấn, phong thái hiên ngang chẳng kém gì bố mình. Cuối cùng cô chọn một chiếc taxi ở gần đó rồi kéo vali lại. Tài xế đã đón chờ và rất sẵn sàng giúp cô kéo đồ đạc hành lý quá khổ kia lên xe.

Đường Thi đưa vali cho tài xế rồi nói chuyện tiếp với Mac:

- Tôi đang trên đường về nhà. Anh bảo đầu bếp làm cho tôi ít đồ ăn nhé!

- Cô chủ, sao cô không về nhà của mình? - Ý anh là sao cô không về “ngôi biệt thự tình yêu gần biển” của mình?

Đường Thi thở dài rồi gắt, bây giờ bất cứ ai còn nhắc đến những gì liên quan đến Quang Anh thì cô quyết đại nghĩa diệt thân với kẻ đó:

- Mac! Tôi không phải là đang về nhà của mình đó sao?

Thấy tâm trạng tiểu thư có vẻ không tốt thì Mac cũng không dăđộng gì đến chuyện cô đi ăn chực nhà bố để nữa (>.<), anh=“” nói:=“”>

- Vâng! Tôi hiểu, tôi sẽ nói với đầu bếp.

Sau khi Mac nói xong thì Đường Thi cũng dập máy. Cô mệt mỏi ngảngười vào ghế, dường như mọi sinh lực đều bị rút cạn kiệtkhiến cho chân tay bải hoải. Tài xế nhìn cô qua gương và hỏi:

- Cô muốn về đâu thưa cô?

Đường Thi cũng chỉ trả lời vu vơ thôi:

- Tòa Nhà Vàng!

Vậy mà tên tài xế đó lập tức rùng mình một cái. Không phảilà vì tên của tòa nhà đó mà là chủ của căn nhà đó. Như mộtphép hoán dụ, nói căn nhà lại hóa ra chủ. Phải! Liêu Tuấncó chính là trùm xã hội đen khét tiếng trong thành phố. Nhữngngười dân sống nơi đây hoặc có thể là ở những nơi khác trongđất nước khi nghe đến tên thì đều rùng mình. Đơn giản là ông ta có một sức ảnh hưởng ghê gớm. Mà sự ảnh hưởng ấy lại thiênvề những cái xấu là chủ yếu. Gây cho người ta những nỗi sợhãi khó nói lên lời.

Còn tên lái taxi này, chỉ cần nghe đến tên là muốn tuôn ngay một bãi ra xe rồi. Thật là...

Buổi tối, Quang Anh chẳng thiết ăn uống. Anh cứ nằm một đốngtrên giường trông đến nản. Quần áo đi gặp đối tác từ buổisáng về cũng chưa kịp thay, nhăn nhúm và thậm hại đến khó tả. Tóc tai thì bờm xờm, mới qua có mấy tiếng thôi mà có cảmtưởng như anh đã già đi vài tuổi rồi. Râu xanh dưới cằm mọc lỗ chỗ càng làm cho anh trông lồi thoi và tiêu tụy hơn. Anh đưadiện thoại lên ấn tiếp dãy số mà mình đã thuộc lâu, anh ấn đến khi đầu ngón tay không chịu được nữa mà bật một chút máu ra. Thế mà đầu giây bên kia vẫn chẳng chịu nghe máy. Nhưngđiều đáng nói ở đây nhất là anh lại còn cứng đầu hơn, nếuĐường Thi không nghe máy thì anh cũng quyết gọi cho đến khi nàoô nghe máy thì mới thôi. Và cuối cùng cái anh nhận được làmột giọng tương đối êm ái, nghe xong anh chỉ muốn gọi điện chotổng đài để bảo họ đổi cái giọng này:

- Thuê bao quý khách vừa gọi...

Cô ấy có lẽ đã đập cả điện thoại rồi cũng nên!

Quang Anh lại thở dài, cả ngày hôm nay anh đã thở dài hàng trăm lần rồi. Rốt cục là anh đã làm gì sai? Chắc chắn là khôngphải từ cái mong muốn có con của anh rồi. Anh đã đả thông tưtưởng để inh không còn tự đổ vấy lên đầu bản thân nữa.Nhưng gạt bỏ được rồi thì anh lại càng khó chịu hơn. Khó chịu khi không biết nguyên nhân tại sao mình lại phải kị vào cái đơnlì hôn này.

Đường Thi vừa về đến nhà đã chạm trán chú Lưu. Vẫn như mọilần, cứ gặp cô khi nào là ông ta lại bắt đầu giở mấy môn võcủa mình ra thử. Nhưng lần này thì lại khác, Đường Thi khôngđỡ được. Cô vừa bước vào đã bị một cước song phi ngay vào phần hông. Cả cơ thể cô lập tức bay ra xa như trong phim võthuật. Còn chú Lưu thì chỉ cười ha hả như rồ dại rồi nói:

- Chú không ngờ là dạo này cháu còn học cả cách vận khí công như vậy đấy. Chắc là không đau đúng không? Tốt lắm!

Không đau? Đường Thi vừa nhăn nhó như khi ăn ớt vừa kêu la thảm thiết:

- Chú cứ thử đưa hông ra cho cháu đập xem nào.

Ông chú vừa cười sảng khoái được một hồi, khi nghe Đường Thi nói thấy thì vội ho sặc sụa:

- Thế không phải cháu đang luyện cái này à? Sao lúc chú ra tay lại không đỡ hoặc đánh trả?

Đường Thi lồm cồm bò dậy, cô chạy lại chỗ vali đang nằm chổng chơ dưới đất rồi nói về mệt mỏi:

- Luyện liếc cái gì? Cháu mệt lắm, chú để cháu ăn xong rồi mới hỏi có được không?

Nói rồi Đường Thi liền kéo vali vào trong thang máy rồi lên tầng 18. Cô phải đi chào bố một tiếng đã, tiện thể dò xét xem thái độ của bố cô thế nào. Nếu như tâm trạng ông tốt thì có lẽ cô sẽ nói luôn chuyện li hôn, còn nếu ngược lại thì cô cũng làm ngược lại luôn.

Liêu Tuấn đang ngồi trước bàn làm việc. Vừa rồi bên Las Vegas gọi điện về và thông báo, họ phải hối lộ một số tiền cho cảnh sát. Vì Las Vegas của Đông

Bang hội tương đối lớn, lại là chỗ rửa tiền lớn thứ hai của họ cho nên họ phải hối lộ một khoản không hề nhỏ. Liêu Tuấn đưa tay lên trán vẻ mệt mỏi rồi ông đập bàn một cái rõ mạnh:

- Mẹ kiếp! Có cái gì mà hãm thế không biết?

Đường Thi đứng ngoài cửa đã nghe thấy tiếng đập bàn của bố mình thì đoán sơ qua tình hình. Có lẽ hôm nay cô không nên nói gì thì hơn. Cô đẩy cửa rồi bước vào, khước môi cô cố giãn ra một nụ cười với bố mình:

- Bố! Con về rồi.

Liêu Tuấn thấy con gái như thấy được ánh dương, ông đưa tay vẫy vẫy rồi nói:

- Lại đây con gái.

Đường Thi nghe vậy thì liền mỉm cười bước về phía bố, kéo ghế ngồi cạnh ông và hỏi:

- Sao thế bố? Có chuyện gì không ổn ạ?

- Ủ! Las Vegas có vấn đề rồi. Ta phải hối lộ một khoản tiền cho bọn cảnh sát.

- Vậy thì cứ hối lộ thôi, còn hơn là để họ đẹp chỗ làm ăn của chúng ta. Tiền có thể kiếm sau mà bố.

Liêu Tuấn nghe con gái nói vậy thì chỉ thở dài. Ông vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nhìn cô đầy trù ẻo:

- Đành phải làm thế thôi chứ biết làm sao được - Rồi như nhớ được điều đó, ông hỏi vợ - mà sao con lại về đây? Quang Anh đâu.

Người ta nói có tật thì giật mình quả không sai. Đường Thi vừa nghe bố hỏi thế đã lắp bắp như gà mắc dây chun:

- À...là...là anh ấy vẫn còn công việc. Con nhớ nhà quá nên về trước.

- Ở đây à? Nhà của con thì sao?

Đường Thi đưa mắt ra chỗ khác nhìn rồi trả lời bố:

- Vâng, con đợi khi nào chồng còn về đã. Về nhà bây giờ buồn lắm, có mỗi mình con thôi.

Nghe con gái nói vậy, trong lòng Liêu Tuấn chợt dâng lên một sự thương xót. Hóa ra khi lấy chồng, con gái ông đã cảm thấy như vậy.

- Vậy thì con hãy sinh một đứa đi. Ta vừa có cháu bé mà con cũng không phải lặn lội về đây mỗi khi con buồn nữa.

- ...

- Đường Thi! Con sao vậy? - Khi thấy con gái lặng cả người đi, sắc mặt trắng bệch thì ông liền gọi lớn.

Nhưng cái ông được đáp lại chỉ là một câu nói mang đầy sự sợ hãi và hoang mang:

- Bố, con sẽ không làm thế đâu. Con không muốn có con! Dù có chết con cũng không bao giờ mang thai.

23. Chương 26

Chương 26: Tại sao anh phải ký?

Ngay lập tức, vào sáng hôm sau, Quang Anh đã chuẩn bị hành lý và lên máy bay về thành phố của mình. Anh đã không ngủ cả đêm rồi, bộ dạng cũng không được chào náo như thường ngày cho nên khi trả tiền phòng, các chị em nhân viên tỏ một thái độ tiếc thương đến thống khổ.

Trên máy bay, Quang Anh ngồi lặng người một chỗ. Ánh mắt thất thần như người mất hồn, hai tay lả vào đùi, đôi vai hiên ngang ngày nào giờ tưởng chừng như cũng rũ cả xuống. Quang Anh giờ đây không thể coi là Quang Anh được. Xin hãy tạm quên đi hình ảnh huy hoàng của anh trong một khoảng thời gian!

- Này anh bạn.

Một tiếng gọi vang lên, Quang Anh liền quay sang người ngồi cạnh mình. Anh ta có lẽ cũng trạc tuổi anh, là người ngoại quốc. Mắt xanh như đại dương, tóc vàng như ánh nắng thu rực rỡ và điệu kì. Chiếc mũi không cao cho lắm nhưng lại rất hài hòa với khuôn mặt. Dưới cằm, có một đường râu xanh mọc làm tăng lên vẻ nam tính cho anh ta. Quang Anh mỉm cười đáp lại câu nói kia:

- Có chuyện gì sao? - Tiếng Anh của anh không phải là chuẩn nhưng cũng có thể gọi là tạm được và an toàn trong giao tiếp.

- Anh có chuyện gì không vui sao?

Quang Anh cảm thấy anh chàng này hơi bị rối việc thì phải. Anh có chuyện gì thì liên quan gì đến nỗi cơm nhà anh ta cơ chứ? Và họ có quen nhau không? Không! Thậm chí cái cảnh đã từng lướt qua nhau còn chẳng có chút dừng nói đã nhìn thấy mặt. Nghĩ vậy, Quang Anh chợt thấy xã hội ngày nay phát triển quá cho nên bản tính lười của con người bị chuyển hóa thành dạng thích lo chuyện bao đồng!

Tuy là vậy, nhưng Quang Anh vẫn hiểu chút phép tắc khi đối nhân xử thế:

- Có một số chuyện không như ý muốn thôi.

Cứ tưởng anh ta có câu trả lời rồi là thôi, ai ngờ anh ta lại càng hứng thú hơn nữa khiến Quang Anh chỉ muốn đập vỡ cái ô cửa bên cạnh mình để nhảy xuống dưới. Các bạn biết đấy, khi người ta buồn bực, họ chỉ muốn tách xa hoàn toàn với thế giới xung quanh.

Anh chàng đó liền reo lên:

- A! Tôi cũng có những chuyện không như ý muốn đây.

Lạ hồn, anh ta có vẻ gì là gặp chuyện không vui không? Nếu có thì chắc nó ở cái dạng này: Buồn vì đời không cho anh tabuồn!

Quang Anh lườm nguýt anh ta mấy lần nhưng dường như người bạn -vừa - mới - quen này chẳng chịu hiểu cho những cái nhìn đầy thân thương của anh cái gì cả.

Lại thêm một chuyện không như ý muốn nữa. Tại sao lúc mình muốn được yên thì đời chẳng cho ta yên?

- Anh có chuyện gì nào? - Quang Anh một mỗi hỏi lấy lệ.

- Tôi á? Vợ tôi đòi li hôn với tôi.

- Vậy à? Chia buồn nhé!

Khoan!

Anh ta nói cái gì nhỉ? Quang Anh như gặp được tri âm tri kỷ giữa chốn đời phù du. Thật không ngờ lại trùng hợp đến vậy. Anh cũng bị Đường Thi bắt kị vào cái tờ giấy có chữ “Đơn Li hôn” to bự chẳng. E hèm! Cái này tuy hơi xấu hổ nhưng người bên cạnh anh không thấy ngại thì anh còn giữ kè làm gì?

Thế là đồng chí Quang Anh như nhặt được vài nghìn lẻ trong lúc thềm bánh mì:

- Vợ anh đòi li hôn? Vì lý do gì?

Anh chàng kia chợt tắt ngấm nụ cười tươi vừa rồi. Thay vào đó là một vẻ buồn rầu. Có lẽ trước đó anh ta đã cố dùng cái mặt nạ này để ngụy trang. Và cuối cùng là không chịu được nữa thì phải tìm người để giải tỏa nỗi lòng. Ai ngờ lại đúng người như vậy!

Có lúc ông trời cũng mở được một mắt để ân xá cho nhân dân!

- Thực ra...không phải lỗi của cô ấy! Là do tôi không tốt.

“Tôi không tốt.”

Câu nói này như đập thẳng vào tâm khảm Quang Anh. Tại sao đàn ông khi bị người mình yêu thương “dọa” bỏ hay là “đá” thật thì lại có cái ý nghĩ: “Mình không tốt! Do mình không tốt nên cô ấy mới nhẫn tâm vứt bỏ mình” như vậy?

Có đôi lúc, Quang Anh cũng đã nghĩ như vậy đấy. Anh đã từng tự vạ lấy hết trách nhiệm về mình, đã từng căm ghét bản thân mình không có đủ những cái tốt để Đường Thi được hạnh phúc. Đã từng có ý nghĩ...sẽ kí vào đơn li hôn kia để giải thoát cho cô ấy. Nhưng rồi lí trí anh đã đi hơn một bước so với tình cảm. Không phải là do anh! Là do cô ấy khó hiểu và chỉ biết nghĩ cho riêng mình. Nếu muốn li hôn với anh thì tốt nhất là cô ấy nên cho anh biết lí do. Nếu cô ấy nói được, anh sẽ chấp nhận kí vào đó mà không có bất cứ hành vi gì gọi là níu kéo.

Cho dù chắc chắn anh sẽ bị tổn thương.

Quang Anh trầm ngâm hồi lâu rồi lại tiếp tục câu chuyện với anh chàng kia:

- Sao? Anh có lỗi gì? Hãy suy nghĩ thấu đáo, biết đâu cô ấy mới là người có lỗi thì sao?

Tuy nhiên, anh chàng kia vẫn cứ khẳng khái chuyện đi đến nước này là do một mình anh ta ngu ngốc lắp ráp lên:

- Tôi đã ngoại tình! Tôi là một thằng tồi phải không? Vợ tôi là một người rất tốt, theo tôi cô ấy còn có thể được coi là hoàn hảo. Nhưng sao tôi lại không nhận ra sớm hơn?..

- Anh tên gì?

Thời thế đang lâm vào giai đoạn khốc liệt, đau thương chất chồng, buồn khổ cao ngất...thế mà Quang Anh dùng một cái lại hỏi câu này khiến cho anh chàng kia cứ giữ nguyên một hiện trạng. Đó là há hốc mồm. Câu nói vừa nãy định nói tiếp chợt khựng lại không thốt ra được nữa.

- Anh tên gì? - Thấy anh ta có vẻ hơi sốc cho nên Quang Anh hỏi lại một lần nữa.

- Michael! Anh hỏi thế làm gì? - Michael ngạc nhiên nói.

Quang Anh đưa tay lên phẩy phẩy:

- À! Không có gì. Để tiện xưng hô thôi. (T.T)

Dường như hơi mất hứng, Michael cũng không nói về chuyện của mình nữa mà chuyển sang hỏi Quang Anh:

- Vậy kể chuyện của anh đi.

- Chuyện của tôi á?

Michael gật đầu nói:

- Phải.

- Tôi có cần giới thiệu tên không? - Quang Anh cố tình làm cho mình trở lên hài hước. Vì anh biết, khi anh kể chuyện của mình ra, cảm giác sẽ không dễ chịu gì.

Michael xua tay:

- Nếu anh muốn.

- Giống anh!

- Hả? - Michael nhất thời không tiêu hóa kịp.

- Tôi nói là chuyện không như ý của tôi cũng giống anh đó.

Như không tin được Michael vội nói:

- Trùng hợp vậy sao?

Quang Anh chỉ cười nhẹ rồi tiếp tục với tâm sự riêng:

- Đời mà! Có những chuyện trùng lặp đến không thể lí giải nổi. Nhưng vợ tôi không như vợ anh. Cô ấy không hoàn hảo.

- Cô ấy không hoàn hảo? Anh có yêu cô ấy không?

- Có!

- Vậy tại sao lại nói cô ấy không hoàn hảo?

Quang Anh chột khựng lại khoảng 3, 4 giây. Tại sao lại nói cô ấy như vậy ư? Anh cũng không thể trả lời nổi. Có lẽ khi yêu, còn những khúc mắc không thể giải tỏa đã khiến cho con mắt nhìn về người mình yêu cũng thay đổi ít nhiều. Với Quang Anh, anh làm sao có thể nói Đường Thi hoàn hảo được trong khi cô ấy là người gieo giấc nỗi buồn vào lòng anh. Nếu là người hoàn hảo, cô ấy chắc chắn sẽ không nhẫn tâm như vậy.

- Cô ấy rất đẹp! - Quang Anh nói trong ánh mắt mông lung, hình ảnh của Đường Thi cũng theo đó mà ùa về trong tâm trí - Anh có biết Đất Kỉ của Phương Đông chúng tôi không?

Michael cũng mơ màng nhớ về một bộ phim của Trung Quốc mà mình đã xem. Đất Kỉ - Trụ Vương phải không nhỉ?

- Tôi có biết qua bộ phim mà đưa em đi du học của tôi gửi về. Cô ta có phải là một con cáo thành tinh không?

Quang Anh gật đầu:

- Đúng. Vợ tôi là như thế đó!

- Vợ anh là cáo ư?

(>.<)

Dù có biết ngoại ngữ thì sự bất đồng cũng vẫn là những tảng băng nổi với Quang Anh. Anh xua tay nói:

- Không! Ý tôi muốn nói rằng: Vợ tôi quyến rũ và ma mị như vậy đó. Cô ấy cũng tinh ranh chẳng kém gì một con cáo. Nếu như Đất Kỉ có chín đuôi thì tôi dám chắc vợ tôi có lẽ có muôn vàn cái đuôi.

Michael càng ngày càng bị Quang Anh thu hút bởi câu chuyện thật thật giả giả này.

Quang Anh tiếp tục:

- Tôi thường cho rằng cô ấy là Đất Kỉ tái thế. Cô ấy làm tôi phải say mê, phải yêu đắm đuối cái dáng vẻ lả lướt, quyến rũ và tinh ranh của cô ấy. Rồi cuối cùng lại nhẫn tâm đá tôi một cái bay xuống tận địa ngục khổ đau.

- Ồ! Anh không có lỗi gì sao?

- Một chút.

- Cô ấy là người có lỗi nhiều hơn sao?

- Không hẳn.

- Hai người chia tay là có kẻ thứ ba?

- Không hề.

- Thế chắc hai người phải yêu nhau lắm nhỉ?

- Tất nhiên.

Michael cứng họng. Những gì mà Quang Anh nói cho thấy rằng chuyện “cơm gạo” nhà anh ta vẫn còn rất tốt. Vậy tại sao lại sắp li hôn? Có phải thấy anh đáng thương nên nói vậy cho anh được vui nhẹ nỗi lòng không? Thế là không cần hỏi thêm gì nữa, Michael càng ngày càng thấy Quang Anh như một vị thánh nhân. Thấy anh đau khổ nên ban cho anh chút ánh nắng để chịu. Người Châu Á đúng là tốt thật!

Đường Thi cả ngày hôm nay chỉ ngồi lì trong phòng. Ai vào cô cũng quát tháo, mắng mỏ. Kể cả Liêu Tuấn và An Hợp cũng bị cô to tiếng nặng lời.

Đường Thi là “đệ tử ruột” của An Hợp, cô như thế nào bà là người hiểu rõ nhất. Trong lúc này, lúc mà tâm trạng của cô đang bị loãng rồi lại đặc đột ngột... bà cũng biết hết. An Hợp thở dài đứng ngoài cửa phòng nói vọng vào:

- Đường Thi! Chúng ta nói chuyện một chút chứ?

Im lặng.

- Con không muốn nhìn mặt cả ta nữa hay sao?

Im lặng.

- Con học ở đâu cái tính giận cá chém thớt như vậy?

- Dĩ biết con giận ai mà nói con giận cá chém thớt? - Như bị xuyên một mũi tên vào trái tim đen, Đường Thi phản công kịch liệt.

An Hợp đứng bên ngoài cười gian xảo. Xem ra để huấn luyện Đường Thi đạt đến trình độ đỉnh cao như bà thì còn là một chặng đường dài. Con cáo “ngây thơ” đã sập bẫy của bà rồi.

- Sao lại không biết! Ta còn biết con vì sao mà không muốn có thai với Quang Anh. Con quên ta là ai rồi à? Quên ai đã dạy dỗ con phải trải đời như thế nào rồi sao? Quên ta dạy con thành một người con gái quyến rũ và mạnh mẽ như thế nào rồi hay sao? Quên ta có thể nhìn thấu tim gan con được rồi hay sao? Đường Thi, con có biết mình đang ủy mị và yếu đuối đến đáng ghét như thế nào không? Nếu không nói chuyện với ta, ta sẽ có cách trị con.

Từ một giọng nói nhẹ nhàng, An Hợp cho lên volum dần dần và cuối cùng là nó thành những tiếng sủng liên thanh bắn liên tiếp vào tai Đường Thi khiến cô không thể không ra mặt.

Khi Đường Thi ra mở cửa, An Hợp đã cười hiền hậu ngọt ngào:

- Tốt lắm. Con không phải là cái dạng bất trị như thằng con trai ta.

Đường Thi không đáp. Mở cửa xong cô chỉ đi lẳng lặng về giường và nằm vật xuống đó.

An Hợp cũng đi đến theo, bà ngồi xuống mép giường rồi vuốt tóc cô. Nhẹ nhàng như tình cảm của một người mẹ dành cho đứa con gái với từng khúc ruột của mình. Bà nói:

- Đường Thi. Mẹ con ở nơi ấy đang rất hạnh phúc. Con có biết không?

- ...

- Hồi mang thai con, bà ấy đã vui đến nỗi xoa đi xoa lại cái bụng đến đỏ cả tay - nói đến đó, An Hợp chợt nở một nụ cười. Hình ảnh người phụ nữ ấy hiện về, người phụ nữ khiến bà cảm thấy ghen tị ngay từ lần đầu gặp. Sau này, dù có cố gắng bao nhiêu thì An Hợp vẫn thấy mình không thể bằng được một góc của người phụ nữ đó - Mẹ con là một người vô cùng đặc biệt. Bà ấy không sợ bạo lực, không sợ cường quyền. Tính tình khẳng khái, cương trực. Bởi thế mà bố con mới yêu bà ấy ngay từ lần đầu tiên gặp. Khi bố mẹ con nghe bác sĩ cho biết rằng bà ấy đã có thai, con có hiểu nỗi niềm hạnh phúc của họ không? Đến dì cũng cảm nhận được. Lúc đó, dì chỉ dám đứng một góc để che giấu đi phút yếu đuối của bản thân, dì đã vụng về đưa tay lên lau vội vàng giọt nước mắt sắp trào... một mình. Cả Đông Bang hội ngày đó vui như mở hội. Những bữa tiệc say sưa tối ngày, những tiếng cười đùa, hạnh phúc hồi đó không bao giờ thiếu vắng. Tuy là xã hội đen, là những người mà xã hội không muốn dính líu, nói thẳng ra thì chúng ta là người xấu. Nhưng dì và các chú khác trong hội vẫn đi chùa cầu nguyện ẹ con và con được bình an. Vẫn xin những lá bùa nhỏ để lần chào đời của con được suôn sẻ. Con đã hiểu được tình cảm của chúng ta rồi chứ? Cho dù là gái hay trai, chỉ cần nghĩ đến đứa con của Liêu Tuấn là ai nấy đều cảm thấy như có nguồn sinh khí mới mẻ chảy trôi trong lòng ngực.

Thích thú và mong chờ lắm con biết không? Sau đó, đến ngày cuối cùng mang thai con. Mẹ con đã chủ động đến bệnh viện trước giờ chuyển dạ, bà vui vẻ nói đùa với từng người rằng: Hãy chuẩn bị quà để đón chờ mầm non sắp sửa ra đời của Đông Bang hội. Rồi bà lên xe và đi đến bệnh viện. Nhưng ông trời đúng thật là không có mắt, cho dù trước đó mẹ con là người như thế nào, có hoàn hảo và tốt đẹp đến đâu thì cũng bị bàn tay ông ta dìm xuống đáy địa ngục. Mẹ con đẻ khó, lúc sinh, động mạch bị vỡ, dẫn đến băng huyết và đã qua đời ngay khi con cất tiếng khóc đầu tiên đón chào cuộc sống. Điều này con cũng biết có đúng không? Liêu Tuấn sau khi nghe tin xấu này đã không đứng vững, ông ấy lồng lộn lên như một con thú dữ, đập phá cả bệnh viện khiến công an và bảo vệ phải can thiệp. Còn toàn thể Đông Bang hội, từ một không khí tươi mới, mong chờ đã biến thành một cái nhà tang đau thương và ngập tràn nước mắt. Ta là người bảo hộ của con cho nên được vào phòng đẻ. Cảnh mẹ con vật lộn với những cơn đau đến ta cũng không thể nào quên được. Khi máu còn không ngừng tuôn ra, mẹ con đã trần trối nhin ta rất lâu rồi nói một lời cuối cùng. Lời nói đó, dù có muốn lấy tay gạt đi ta cũng không thể nào gạt được. Nó như một trách nhiệm được đặt lên vai ta vậy. Câu nói đó là “Hãy giúp tôi”. Đường Thi, mẹ con đã cầu xin ta trong những phút giây giành giật với tử thần. Bà ấy dù có chết cũng chỉ nghĩ cho con nên hãy trân trọng nó. Ta lúc đó chỉ biết gạt đầu, ngay đến một lời nói dù tốt dù xấu cũng không thể thốt được ra. Chiếc máy quay trong tay chợt trở nên nặng nề và đầy áp lực. Và thế là... khuôn mặt của mẹ con chỉ còn lại trong cái máy quay nặng nề ấy. Còn thực chất khuôn mặt hiền hậu đã không còn nữa rồi. Ta nói những lời này là muốn con đừng cảm như mẹ con, đừng vì sợ hãi mà làm mình trở nên đáng ghét như vậy.

Nói đến đây, Đường Thi vội vàng giữ lấy ngực mình như giữ lấy từng cơn đau thắt đang không ngừng co giật trong tim. Tiếng nấc của cô như những mũi dao sắc bén xé toạc không gian giữa hai người. Sao cô lại không biết cơ chứ? Rất rõ là đằng khác. Dù tất cả đều không cho cô xem cuộn phim quay khuôn mặt mẹ cô lúc sinh thì cô cũng tò mò và đã trốn ra một góc bật lên xem. Hồi đó cô mới mười bốn tuổi thôi. Mười bốn tuổi đầu, cô đã được ném trái nỏ đau mất mẹ chỉ qua một cuộn phim nhỏ bé và hình ảnh không hề rõ nét. Khuôn mặt mẹ cô đã in hằn vào trong cô như đóng dấu lên đó, như mở bung ra nỗi chán chường và căm ghét chính bản thân mình. Còn cả nỗi sợ hãi nữa... mãi mãi, mãi mãi cô sẽ không quên được.

- Dì An Hợp! Đừng nói nữa. Con không muốn nghe.

An Hợp thấy Đường Thi bịt chặt hai tai lại và lắc đầu như điên dại thì chỉ bất lực khóc nức theo. Đường Thi vốn là một đứa trẻ tội nghiệp, cho dù đã lớn thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ trong mắt bà. Bà phải làm sao? Phải làm sao mới có thể kéo cô ra khỏi nỗi sợ hãi và sự dằn vặt của bản thân đây? Đến bà cũng bất lực rồi.

- Đường Thi. Những gì con chưa biết thì dì cũng cho con biết thôi. Nếu con biết sử dụng trí thông minh và sự cứng rắn của mình đúng lúc thì dì tin con sẽ vượt qua nó. Hãy đừng cảm mà đối mặt. Giống như những gì mà ta đã dạy con: Chiến đấu với nỗi sợ hãi là một trò chơi mạo hiểm. Con hãy chứng tỏ mình là một tay chơi cừ khôi cho ta xem. Con hiểu chứ? Chỉ khi chiến thắng nó, con mới có thể hạnh phúc mà thôi.

Đường Thi vẫn bịt lấy tai mình. Mọi chuyện giờ đây khiến cô không thể bình tĩnh được nữa rồi. Cho dù là đã biết trước nhưng khi nghe lại, sao lòng cô vẫn hoang tàn như nghĩa địa đến vậy.

An Hợp nhìn Đường Thi hồi lâu rồi đứng dậy, trước khi ra khỏi phòng bà thông báo:

- Quang Anh đang trên đường đến đây. Nếu con đã quyết định li hôn thì hãy chuẩn bị một lí do cho nó. Đừng khiến nó trở nên ngốc nghếch và tội nghiệp giống con.

Đường Thi ngồi thẫn thờ trên giường. Cánh cửa màu trắng che lấp khung cảnh phía ngoài như đóng lại mọi ước mơ về cuộc sống hôn nhân với Quang Anh. Tất cả sẽ được ấn định bởi tờ giấy li hôn kia.

24. Chương 27

Chương 27: Mười kế

Quang Anh đỗ xe trước sảnh của Tòa Nhà Vàng. Anh vừa từ sân bay trở về đã đến đây luôn, thần thái mang một vẻ mệt mỏi và buồn rầu. Trời đã tối hẳn, khung cảnh nơi đây thật hoành tráng nhưng cũng chẳng làm

tình thầncủa Quang Anh phần chấn lên chút nào. Khi anh vừa bước lên sánhthì chú Lưu đã đứng sánh ở đó, chú đi tới khoác vai Quang anhnhư một người chiến hữu rồi nói nhỏ:

- Sao thế? Nghe nói cháu và Đường Thi có chuyện.

Quang Anh giật mình nhìn chú Lưu, sau đó thì bước chân anh cũng dừng lại theo.

- Cô ấy nói rồi ạ?

Chú Lưu làm mặt “tôi biết hết” với Quang Anh và nói:

- Chuyện lớn như vậy có giấu vào hậu môn chúng tôi cũng tìm ra mà biết với nhau.

Câu nói này thật mất vệ sinh!

Chia tay với chú Lưu “mất vệ sinh”, Quang Anh lại đụng độ Mac ở cầu thang máy. Khi anh vừa bước vào thì Mac đã kéo anh ra và...

“Bốp”

Một cú đấm trời giáng khiến Quang Anh ngã sòng soài trên đất. Anh cảm thấy trăng sao đầy đầu rồi rụng dần xuống đất. Máu bắt đầu tanh nồng nơi khoe miệng. Cái khi gì thế này? Tự dưng nhìn thấy anh rồi lao vào đấm là sao? Coi anh là bao cát của anh ta chắc? Nếu có buồn bực chuyện gì thì cũng đi tìm người khác mà gây sự chứ! Bây giờ tâm trạng anh cũng chẳng hơn anh ta là bao, đã thế lại còn bị đánh một cách vô lí nữa. Thật là bực bội.

Thế là buồn càng thêm tức, Quang anh lồm cồm bò dậy rồi lừm lừm nhìn Mac. Vẻ mặt của Quang Anh bây giờ chỉ có hai từ mới có thể miêu tả nổi. Đó là “nguy hiểm”! Nhìn xong rồi, Quang anh chẳng nói chẳng rằng xông vào giáng một cú đấm còn mạnh hơn cú đấm của Mac vào mặt anh ta.

Mac bị bất ngờ nên cũng ngã sòng soài ra nhìn rất đẹp mắt. Cảnh này các đạo diễn phim trường mà có mặt ở đây chắc cũng chỉ biết vỗ tay rồi hô lên “tốt” với nhau mà thôi.

Quang Anh lau vết máu trên miệng rồi héch mặt lên nói:

- Sao hả? Cảm giác khi bị đấm chẳng dễ chịu chút nào đúng không?

Mac lườm nguýt Quang Anh một hồi rồi cũng chấp nhận đứng dậy thay vì cứ nằm đấy ăn vạ. Máu nơi khoe miệng anh cũng rỉ ranhư Quang anh vậy. Nhìn hai người giờ đây rất “men lì”, nếu để đấm con gái trông thấy chắc chắn họ sẽ còn thê thảm hơn bây giờ.

Mac không nói gì chỉ lẳng lặng lau máu rồi bỏ đi. Nhưng chưa đi được bao xa thì Quang Anh liền chạy theo rồi giữ tay anh lại rồi hỏi như tra khảo:

- Có phải anh nghĩ tôi là người làm tổn thương tiểu thư nhà anh không?

Mac có hơi liếc qua Quang Anh nhưng cũng chẳng nói gì.

Quang Anh nhà ta quyết không cho cách mạng của mình chết yếu. Anh tiếp tục hỏi:

- Tôi không biết Đông Bang hội các anh nghĩ cái gì nhưng tôi dám đảm bảo bằng cả mạng sống của mình, rằng tôi mới là người bị tổn thương. Cho nên hãy lôi Đường Thi xuống đây cho tôi.

Chính Quang Anh giờ đây cũng không ngờ là mình lại dám nói những lời mang tính chất đe dọa như thế này với một tên xã hội đen cao cấp như Mac. Có lẽ câu nói “khi yêu người ta trở lên liều lĩnh và ngu ngốc” là một chân lí không thể chối bỏ được.

Mac cũng không mấy quan tâm đến những lời nói nặc mùi thuốc súng kia, anh từ nãy đến giờ vẫn im lặng khiến cho ai kia tức điên lên được. Cũng phải thôi, với người khác anh luôn kiêu lời. Đã thế, tên cạnh anh còn là tình địch mà anh mãi mãi không thể thắng nổi.

Nhưng cuối cùng thì anh cũng chịu nói:

- Đừng làm khổ cô ấy nữa. Cô ấy dù có chết cũng sẽ không chịu có thai đâu.

- Tại sao?

Mac rút một điều thuốc ra rồi châm lửa, anh vừa nhả khói vừa nói:

- Tốt nhất là anh tự tìm hiểu đi!

Nói rồi anh ta bỏ đi mất trước anh mắt chẳng hiểu gì của Quang anh. Cái quái gì thế này? Mang cho anh một biển tò mò rồi để anh lên đèn trên đây là sao? Hấp à? Tức chết đi được. Đúng là những người dính đến Đường Thi thì đầu óc cũng chẳng khác cô ấy là bao. Mà có khi lại còn hơn ấy chứ!

Quang Anh lại bắt đầu cuộc hành trình tìm vợ của mình. Anh có cảm giác như là mình đang đi vào hang sói vậy, chỗ nào cũng đầy rẫy những hiểm nguy khó lường. Cứ nhìn cái cách Mac vừa mới hứng chí lên làm cho anh một cú vào mặt như thế, thử hỏi anh không thấy nổi da gà da vịt làm sao được?

Cuối cùng Quang Anh cũng lên được tầng 18. Anh có gọi điện cho bố vợ rồi nhưng mãi không thấy bố nhắc máy. Có phải là ông cũng đang hiểu nhầm là anh làm tổn thương Đường Thi không? Nghĩ vậy, bước chân Quang Anh có hơi ngập ngừng. Nhờ may bố vợ cũng cho anh một cú đấm rồi khuyến mại thêm một phát đập thì sao?

Quang Anh quyết định là sẽ không nghĩ nữa. Công việc của anh bây giờ là đi tìm Đường Thi. Đang đi, bỗng nhiên nhìn thấy dáng Liêu Tuấn đằng xa, Quang Anh bất đắc dĩ đành phải chạy lại mà chào hỏi một câu:

- Con chào bố!

Liêu Tuấn gật đầu rồi nói:

- Vào đây!

“Vào đây”? Không phải chứ? Đời anh hết từ bây giờ hay sao? Quang Anh lệ đổ trong tim nhưng vẫn phải lon ton theo bố vợ vào trong văn phòng của ông. Khi vào đến nơi thì anh đã thấy thêm một đối tượng rất nguy hiểm khác nữa đó là An Hợp.

- Con chào dì!

An Hợp đưa tay ra hiệu:

- Con ngồi đi!

Quang Anh lẩn cấn bước lại rồi đặt mông ngồi xuống. Thực ra anh cũng chẳng xoắn gì đâu nhưng bởi tình thế cấp bách. Anh đang nghi ngờ những người nơi đây đang có một âm mưu gì đó. Tại sao từ lúc vào đây đến bây giờ, anh cứ đi được hai bước lại gặp một người vậy? Họ đang giữ chân anh hay sao?

Đường như đoán được ra ngầm ý của Đông Bang hội. Quang Anh nói:

- Bố vợ! Nếu như bố muốn nói chuyện giữa hai chúng con thì con nghĩ là không có gì để nói đâu. Con không có lỗi gì cả. - Quang Anh một lần nữa liều chết xông pha.

Liêu Tuấn cũng hơi bất ngờ về thẳng con rể của mình. Trước kia nó có thể đâu, nếu ông không mở lời thì có cạy miệng ra nó cũng chẳng dám hùng hổ. Thế mà bây giờ nó lại dám nói một cách hàm hồ như vậy. Ông đâu có đổ trách nhiệm cho nó, làm gì mà phải cuống cả kê lên cứ như kiểu cái bút ông đang cầm trong tay là dao không bằng ấy. Sợ ông đánh nó à?

- Bình tĩnh lại nào con rể - Liêu Tuấn giờ đây phải ngậm bồ hòn làm ngọt - Ta gọi con vào đây là muốn nói, nếu như con thuyết phục được Đường Thi có thai thì ta sẽ rất biết ơn con. Hơn thế nữa, ta còn có thể đưa công ti điện ảnh của con lên một tầm ới cho dù trước đó ta biết là nó đã cao rồi.

Quang Anh cơ hồ không hiểu, những ý nghĩ về một âm mưu nào đó của Đông Bang hội đã bị câu nói của Liêu Tuấn thổi bay hoàn toàn. Khiến cho thế phòng thủ trong Quang Anh bị phá vỡ.

An Hợp ngồi cạnh Quang Anh cũng chêm vào:

- Phải! Nếu như con có thể giúp chúng ta thì chúng ta sẽ không để con chịu thiệt đâu.

- Mọi người có nghĩ là chúng ta đang lấy đứa trẻ tương lai của con và Đường Thi ra làm giao dịch không?

An Hợp và Liêu Tuấn đầu lắc như lục lạc:

- Không!

Quang Anh nhếch môi cười nhạt rồi nói:

- Vậy thì còn xin lỗi. Cho dù cô ấy chịu có thai với con hay không thì con cũng vẫn yêu. Con không muốn phải bắt ép cô ấy.

- Ồ!!

Hai con người này như vỡ ra được điều gì đó. Rồi Liêu Tuấn đứng dậy và đi đến chỗ Quang Anh. Ông vỗ vai anh một cách chân thành:

- Được! Con rể rất tốt. Ta gả Đường Thi cho con là một sự lựa chọn đúng đắn. Nhưng...

Nói đến đây Liêu Tuấn bỗng nhiên dừng lại.

Quang Anh hận một nỗi là câu chữ thề trong đầu không thể bắn ra khỏi miệng. Sao mà mấy cái người này cứ thích lôi anh ra làm trò cười vậy? Cứ đến đoạn gay cấn là cho dừng lại khiến anh tụt hết cả cảm xúc. Tuy nhiên Quang Anh cũng chỉ nén nhịn:

- Bố, có chuyện gì bố cứ nói thẳng ra.

Liêu Tuấn làm vẻ mặt bất lực và quay sang An Hợp nói:

- Em nói tiếp đi. Anh thấy đau lòng quá!

An Hợp thở dài:

- Quang anh, con có biết vì sao Đường Thi không chịu có thai với con không?

- Vì sao hả dì?

- Bởi vì...nó muốn giữ eo đấy! Con biết là nó sợ béo như thế nào mà, cả đời này thứ duy nhất làm nó phải chùn bước đó chính là tăng cân.

Vì chuyện này sao? Vì chuyện này mà cô ấy có thể vô tư kìa vào tờ đơn li hôn kia sao? Thật không thể chịu nổi. Nếu như là vì chuyện này thì có đánh chết anh cũng không bao giờ kí vào cái đơn chết tiệt đó. Rồi đến khi ra tòa, người ra hỏi lí do chẳng lẽ lại bảo anh bắt vợ mình có thai, rồi vợ mình không chịu. Không chịu vì sao? Không chịu vì cái số đo cân nặng của cô quá khổ à? Thật là lỗ bịch.

Quang Anh thở hắt một tiếng khó chịu rồi ngồi dậy nói lớn:

- Vậy thì bây giờ con phải đi gặp cô ấy. Nếu vì chuyện này mà bắt con li hôn thì con không đồng ý. Con tuyệt đối không đồng ý.

Nói rồi Quang Anh chạy đi trong tiếng gọi thất thanh của bố vợ.

An Hợp chạy ra nhìn ngó một hồi rồi đi vào hight five với Liêu Tuấn. Bà ngồi xuống và đứng đĩnh nói:

- Chúng ta làm tốt đấy chứ?

Liêu Tuấn cũng gật gù:

- Kể ra thì Quang Anh là một thằng con rể rất tốt. Nếu không phải vì anh thiên vị Đường Thi nhà ta thì anh đã phản đối chuyện này rồi.

- Không biết giờ này máy bay cất cánh chưa?

- Có lẽ là rồi. Mà bây giờ thằng con rể ngốc của ta có chạy đuổi theo thì cũng không kịp nữa đâu.

Quang Anh chạy vội đến phòng Đường Thi. Trong lòng anh giờ đây là một mớ hỗn độn khó sắp xếp. Cái gì mà giữ eo chứ? Anh không cần cái dáng của cô. Anh đã lớn rồi, chính xác là từ khi sống với cô thì anh đã lớn rồi. Suy nghĩ của anh đã chín đến nỗi không thể chín hơn được nữa. Cái anh cần bây giờ là một gia đình. Phải, chỉ cần một gia đình có cô, có anh và những đứa trẻ bụ bẫm là anh chấp nhận. Vậy tại sao cô vẫn không hiểu anh? Hay là tại cô yêu anh chưa sâu sắc? Cũng được, anh đồng ý sự chưa sâu sắc của cô. Chỉ cần cô yêu anh thôi, anh không quan tâm nó nhiều hay ít. Chỉ cần cô yêu anh là đủ rồi.

Đến trước cửa phòng Đường Thi, cánh cửa màu trắng đóng im lìm như chưa bao giờ mở. Quang Anh ngần ngừ hồi lâu rồi gõ cửa.

Cộc cộc.

Âm thanh thô đại vang lên rồi lại rơi xuống hết lần này đến lần khác. Tại sao lâu như vậy mà Đường Thi vẫn chưa ra mở cửa? Quang Anh đang nghĩ đến chuyện sẽ đập cửa xông vào nhưng nghĩ đi nghĩ đến lại thôi. Có lẽ giờ đây cô ấy không muốn gặp mặt anh, nếu anh cứ cố chấp thì e là sẽ làm tình hình càng thêm căng thẳng. Thôi thì chịu mất thời gian một chút cũng không sao, đứng ngoài này khuyên giải cô ấy thì chắc cô ấy vẫn nghe thấy.

Thế là đồng chí Quang Anh quyết định dùng sở trường văn hay chữ tốt của mình ra, cho dù trước kia khi tán gái anh cũng chưa dùng bao giờ. Nhưng ở trong hoàn cảnh như anh thì sến túa cũng không thành vấn đề nữa rồi. Ngược lại còn rất hữu ích.

- Đường Thi! Anh biết em đang ở trong đó. Mở cửa cho anh đi!

Im lặng.

- Anh chỉ muốn nói một điều thôi...Rằng anh yêu em! Trước kia anh rất ít khi nói, nhưng nếu bây giờ em cần thì em bắt anh nói một nghìn lần anh cũng chấp nhận. Chỉ xin em hãy nghe và nhìn anh đi.

Im lặng.

- Dù em béo hay gầy thì anh vẫn yêu em và...vẫn sợ em cơ mà. Có con thì sao chứ? Gia đình chúng ta sẽ hạnh phúc hơn. Tấm ảnh cưới treo giữa phòng khách sẽ được thay bằng tấm ảnh gia đình với...mấy người nhí? Càng nhiều càng tốt đúng không? Em hãy thử nghĩ đi. Rất đẹp!

Im lặng.

- Đường Thi, cho dù em có phản đối cái ước nguyện của anh thì anh cũng đừng bắt anh phải li hôn với em. Anh không muốn, thực sự là anh không muốn. Anh yêu em, đến bây giờ thì anh mới biết mình yêu em nhiều như vậy. Em có hiểu được không? Hãy ra mà nghe nhịp tim anh đi, nếu như nó còn đập bình thường thì em muốn hành hạ anh thế nào cũng được.

Im lặng.

Quang Anh mệt quá thở hổn hển. Chính anh cũng không ngờ rằng Đường Thi lại sắt đá đến như vậy. Cái cảm giác cô ấy yêu anh một ít đã hoàn toàn tan biến mà thay vào đó là: Cô ấy không yêu anh một chút nào cả. Nói sùì cả bọt mép ra mà cũng không thèm trả lời một tiếng, nói sến đến nỗi chính mình cũng buồn nôn mà không thèm lao ra đập cho anh một phát.

Hay là cô ấy không có trong phòng? Anh hiểu Đường Thi mà. Cô ấy không thể thấy anh sắp đột quỵ vì nói trước cửa phòng mà không trả lời lại tiếng nào. Chỉ ít thì cũng phải gầm lên chửi bới hoặc lao ra túm tóc rồi tát tai anh chứ. Sao lại im lặng như vậy?

Không chờ thêm một câu hỏi nào từ phía thần kinh trung ương nữa. Quang Anh liền tự mở cửa lao vào như cảnh sát. Và...thật là bất ngờ là căn phòng này rất thoáng. Thoáng đến nỗi chẳng có ai. Hóa ra mấy cái lời vừa nãy anh nói là để cho cánh cửa nghe à? Nói nó có hiểu gì không? Ôi! Anh chẳng quan tâm đâu vì...anh phải đi tìm Đường Thi đã.

Trong khi đi lao đi hỏi mọi người Đường Thi đang ở đâu thì Quang Anh nhìn thấy một tờ giấy được dán ở cánh cửa. Anh liền gõ xuống và đọc:

“Em biết là thế nào rồi anh cũng tới! Khi anh đọc được những dòng này thì có lẽ máy bay đã cất cánh rồi. Em xin lỗi! Nhưng có lẽ ở bên em anh sẽ chẳng thể hạnh phúc nổi đâu. Đừng tìm em nhé? Có lẽ Sam Thái cũng rất tốt đấy. Chuyện li hôn, bố em sẽ làm thủ tục. Một phía cũng được, anh không cần lo đâu. Chào anh”.

Cứ đọc được một con chữ là Quang Anh lại nắm chặt tờ giấy trong tay thêm một nắm. Cuối cùng khi đọc xong nó thì tờ giấy cũng nát tươm rồi.

Quang Anh vừa nhìn ra phía cửa sổ vừa tức giận hét lên:

- Cút đi. Em đi được thì cứ đi luôn. Tôi không cần em trở về nữa.

25. Chương 28

Chương 28: Thụy Sĩ - Đêm đầu tiên

Dường như quỹ đạo sống của Quang Anh đã trở về “bình thường”. Anh sẽ lại làm một con người độc thân, lại tối ngày vui chơi bên các cô nàng đình đám của làng giải trí và... sẽ không có người tên Đường Thi ở bên cạnh nữa.

Chuyện vợ con gì đó Quang Anh cũng cố gắng đá bay nó đi thật xa. Bỏ mẹ anh sau khi biết chuyện của hai người thì có vẻ vui mà cũng có vẻ buồn. Vui vì đã thoát được cái bóng đè lên mình suốt ngày, suốt đêm của Đông Bang hội. Buồn vì con trai họ ngồi ngồi thế kia cuối cùng lại bị người ta đá chổng vó lên như vậy. Thật là tức nghẹn mà.

Quang Anh ngồi trước bàn làm việc, lật giở từng trang tài liệu một cách chăm chú. Hình như giờ đây, quanh anh chỉ có đồng số má điên loạn và công việc bộn bề mà thôi. Nói rằng anh sẽ lại sa đà vào mấy vụ scandal với vài cô diễn viên hay người mẫu thì quả là... bây giờ có lẽ tất cả đã thay đổi. Anh không thể như ngày xưa được nữa.

Thư kí Lê Vân ngồi bên chiếc bàn đối diện nhìn Quang Anh mà không khỏi lo lắng. Sếp đã làm việc từ sáng đến giờ rồi, ngay cả cơm cũng không ăn. Có phải là muốn giảm béo không? Nghĩ đến đây, Lê Vân lập tức lắc đầu về cái quan điểm của mình khi nhìn biểu hiện của Quang Anh. Sếp đã gây rộ như thế kia rồi, giảm nữa thì e là sẽ được liệt vào danh sách Pharaoh tại Việt Nam mất. Trông anh có khác gì cái xác khô không cơ chứ?

Lê Vân là một cô nàng rất nhanh nhạy, mộng mơ và tương đối tình cảm. Khi thấy sếp mình làm việc đến sắp tẩu hỏa nhập ma như vậy thì cô cũng động lòng trắc ẩn mà thương xót. Sau khi đắn đo mãi, cuối cùng cô cũng quyết định bước đến bên cạnh sếp mà rằng:

- Giám đốc, anh nghỉ một chút đi. Chỗ còn lại để tôi làm hộ cũng được.

Quang Anh vẫn không thèm ngẩng đầu lên. Hình như anh bị mấy con số trong tờ giấy kia kéo hồn đi Tây Tạng rồi thì phải. Để đến khi Lê Vân gọi đến câu thứ ba anh mới giật mình trả lời ậm ờ:

- Được rồi. Cô cứ nghỉ trước đi.

Lê Vân thở dài rồi nhắc nhở anh:

- Anh cũng đừng cố quá. Công việc ở công ti đâu có nhiều, để tôi làm hộ cũng được.

Quang Anh nghĩ ngợi rồi vứt hết tài liệu xuống, anh đứng dậy và nói:

- Vậy thì phiền cô. Thực ra, trong mấy ngày nay tôi chưa có làm gì đâu. Chỉ là cầm rồi để đấy thôi. Mấy hôm nữa tôi có việc, cô làm hộ luôn hộ tôi nhé?

Lê Vân không biết nói gì ngoài há hốc mồm ra biểu đạt. Sự ân hận bắt đầu nhen nhúm trong tâm khảm. Hay lắm, thật là tuyệt vời! Cả một núi công việc cô đã ôm hết vào mình chỉ với một phút đại đột động lòng với vị sếp giả tạo kia. Sao càng nghĩ mà cô càng muốn túm tóc mình, rồi dứt cho nó trụi hết đi thế nhỉ? Hóa ra anh ta giả vờ, vậy mỗi lần anh ta cầm mấy cái bảng thống kê kia thì anh ta nghĩ đến cái gì? Không làm việc thì cầm nó lên làm gì?

Thực sự lúc này, Lê Vân rất muốn lao ra trước mặt sếp và nói:

- Đồ điên!

Từ sau khi Đường Thi đi, Quang anh vẫn ở lại ngôi nhà cạnh biển. Quần áo, ảnh cưới, tất cả vật dụng của cô, Quang Anh đều giữ lại. Đơn giản là anh chưa có thời gian để dọn chúng đi mà thôi.

Kể ra thì căn nhà này cũng thật là lạnh lẽo. Nhiều khi Quang Anh tự hỏi chính lòng mình rằng: Tại sao lại vẫn chọn sống ở đây thay vì dọn về nhà? Có lẽ anh mãi mãi chẳng thể trả lời nổi. Hoặc như câu: Căn nhà này lạnh và cô đơn như vậy mà sao anh lại ở? Cũng tịt nôt. Có nghiên cứu cả đời anh cũng không bao giờ tìm ra đáp án.

Nhiều lần, bà Trinh - mẹ của Quang Anh đã nghĩ sẽ để Hạ quản gia đến đây, với lý do là trông nhà và dọn dẹp. Nhưng Quang Anh không những không nhận lời mà còn bồi thêm mấy câu cảnh cáo rằng: “Nếu để bà Hạ bước chân vào căn nhà thì anh sẽ bán ngay nó đi”. Đơn giản là nếu để bà ta đến đây, thì lập tức. Mọi đồ đạc của Đường Thi sẽ không cánh mà bay mất.

Có phải anh vẫn mong cô ấy trở về nên mới như vậy không?

Cho đến một hôm, Quang Anh nhận được điện thoại. Chẳng biết người trong điện thoại nói gì mà khiến anh phần phần kích đến nổi suýt thì chạy ra ngoài người đi đường khi đang trong siêu thị. Ngày dài ảm đạm cũng như được thắp thêm nắng hồng rạng rỡ sau khi nghe cuộc điện thoại đó. Lập tức, Quang Anh chạy vội về, thu dọn đồ đạc và...bỏ đi khỏi căn nhà ấy. Mọi việc anh làm hầu như rất trơn tru và nhanh chóng. Không gặp rắc rối, không ai cản trở, cứ như là có người dọn đường sẵn rồi vậy.

Kết quả cuối cùng là Quang Anh đã mất tích!

Lại nói về bố mẹ của Quang Anh, sau khi biết con trai mình bắt vô âm tín thì họ đã đi tìm, lục lọi khắp nơi trong thành phố nhưng cũng chẳng biết con trai mình đã bị thằng ***** nào dắt đi. Họ đã dùng cả biện pháp đăng tin tìm người mà cũng không có tác dụng. Con trai họ dường như đã bốc hơi đi mất rồi thì phải.

Để đến khi có một người đã làm họ thấy yên tâm và có phần...biết điều mà ngồi im hơn. Họ đã thôi mấy cái việc làm thái quá kiểu như phát loa phóng thanh, đăng trên kênh truyền hình mục tìm người, vãn vãn...Cuối cùng thì cũng an tâm về việc con trai mình tự nhiên lại biến mất.

Đường Thi ngồi trong một quán bar, những ánh đèn neon xanh đỏ leo lét chạy qua, chạy lại như đuối bắt khiến cô cảm thấy vừa lâng lâng mà lại vừa ảo. Ly Strawberry Liquor trước mặt dậy lên mùi dâu tây thơm phức. Ánh đỏ của rượu lấp lánh, sóng sánh như thôi miên thị giác của cô. Đường Thi cười nhạt rồi đưa rượu lên cạnh miệng nhấp một ngụm. Ngay lập tức, hương vị và mùi thơm của nó tràn vào khoang miệng, rồi từ đó đến mọi tế bào trong cơ thể khiến cô sáng khoái. Từ khi cô đặt chân đến Bern đã là bao nhiêu ngày rồi nhỉ? Cô cũng chẳng nhớ nữa. Lý do chính đáng của cô sang đây là để học. phải, Đường Thi cô cũng biết đến học đấy. Còn lại thì lã đẽ chạy trốn. Cảm giác khi phải chạy trốn một người mà mình yêu thương thật chẳng thú vị gì. Rất muốn quay về nhưng lý trí lại không cho. Vì vậy mà cô chỉ biết ở lại nơi đây thôi, cho đến khi mọi chuyện thực sự kết thúc. Cô sẽ quay về.

Tiếng nhạc mạnh bốc lên khiến không gian trở nên sôi động hẳn. Đường Thi cũng như bị kích thích, cô đứng dậy khỏi quầy pha chế rồi bước ra giữa sàn và nhảy. Cô là người ngoại quốc, lại đứng cảm bước ra giữa sàn nhảy nên đã lôi kéo được không ít sự chú ý. Cơ thể cô như dòng nước uốn lượn và chảy trôi, từ trên xuống dưới, những đường cong lồ lộ dưới ánh đèn mờ ảo càng khiến cô thêm quyến rũ hơn. Có một số anh chàng quá phần khích thì sẽ nhảy cùng cô, số còn lại thì đứng bên hò hét cổ vũ. Tất cả đều diễn ra một cách sôi động.

Đang nhảy, bỗng có một anh chàng bước đến. Anh ta khá ưa nhìn, rất man và cuốn hút. Có lẽ anh cũng bị Đường Thi thu hút bởi điệu nhảy bốc lửa kia. Anh chàng chào Đường Thi rồi nói to:

- Chúng ta có thể làm quen không?

Đường Thi vốn học hành không được tử tế, đã thế tiếng nhạc nơi đây rất to cho nên cô chẳng nghe thấy anh ta nói gì. Cô đành phải mỉm cười rồi gật đầu. Những tưởng anh ta lịch sự nghĩ muốn nhảy cùng cho nên cô không để ý mấy. Đến khi anh ta ghé sát vào cơ thể cô mới để ý và nói một câu tiếng Việt:

- Anh làm gì thế?

Từ bao giờ mà Đường thi đã biết giữ khoảng cách khi ở cạnh một anh chàng điển trai? Đã thế cô lại còn để người ta tấn công trước rồi la toáng lên bằng tiếng việt nữa chứ. Người ta có quốc tịch là Thụy Sĩ đấy, liệu có hiểu những gì cô nói không?

Anh chàng kia tất nhiên là sẽ không hiểu gì rồi. Khi Đường Thi hét lên như vậy, anh ta cũng chỉ cười lại và hỏi:

- Em nói gì vậy?

Trong lúc Đường Thi còn đang không biết xử trí thế nào. Khi mà cô vẫn đang trong tình trạng á khẩu thì bỗng dưng, cô bị một lực kéo giật người ra phía sau.

Quang Anh bước lên trước chặn người Đường Thi, anh có quay ra nói vài câu tiếng Anh với anh chàng điển trai kia. Sau đó mới kéo cô ấy ra hẻm ngoài.

Ngoài này gió thổi vi vu, tiếng nhạc và hơi rượu vẫn còn quanh quẩn bên Đường Thi mãi chẳng chịu rời. Đến giờ phút này thì cô cũng chẳng hiểu nổi là ai đã mang Quang Anh đến nơi này nữa. Và tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Đường Thi cứ đi lên phía trước, đôi guốc của cô gõ lộc cộc xuống nền đất khiến nó vang lên những âm thanh đơn độc, nghe như đang gõ vào trái tim ai đó. Còn đồng chí Quang Anh thì vẫn lẩn cấn bước đằng sau như một nô gia. Anh không đuổi theo cầm tay cô, không van nài cô quay về và cũng chẳng gọi cô. Cả hai người cứ thế bước đi, người trước kẻ sau y như xalạ. Trông cũng có đôi phần buồn cười.

Cho đến khi tiểu thư Đường Thi không thể chịu được nữa đành quay lại, tháo guốc và đập về phía Quang Anh. Chiếc guốc tất nhiên là sẽ đến được đích, chỉ tiếc là cái đích sẽ không có phản ứng gì nên càng khiến cho chủ nhân nó tức điên. Đến cuối cùng đành phải hất hàm nói:

- Nhặt lại đây!

Câu khiến này làm Quang Anh phải nhíu mày. Và đôi phần nhớ lại cái “ngày xưa”. Hôm đó là ngày khai giảng, ai đã dẫm lên chiếc khăn tay màu trắng tinh khôi của cô ấy? Và ai đã là người bấu môi bảo cô ấy không đáng yêu? Chính là Quang Anh chứ còn ai nữa! Nghĩ lại cũng thấy lúc đó mình bị tức giận dè dặt đến mù cả mắt. Cho đến khi người ta gần gũi nhau hơn rồi thì mới nhận ra những cái không đáng yêu ấy... thực sự rất đáng yêu.

Quang Anh cúi xuống nhặt chiếc guốc màu đen lên, biết chắc nó là hàng hiệu nhưng cô ấy không thương xót thì anh cũng chẳng nuôi tiếc làm gì. Nghĩ vậy, Quang Anh cười nhạt một điệu rồi đáp trả chiếc guốc lại phía Đường Thi khiến cô bất ngờ đến nỗi không kịp né. Sức của đàn ông tất nhiên là sẽ hơn phụ nữ. Đã thế guốc lại không phải là một vật có tình cảm và càng không có mắt cho nên... nó đành phải đắc tội với chính chủ nhân của mình. Cả một chiếc guốc đã hạ cánh trúng ngực Đường Thi khiến cô phải kêu “A” một tiếng kinh dị. Sau đó là màn ôm ngực giữa đường và bản tĩa ánh mắt hết sức rằm rộ của đôi trai gái lạ kì này.

Đường Thi ghen đến nỗi suýt nữa thì không nói được, cô chỉ thẳng tay về phía Quang Anh, nghiến răng ken két:

- Đồ khốn kia! Anh dám làm thế à?

Quang Anh vẫn thờ ơ như không có chuyện gì:

- Ai ngờ lại trúng. Vô tình thôi!

- Vô tình? Anh tưởng nói như vậy thì tôi sẽ tin à?

Quang Anh vừa nói vừa nhún vai:

- Tin hay không là tùy tiểu thư. Dù sao thì cũng tại cái bộ ngực quá khổ và thu hút của cô nó làm nên chuyện. Cô không thể trách tôi được.

- Anh...

Không đấu khẩu nữa. Anh ta thắng rồi!

Đường Thi tháo nốt chiếc guốc kia ra, cầm trên tay rồi bỏ đi. Đời cô chưa bao giờ phải chịu một sự uất nghẹn đến không thở nổi như thế này. Người ta nói quả không sai “nếu đã chia tay, tốt nhất là không nên gặp lại”. Bây giờ thành oan gia giữa đường rồi, đó là họa chứ chẳng phải là xui xẻo gì nữa. Đường Thi đang tự nghĩ là: Chốc nữa về nhất định sẽ đốt vía. Gặp anh ta đúng là họa sắp ngập tới đầu rồi.

Tuyệt nhiên, Đường Thi quên luôn cái vụ tìm hiểu xem Quang Anh đến đây làm gì.

Tức giận làm mù quáng đầu óc!

Nhìn bóng dáng Đường Thi cứ đi xa dần, Quang Anh chỉ biết cười. Cáo cuối cùng cũng chịu lộ đuôi ra cho người ta dẫm lên rồi.

Sáng hôm sau, khi Đường Thi vừa mới bước ra khỏi cửa phòng của khách sạn thì đã phải chui lại phòng. Lí do là đúng lúc đó, Quang Anh cũng đi ra. Hai ánh mắt chạm nhau vừa ngại mà vừa tức khiến Đường Thi chỉ có nước chui lại vào phòng và trút mọi xúc cảm lên chăn gối. Cô vừa nhảy chồm chồm trên giường vừa hét lên:

- Cái đồ chết tiệt nhà anh! Cái thứ dai như đĩa xôi nhà anh!

Quang Anh ở phòng bên cạnh hắt hơi mấy lần. Chắc chắn là cô ấy đang rất tức giận rồi. Cái vụ hôm qua cũng đã nguội đâu cơ chứ. Lại được sáng rạch ròi ngay phải mặt nhau thế này thì...không uất mới là lạ.

Quang Anh bước đến chỗ điện thoại bàn...và gọi điện.

Đường Thi đang ngồi xem tivi, bỗng nhiên có tiếng chuông cửa.

- Chào cô! Quý ông phòng bên có gửi cho cô bó hoa này.

Đường Thi phải mất một lúc lâu mới dịch được ra anh chàng phục vụ này nói gì. Nhưng mà cái câu dịch của cô nó lại thành thế này “Chào cô! Có người gửi hoa cho quý ông phòng bên.” (tác giả đang tự hỏi là tại sao lại dịch được ra như vậy?).

Đường Thi cố - mỉm - cười nhận lấy bó hoa rồi chờ cho phục vụ phòng đi khỏi cô liền đóng sập cửa lại. Công việc sau đó là chạy vào nhà vệ sinh, đập lát bó hoa ấy ra và...tắm. Tất nhiên là cánh hoa sẽ được trưng dụng cho việc này.

Đúng là trắng hoa muôn đời không bỏ được, mấy cái lời hứa với chả thề ngày xưa chỉ đáng vứt là cho chó nó ngửi. Đã sang tận đây rồi mà vẫn có người gửi hoa cho. Nếu người gửi không phải là con gái thì cô sẽ đi bằng đầu cho anh ta xem.

Nhưng mà rõ ràng Đường Thi không hề biết rằng mình đang ghen. Cô còn chẳng biết là tại sao người ta lại gửi hoa cho cô để mang đến chỗ Quang Anh. Và càng không biết rằng bó hoa đó rõ ràng là của mình.

Bất đồng ngôn ngữ quả là một mối tai hại.

Còn bên này, Quang Anh vẫn cứ nghĩ rằng Đường Thi sẽ ngất ngây trong cái lãng mạn mà mình vừa tạo ra. Hẳn là cô ấy sẽ điên lên vì hạnh phúc và có thể là sẽ hít hà đến tắc cả mũi với bó hoa đó. Nhưng không, nếu đến anh biết được sự thật không như anh đang nghĩ thì có lẽ...(thờ dài).

Đang ngồi nghĩ về cái cảnh tượng Đường Thi sẽ chạy đến chỗ anh, rồi quỳ xuống khóc lóc xin anh tha thứ thì...chuông điện thoại reo. Thấy chưa? Anh biết ngay mà, thế nào rồi cô ấy cũng phải xuống nước trước thôi. Chỉ tiếc rằng Quang Anh chưa đắc ý được bao lâu thì Đường Thi đã găm lên trong điện thoại:

- Tôi cảnh cáo anh, trong những ngày tới. Nếu anh còn đến gần hay xen vào chuyện của tôi thì anh chết chắc với tôi rồi đấy. Anh nghe rõ chưa?

- Đường Thi! Cô sao thế? - Quang Anh cố tình giả nai để chữa thẹn.

Nhưng Đường Thi cũng chẳng phải vừa:

- Đừng có giả vờ. Tôi sẽ đến chỗ khác ở, tôi tàn cũng được. Còn hơn là phải ở cạnh anh. Đừng làm tôi phải điên lên.

Câu nói cuối cùng của Đường Thi khiến cho Quang Anh cười khùng khục. Cúp máy rồi anh liền lần ra cười hết công suất. Nếu không làm cô ấy điên lên thì anh sang đây làm gì nữa cơ chứ? Mục đích của anh chính là như vậy mà!

Khoan đã!

Cô ấy nói là rời khỏi cái khách sạn này hả? Đi đâu? Cái gì mà tồ tồ? Khu ổ chuột hay sao? Quang Anh cứ tự hỏi rồi lại tự tát vào mặt mình. Đến khi anh hốt hoảng chạy sang phòng Đường Thi thì cô ấy đã đi mất rồi. Một lần nữa, Quang Anh phải tự đánh giá trình độ điên kinh của mình. Thật là không đáng để được cho là trung bình!

26. Chương 29

Chương 29: Quyết không từ bỏ

Quang Anh chạy xuống dưới sảnh của khách sạn. Chắc chắn cô ấy chưa thể đi đâu xa được. Và đúng như những gì anh dự đoán, Đường Thi đang kẹt nệ với đồng hành lí quá khổ của cô. Đây chính là lí do vì sao, khi muốn trốn thoát thì bạn cần phải bỏ cửa chạy lấy người.

- Đường Thi!

Quang Anh gọi với theo. Nhưng rõ ràng là cô ấy đang cố tình không quay lại, và bước chân thì vẫn hoạt động. Mẹ kiếp! Anh vội buông một câu chửi thề rồi chạy theo cô.

Đường Thi biết Quang Anh đuổi đằng sau thì lập tức dừng lại rồi chau mày nói:

- Anh là cái thể loại gì vậy?

Quang Anh vừa thở vừa nói khiến ặt mũi đỏ lựng cả lên:

- Thế sau bao nhiêu ngày sống chung mà em vẫn không biết bản thân mình ở với thể loại gì à?

Đường Thi là một người không dễ cam chịu, nhưng cái khoảnh khắc câm nín của cô lúc này thì...thật khó nói. Tại sao cô lại không thể thắng Quang Anh trong cái chuyện cãi nhau nữa? Tức chết đi được.

Đường Thi quay phắt người lại, dùng ngón tay của mình chỉ chỉ vào ngực Quang Anh rồi gằn từng tiếng:

- Chúng, ta, li, hôn, rồi!

Quang Anh héch mặt lên:

- Nhà nước cấm li hôn rồi thì không được theo đuổi lại hả?

Á khẩu!!!

Đường Thi muốn rút guốc ra rồi tương thẳng vào đầu tên đứng trước mặt mình. Cô chắc chắn là bị thần kinh khi ngày xưa lại đây vào hấn. Đúng là khôn một phút đại một đời.

Tiểu thư Đường Thi cố nuốt cục tức kia xuống, cho nó ngấm dần dần rồi mới nhoẻn miệng cười. Một nụ cười hết sức nguy hiểm:

- Đồng chí, đồng chí có thể nói cho tôi biết tại sao đồng chí lại xuất hiện ở đây không?

Quang Anh vẫn đứng đĩnh:

- Có công chuyện thôi mà!

Đường Thi trợn mắt, nghiêng răng nói:

- Thật sao?

- Lại còn nghi ngờ nữa à? - Ngừng một lát rồi Quang Anh mới có tình ồ lên - À, hóa ra em nghĩ anh đến đây là vì em.

Đường Thi đang đi tìm đuôi người ra, bỗng chốc bị người ra nắm lại đuôi của mình thì không biết phải xử trí ra sao. Cuối cùng cô chữa thẹn bằng cách đeo kính râm vào rồi dùng guốc dẫm thật mạnh lên chân của Quang Anh khiến anh ta la ó thất thanh. Sau khi đã hả dạ cô mới cười đắc ý và nghiêng đầu nói với bảo vệ đang chạy tới:

- Xin lỗi! Tôi không nhìn thấy chân anh ta.

Có người Việt Nam mới hiểu cô ta đang phát ngôn cái gì.

Quang Anh vừa ôm chân vừa cười cười ra hiệu cho bảo vệ giải tán. Đúng là mắt mặt, mới sáng ngày ra đã làm trò cười cho thiên hạ.

- Đường Thi! Em cần phải đi học ngoại ngữ thôi. Cứ cái đà này thì em sẽ chẳng thể ở đây được.

- Ai nói là tôi sẽ ở đây?

- Vậy tức nghĩa là em sẽ về Việt Nam hả? - Hai mắt Quang Anh bỗng dưng sáng rực lên.

Đường Thi không nói gì, cô “xì” một cái rõ to rồi xách hành lý bỏ đi tiếp. Quang Anh tất nhiên là sẽ kéo tay cô lại:

- Em đi đâu?

Đường Thi dù có chết cũng không ngờ được rằng mình sẽ phát hiện ra được điều lí thú như vậy: Quang Anh - chồng “cũ” của cô có họ hàng với đĩa! Cô tức mình giằng người ra rồi chỉnh lại quần áo. Sau đó mới quắc mắt lên hăm dọa (cho dù đang đeo kính râm):

- Này con đĩa to xác! Tôi nói lại một lần nữa, trước khi nhà anh bị dè bẹp thì tốt nhất là hãy tránh xa tôi ra. Sức chịu đựng của tôi không phải là vô hạn đâu.

Nếu là trước kia, cho dù đầu Quang Anh có bị úng thủy thì anh cũng sẽ tránh xa Đường Thi theo như lời cô ấy đề nghị. Nhưng với tình cảnh hiện tại, không những nhà anh bị dè bẹp mà cả gia phả nhà anh có tiêu tan thì anh cũng quyết lồi bằng được cổ ấy về. Anh đã quyết rồi, có chết cũng sẽ không từ bỏ cô ấy.

- Được, vậy thì làm thử đi.

Đường Thi tức đến nỗi chỉ muốn xỏ cả bộ lông ra ngoài cho con người đang đứng trước mặt mình xem. Cái đồ dai như đĩa này sao hôm nay lại gan cùng mình đến vậy? Chẳng lẽ anh ta làm thân được với mafia? Quên đi! Trời có sập thì con đĩa to xác này cũng không dính dáng đến xã hội đen một lần nữa đâu. Với cô đã là quá đủ rồi.

Vừa lúc đó, một chiếc taxi chậm chậm đi đến. Hay lắm, thời cơ đây rồi! Sau khi người trong taxi bước xuống thì cũng là lúc Đường Thi dùng hết sức bình sinh chạy đến để nhảy vào bên trong đó khiến Quang Anh không biết làm gì ngoài việc đứng ngẩn tò te ra nhìn “em yêu đã vượt xa tầm với”.

- Con bà nó! Đến đúng lúc thế.

Quang Anh tức giận chửi thề một câu rồi hậm hực bước trở về phòng của mình. Càng nghĩ lại càng cay, sao lại có taxi đúng lúc như vậy? Nó nghĩ làm một bữa thì chết người hay sao? (Những khi tức giận thì con người chỉ suy nghĩ bằng đầu ngón chân. Huống chi đàn ông là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới). Vừa bước vào thang máy, Quang Anh liền rút điện thoại ra rồi ấn một tràng dài. Các con số nhanh chóng hiện lên trên màn hình điện thoại, sau đó được anh nhấn nút gọi.

Đầu giây bên kia để chuông tầm hai, ba giây gì đó rồi bắt máy. Quang Anh đút tay vào túi quần và nói với vẻ bức bối:

- Cô ấy bỏ đi rồi!

Không biết cái người bí ẩn kia nói gì mà đồng chí Quang Anh lại được dịp khoe tiếng như vậy:

- Cái gì? Tôi dù có là vận động viên điền kinh thì cũng không đuổi kịp taxi.

- ...

- Đồ điên, tôi nói cho anh biết. Bằng tất cả mọi giá, anh phải tìm bằng được cô ấy.

-...

- Sao? Tôi không có quyền? Vậy thì anh có quyền chống lại cấp trên chắc?

Sau một hồi nói xa xả vào cái điện thoại. Nước bọt văng tung, vì khuôn bay loạn xạ thì Quang anh cũng bình tâm lại và...thở hồng hộc. Khi thang máy kêu “ding” một tiếng đơn điệu thì cũng là lúc cửa bật mở và...mỹ nhân xuất hiện. Cô ta có dáng người khá chuẩn. Nếu không muốn nói là vòng một hơi bì lộ liễu thì tất cả đều perfect! Mái tóc vàng, xoăn đậm chất phương Tây, đôi mắt màu xanh ngọc bích thăm thẳm như lòng đại dương bao la. Lông mày của cô được tỉa tót rất chu đáo, gọn gàng và thanh thoát. Khiến chiếc mũi tuy không cao lắm cũng được lông mày kéo lên ít nhiều. Đôi môi nhỏ nhắn, đỏ mọng như những trái sơ - ri ngọt lành. Nhìn vào, không biết có bao nhiêu đàn ông muốn thưởng thức nó đây? Nói chung, cô gái này hoàn toàn có tư cách để đem ra so sánh với tiểu thư Đường Thi nhà chúng ta.

Theo thói quen thì tất nhiên là Quang Anh sẽ liếc nhìn một cái rồi lạnh lùng quay đi. Dù sao thì những mùi vị này, anh đâu phải là chưa từng trải qua. Chỉ tiếc là mỹ nhân đó không bỏ qua cho anh.

Cô ta luồn tay qua người anh rồi ngang nhiên kéo anh lại. Sau đó đôi môi ghé sát vào vành tai Quang Anh khiến nó nhột nhột rồi từ từ đỏ lên theo hơi thở của cô.

- Tôi là người sẽ hợp tác với anh!

Quang anh giật mình rồi nhìn cô ta trong vài giây. Não bộ hoạt động nhanh nhạy và linh hoạt để phân tích những gì mà cô ta vừa nói. “Hợp tác”? Lên giường? Hay công việc? Với phụ nữ, Quang Anh cho rằng nó thiên về vẻ dẫu nhiều hơn.

- Xin lỗi! Chúng ta quen nhau? - Quang Anh nhếch môi hỏi.

Đôi tay vừa cuốn lấy Quang Anh giờ đã nằm gọn trong mái tóc mềm mượt kia. Cô vừa cười vừa trả lời rất rành mạch câu hỏi của anh:

- Tôi là người của Mac.

- Ồ! Nhưng cô đến chậm một bước rồi, Đường Thi đã đi cách đây 5 phút.

Cô gái đó vẫn tỏ vẻ không có gì là vội vã:

- Không sao! Buổi tối cô ấy sẽ quay lại.

- Sao cô biết?

Buổi tối, Đường Thi khệ nệ kéo hành lý trở lại khách sạn. Đúng là có lòng mà trời chẳng cho sức! Nghĩ đến đây, Đường Thi ngước lên nhìn trời, bàn tay áp vào ngực nói như tuyên thệ:

- Nhất định phải đi học ngoại ngữ.

Vậy là đã rõ, không cần tốn công hỏi cô ấy nữa. Là do bất đồng ngôn ngữ nên việc chọn khách sạn cũng gặp khó khăn. Chỉ có khách sạn này, Mac đã giúp cô thuê phòng dài hạn trước khi sang đây. Vốn biết là đi sẽ không lâu nên họ đã chọn khách sạn cho cô.

Sao lại có thể coi thường ý chí vượt khó của cô như vậy cơ chứ?

Khi cô lết được xác đến thang máy thì cũng là lúc cửa thang máy bật mở. Bất ngờ chưa? Quang Anh vừa xa cô được có mấy tiếng mà đã kiếm được một mỹ nhân mang phong cách “cổ quái phương tây” nào thế này? (đàn bà khi đang ghen quả thực...). Hơn thế nữa, thấy cô đứng lù lù một đống ra như vậy mà không thêm đoái hoài. Hai người còn ngang nhiên tình thương mến thương ôm ấp nhau bước qua xác cô làm cô như bị tẩu hỏa nhập ma. Huyết quản bỗng xung lên rồi nóng như lửa đốt, chỉ muốn thét luôn ra ngọn lửa ấy để thiêu đốt đôi gian phu dâm phụ kia.

Tác giả vở vai Đường Thi hỏi nhỏ: Tiểu thư, hai người đã chia tay rồi nhỉ?

Đường Thi đá bay tác giả và hét lên: Cút, con nhỏ chết tiệt muốn chọc tức chị hả?

Tiếp tục với sự nghiệp. Tác giả xin được thuật lại cảnh tượng của đôi (liếc nhìn Đường Thi) “gian phu dâm phụ” kia. Quang Anh một tay thì luồn qua eo của mỹ nhân, miệng không ngừng cười nói bằng thứ ngôn ngữ mà đối với Đường Thi, nó lạ hoắc. Ánh mắt thì hau háu vào phần sâu kín nhất của cô ta làm Đường Thi chỉ muốn dùng biện pháp mạnh để lôi kéo anh ta về thế giới thực tại.

Tuy nhiên, Đường Thi không làm vậy. Cô gửi đồ lại chỗ quầy tiếp tân rồi đi theo Quang Anh. Thì ra chỗ anh ta muốn đến chính là khu ăn uống.

Đường Thi càng đi càng thấy mình giống mấy con mụ rình tập chồng trong phim. Rùng mình một cái rồi cô tự nhắc nhở mình hãy tự đề cao cái tôi của bản thân. Đây gọi là giúp người! Tuy đã li hôn nhưng cô muốn tự tay mình chọn vợ tương lai cho Quang Anh.

Tác giả cũng chỉ biết thở dài và nghĩ thầm: Ngụy biện. Cô là mẹ của anh ta chắc!

Quang Anh và mỹ nhân vừa đi vừa cười tùm tùm. Một là để cười cái người đang lén lút đằng sau, hai là để giả vờ cho cô ta thấy họ thăm thiết cỡ nào. Nhân lúc đó, Quang Anh còn ghé sát tai của mỹ nhân nói nhỏ:

- Hình như cô ấy đang ở phía sau chúng ta!
- Phải! Cứ cái đà này, tôi sẽ bị Đường Thi lôi ra hành hình mất.

Quang Anh cười cười. Anh uốn thẳng người ra rồi cho tay vào túi quần, hít một hơi căng lồng ngực sau đó lại thở ra. Cảm giác đó có đôi phần thú vị. Anh nói:

- Tôi hiểu tính Đường Thi, cô ấy sẽ không tự lôi mình ra làm trò cười đâu.
- Phụ nữ Châu Á rất thông minh! - Mỹ nhân phán xét một câu.

Quang Anh nhún vai:

- Có lẽ là vậy.

Đường Thi vừa đi vừa lắp, tìm được cái gì cao cao to to là đứng vào đó ngay. Đúng là một con cáo ngậy thơ, cô ta đang nghĩ mình là người vô hình chắc? Hay cô ta không để ý bản thân đang là người gây sự chú ý nhất tại đây? Gạt bỏ tất cả đi, có lẽ Đường Thi chỉ chăm chú vào Quang Anh và mỹ nhân kia thôi. Đường Thi vừa nhìn vừa không khỏi lẩm bầm:

- Trơ trên, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám ôm ấp nhau!

Chỉ tiếc là chưa có anh chàng nào chịu làm bù nhìn cho cô tập bắn! Nếu không thì cô đã lao ngay vào người anh ta mà cấu xé cho hả dạ. Hoặc, cô sẽ lấy anh ta ra để trả đũa lại tên đang đi đằng trước.

- Quang Anh!

Cuối cùng thì chiến dịch cũng bùng nổ. Người con gái ấy đã không còn nhẫn nhịn được nữa. Cách mạng sắp thành công rồi!

Không chỉ Quang Anh và mỹ nhân, tất cả những con người có trong gian phòng này đều quay lại nhìn Đường Thi. Từ đầu tới cuối, cô ta là ngôi sao phương nào mà lại gây sự chú ý đến như vậy? Không biết là vô tình hay cố ý, nhưng không ai là không nhìn cô ấy cả.

Quang Anh và mỹ nhân quay lại, đôi mắt ánh lên một vẻ đắc ý. Nhưng rồi cũng dịu đi ngay. Việc đại sự chưa thành họ quyết không manh động. Quang Anh hếch mặt lên nói giọng thờ ơ, khác hẳn với cái điệu nín kén của anh buổi sáng:

- Sao thế? Chưa đi à?

Đường Thi cảm thấy đầu bỗng nhiên ngập nước. Cứ lúng ba lúng búng:

- Tôi...Tôi...tôi đói! Tôi thích thức ăn nơi đây.

Suýt nữa thì Quang Anh đã lăn ra cười. Nhưng may sao mà anh bắmmạnh được vào eo của mỹ nhân. Khiến cô ta không khỏi xít lên một tiếng khó chịu rồi nghiêng răng với anh:

- Hơi quá trớn rồi đấy.

Quang Anh cũng lẩm bẩm lại:

- Xin lỗi! - Rồi anh quay ra nói với Đường Thi - Vậy thì ăn đi, gọi anh làm gì? Hay là không biết cách gọi phục vụ?

Đường Thi vừa thẹn mà vừa giận. Hận một nỗi không thể dẹn thở ngay về nhà nói với Mac nỗi uất nghẹn này.

Mĩ nhân kia nhúu mày rồi nói một câu tiếng Việt. Chất giọng hơi ngai ngái nhưng cũng đủ để Đường Thi hiểu cô ta đang nói gì:

- Tiểu thư, tôi cũng rất thích thức ăn nơi này. Chi bằng chúng ta cùng đến ăn chung đi.

Bùng!!!

Sấm dậy giữa trời quang.

Đường Thi nghiêng răng kèn kẹt. Tưởng chừng như răng đã bị cômà mòn đi quá nửa, bụi rơi đầy miệng khiến thanh quản và vòm họng không khỏi muốn tuôn ra một tràng ho dự dội. Thế giới này bị lật ngược cả lên rồi hay sao? Cô ta dám ngang nhiên mời Đường Thi cô vào dùng chung bữa. Có biết cô là ai không?

Hình như Đường Thi đang hiểu nhầm đây là một lời thách đấu của mỹ nhân. Thật là thiện tai, tiểu thư Đường Thi đã quá lo lắng rồi. Cần phải tĩnh tâm đi!

- Này cô, tôi không biết tại sao cô lại cùng xuất hiện với Quang Anh. Càng không biết vì sao cô lại muốn mời tôi ăn cùng nhưng...Được! Tôi sẽ cùng ăn với các người.

Các độc giả có thể dịch câu cuối ra là: Được, tôi quyết sẽ liều một phen sống mái với cô! (Hoặc các người).

Quang Anh và mỹ nhân chỉ biết trao đổi bằng ánh mắt. Rồi hightfive cũng bằng ánh mắt nốt. Rốt cục thì cũng sập bẫy rồi. Ai bảo sói không mắc bệnh teo não đột xuất?

27. Chương 30 - Phần 01

Chương 30: Trở về...nguyên vẹn

Trên bàn, mùi thức ăn tỏa rangào ngạt khiến dịch vị của cả ba người – Quang Anh, Đường Thi và mỹ nhân như đình công trời dậy. Chỉ tiếc là họ vẫn đang trong tình cảnh gườm gườm cho nên không để ý đến chuyện ăn uống mấy.

Đường Thi nhìn mỹ nhân như muốn lác cả mắt, thế mà cô ta không những không lườm lại hay khó chịu gì, lại còn quay ra mỉm cười với Đường Thi theo cái kiểu “tôi xinh lắm phải không?” Tuy là phần uất đến hộc cả máu, nhưng Đường Thi cũng chỉ biết để lức phủ ngũ tạng gặm nhấm nó.

Quang Anh nhìn hai người con gái cạnh mình, anh bị kẹp ở giữa. Nếu người ngoài nhìn vào thì sẽ chép miệng lác đầu mà cảm thán. Còn người trong cuộc như anh đây mới có thể hiểu được cốt lõi vấn đề. Rằng anh không có tội nghiệp gì đâu, ngược lại, rất sung sướng và hạnh phúc. Vì Đường Thi đã sa vào bẫy rồi.

Nhưng Quang Anh cũng không biểu lộ gì nhiều. Anh chỉ hơi hơi sầm mặt lại rồi cười kiểu bất lực:

- Thôi nào, chúng ta ăn cơm đi!

Lập tức, hai người con gái xinh đẹp quay ra nhìn anh với nhiều tia phức tạp, rồi cuối cùng thì mỹ nhân cũng là người đại diện lên tiếng:

- Vâng!

Chỉ một câu này thôi cũng đủ đánh một đòn chí mạng vào Đường Thi. Câu “vâng” của ai kia nghe mới nhẹ nhàng và êm ái làm sao! Giống như sự tình tứ của mấy đôi yêu nhau ấy. Đường Thi nghe mà vừa tức vừa

rừng mình. Cô chỉ hận một nỗi là không thể dùng chiếc dao trên tay để găm một phát vào hai con người thân yêu bên cạnh mình đi cho rồi.

Thật là uất đến tận trời xanh!

Nhưng rồi Đường Thi cũng tự biết lấy lại phong độ ỳnh. Cô ngồi ngay ngắn, ưỡn thẳng người rồi ăn như thường. Đường như sự khó chịu trong cô giờ đây đã bị cô đốt cháy. Sự chuyển biến quá nhanh này khiến ỉ nhân và Quang Anh không kịp trở tay. Họ chỉ biết liếc mắt nhìn nhau rồi bắt đầu chiến dịch hai.

Đó là màn gấp thức ăn.

- Em ăn đi! Thức ăn ở đây được chế biến từ các nguyên liệu thượng hạng đấy.

Quang Anh nói vẻ hiểu biết rồi gấp một miếng thịt vào bát của mĩ nhân. Tất nhiên là mĩ nhân cũng sẽ phối hợp, cô ta toét miệng ra cười, hàm răng sáng bóng lộ ra. Đôi mắt lúng liếng đưa tình khiến ngay cả Đường Thi cũng bị hơi ngỡ ngàng. Sức mê hoặc của cô ta đúng là không thể cưỡng lại.

Đường Thi càng tức tối hơn, cô giậm chân thật mạnh rồi buông nĩa đứng dậy. Ly vang đổ trước mặt được Đường Thi sử dụng một cách triệt để. Cô nghiêng rang rồi hất toẹt nó vào mặt Quang Anh khiến mĩ nhân cùng tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

Quang Anh nín lặng không nói gì. Thớ chất lỏng có màu đỏ trong giờ đã tràn ngập trên khuôn mặt. Đôi ba giọt còn tràn cả vào mũi, miệng và mắt. Hương vị chan chát và cay cay bỗng chốc nổi lên. Nhưng Quang Anh dường như lại không có phản ứng gì bên ngoài. Hai bàn tay bóp mạnh cán dao và nĩa, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào người con gái đang nổi cơn thịnh nộ với mình. Đôi tai anh nghe từng lời cô nói:

- Tôi về, chào anh!

Bốn chữ vền vẹn, tưởng chừng nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho Quang Anh như bị đá dè. Hơi thở anh gấp gáp, đôi mắt vội vàng nhìn theo bóng Đường Thi đi xa dần, xa dần cuối cùng mất hút.

Sau đó thì...

Quang Anh ngồi xuống và...cười!

Những người trong nhà hàng không hiểu biết lại tưởng Quang Anh đã bị thứ rượu vang kia làm cho tê dại cả thần kinh. Đến mức không chịu nổi nữa đành phải phát điên. Nhưng không phải đâu, ngược lại, anh ta hoàn toàn tỉnh táo.

Mĩ nhân ngồi bên cạnh cũng lấy khăn giấy lau miệng và nói:

- Thế nào? Diễn tốt đấy chứ?

Quang Anh vừa dùng lực với miếng thịt bò 80% của mình, vừa cười hả hê:

- Tất nhiên, chỉ cần cô ấy chịu rời khỏi nơi khỉ gió này là xong rồi. Ngày mai tôi sẽ về nước.

- Nhưng chắc gì Đường Thi đã chịu về nước, biết đâu cô ấy lại bỏ đi đến một nơi khác thì sao? Vốn dĩ cô ấy là một người rất bướng bỉnh, tôi nhận thấy là như vậy.

Quang Anh nhún vai:

- Ô! Nhưng tôi lại hiểu cô ấy theo một cách khác. Cô có dám cá không? Cô ấy sẽ trở về!

Đường Thi tức tối đi ra quầy lễ tân rồi lấy hành lí. Sắc mặt của cô lúc này rất giúp ích ấy đoàn làm phim hành động. Nhân viên quầy nhìn Đường Thi bằng một ánh mắt hết sức né tránh, ngay đến lời nói cũng không còn lưu loát như khi đối mặt với khách nữa. Nhưng Đường Thi hơi sức đâu mà để tâm vào mấy chuyện đó, cô chỉ giật lấy hành lí của mình rồi kéo thẳng ra ngoài khách sạn.

Bên ngoài, dòng xe đi lại ồn ào khiến cho cái tâm trạng trong lòng bốc chốc cũng bị nén lại. Trên vỉa hè, có một người hát rong đang đàn một bài nào đó của Thụy Sĩ. Âm sắc trầm bổng phát ra khiến cho Đường Thi cứ đứng ngây người ở đó. Không biết là nhanh hay chậm, khi cô giật mình nhìn lại thì người hát rong đó đã rời đi chỗ khác rồi. Đường Thi vội thở dài một tiếng nảo nuốt rồi lẩm bầm:

- Mình còn chưa gửi tiền cho người ta.

Thế rồi cô tiếp tục kéo vali, vừa đi cô vừa ấn điện thoại, và nói:

- Mac, tôi sẽ về.

Liêu Tuấn đang họp với mấy người cấp cao trong Đông Bang hội, không khí nơi đây rất chi là căng thẳng. Do sự đối đầu giữa hai phe phái trong bang hội. Người thì nói thế này, người kia phản bác và đưa ra một ý kiến khác, họ cho rằng là nó thiết thực hơn. Cứ thế, thành ra buổi họp dần đi vào bế tắc. Liêu Tuấn nhứ mày ngồi nghe mấy vị ấy bàn luận, riêng ông thì có lẽ cũng đã hình thành lên một ý kiến riêng và...không giống ai rồi. Chỉ muốn các vị ấy đến lúc sức lực không còn để nói và tranh cãi nữa thì buổi họp sẽ kết thúc tốt đẹp tại đó.

Uỳnh!

Từ xưa đến này, Liêu Tuấn luôn nghi ngờ Mac là một con người thích gây sự chú ý. Lúc mở cửa anh ta lúc nào cũng tạo ra những âm thanh hết sức sôi động và có phần muốn đả thương màng nhĩ. Liêu Tuấn cau mày nhìn Mac rồi nói:

- Sao thế?

Mac lúc này mới nhớ ra rằng mình vừa ngắt quãng một buổi họp cho nên anh đã tỏ ra có lỗi bằng việc cúi đầu với các vị “đại ca”:

- Xin lỗi! – Sau đó anh ta lại quay sang Liêu Tuấn nói với vẻ mừng rỡ – Ông chủ, tiểu thư...tiểu thư quyết định trở về rồi!

Không cần nói nhiều, Liêu Tuấn chỉ thể hiện cảm xúc bằng bốn từ:

- Buổi họp kết thúc.

Ngày hôm nay, Đông Bang hội như bận rộn cả lên. Bể rôn chẳng như mạng nhện, pháo giầy mỗi người cầm một phong và nhắm nhe xoáy một phát. Cũng may là lực lượng quản lí tốt nếu không thì cái cảnh: “Người chưa về nhưng tiệc đã khai” sẽ xảy ra lúc nào không hay rồi.

An Hợp vui mừng ngồi trên ghế ngắm nhìn mấy con người trong Đông Bang hội cứ đi qua đi lại. Họ thường ngày chỉ biết đánh đấm, chỉ biết chửi rủa...hôm nay bỗng hiền hòa hẳn đi. Đó đều là những con người có gia đình không ổn định. Hoặc, không có gia đình. Nhưng với An Hợp, khi thu nạp họ vào đây, bà đã cố gắng cho họ những tia ấm áp mà chỉ gia đình mới có.

Đường Thi đối với những thành viên trong Đông Bang hội cũng hết sức thân thiết. Cô từ nhỏ đã sống ở trong cái “xã hội” này cho nên bản tính được tạo ra cũng hết sức khác người. Những người nơi đây chính là những người thân của cô. Cô yêu mến họ và họ cũng vậy. Giống như một gia đình! Lần này, khi cô từ Thụy Sĩ trở về, tuy là đi không lâu nhưng có lẽ họ cũng sẽ vui mừng.

Liêu Tuấn bước gần đến chỗ An Hợp, đặt tay lên vai bà nói:

- Chắc là sóng gió cũng sắp kết thúc rồi.

An Hợp mỉm cười:

- Tuổi trẻ không thể biết trước được. Chúng sẽ còn phạm sai lầm nhiều lần.

Liêu Tuấn lặng thinh không nói gì. Dường như là đang suy nghĩ...đúng là tuổi trẻ mỗi thời mỗi khác. Không thể đoán trước được bất cứ điều gì cả.

Mac đứng ngoài ban công của tầng thứ 16, nhìn xuống bên dưới, vạn vật như nhỏ đi gấp mấy lần. Nhưng trong mắt anh lại là một hình bóng khác phủ mờ. Bóng dáng của một người con gái ngổnáo, thông minh và bướng bỉnh. Suốt bao nhiêu năm qua anh ôm một mối tình sâu kín trong lòng. Anh không phải là không dám nói...mà là anh tự nhận thấy mình có lẽ không đủ tư cách để được cô yêu.

Anh từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được ông chủ thu nhận. Anh và đứa em trai của mình là Len lúc đó mới biết thế nào là một gia đình đúng nghĩa. Còn tiểu thư, cô ấy đối với anh một chút lạnh nhạt, một chút quan

tâm và một chút đồ kị mỗi khi ông chủ chuyên tâm vào để đào tạo anh. Nhưng không hiểu sao, cuối cùng anh lại yêu mến hết thảy những thứ ấy.

Để rồi cuối cùng, khi anh hỏi cô tại sao lại qua lại với rất nhiều người nhưng lại không yêu ai trong số họ? Lúc đó cô đành nhìn anh bằng một ánh mắt long lanh như mặt hồ được trăng soi xuống. Nét thủy mặc trong đôi mắt khiến cho trái tim anh càng thêm rung động. Cô ấy trả lời: “Họ không đáng để tôi yêu”.

Anh tự hỏi rằng: Liệu có phải anh cũng không đáng để cô yêu?

Sau đó, khi Đường Thi bị ép hôn. Anh đã điên cuồng tới mức chỉ muốn xông ra trước mặt Quang Anh và đánh cho hắn không còn đường sống. Nhưng rồi lý trí cũng kéo anh lại, anh không thể làm như vậy. Kéo cô ấy lại thì được gì chứ? Cô ấy cũng chẳng yêu anh đâu.

Nghĩ đến đó, Mac chợt cười lạnh.

- Con đang nghĩ gì vậy?

Không biết An Hợp từ đâu đi đến vỗ vai Mac. Anh chợt thu ánh mắt buồn khổ về rồi trả lời bà:

- Con đang nghĩ khi Đường Thi về thì nên nói gì với cô ấy. Nếu cô ấy biết chúng ta liên kết với Quang Anh lừa cô ấy thì chắc cô ấy sẽ giận tới chết mất.

An Hợp phì cười, bà bước đến chỗ lan can bên cạnh. Gió trên cao thổi tung mái tóc của bà. Bộ sườn sảo đỏ chói được ánh nắng phản chiếu càng thêm rực rỡ. Rồi bà quay sang Mac mỉm cười nói:

- Cũng đúng, nhưng rồi nó sẽ hiểu ra thôi.

Mac không nói gì, anh nhìn về phía xa xa của thành phố. Nơi mà thường ngày anh vẫn nhìn về với một ánh mắt ngóng trông. Đường chân trời hiện hữu chạy ngang qua như cắt tằm nhìn. Như một khoảng cách tạo ra ngăn giữa anh và cô ấy. Có lẽ hai người mãi mãi sẽ chẳng đến được với nhau.

Bỗng nhiên, tiếng An Hợp vang lên:

- Mac, những gì cần qua thì hãy cho qua đi. Vương vấn nhiều cũng chỉ khổ mình mà thôi.

Nói rồi bà bước vào bên trong. Còn lại Mac bơ vơ ở ngoài. Người phụ nữ này khiến anh hoàn toàn nể sợ, có những lúc tự hỏi rằng: Trên đời này có thứ gì có thể qua mắt nổi bà không?

Buổi chiều, Đường Thi đã về đến nhà. Khi cô mới bước chân vào thì...

Bụp!

Pháo giấy bắt phụt lên như niềm vui của mọi người trong Đông Bang hội vỡ òa ra. Đường Thi thoáng chút giật mình, cô đưa mắt nhìn xung quanh. Khắp nơi trong Tòa Nhà Vàng, tất cả đều dán băng rôn với “khẩu hiệu”: Tiểu thư!

Chỉ là hai chữ “tiểu thư” đơn điệu vậy thôi nhưng ẩn chứa trong đó là tất cả những tấm lòng của Đông Bang hội. Đường Thi khloe mũi hơi giật giật, toan nói một điều gì đó nhưng lại thấy cổ họng nghẹn đắng.

Ở giữa không gian của tầng một này, An Hợp và Liêu Tuấn đứng cạnh nhau ngắm nhìn Đường Thi. Cách đó không xa còn có Mac, Lai Hoàng, chú Lưu, chú Tam... Đường Thi lúc này bỗng dưng bật khóc thành tiếng.

Sau bao nhiêu năm qua, cuối cùng khi trở về đây sau một chuyến đi xa, cô đã nhận ra thế nào là gia đình. Đằm ấm quá! Cho dù không phải là máu mủ thì với cô, nó còn thiêng liêng hơn cả huyết thống.

- Mọi người...- Đường Thi đưa tay lên che đi biểu cảm trên mặt.

Lai Hoàng – con trai của An Hợp, thừa hưởng cách đối nhân xử thế khéo léo từ người mẹ. Anh nhanh nhẹn bước lên dang tay ra rồi nói giọng hào hứng:

- Muốn ôm anh một cái không?

Đường Thi lau nước mắt, mỉm cười rồi chạy nhanh về phía Lai Hoàng.

Lai Hoàng cũng mỉm cười tươi rói với cô, nhưng khi Đường Thi chỉ còn cách anh chừng một mét thì... cô lại ngoặt sang phía Liêu Tuấn rồi ôm ông ấy vào lòng.

Lai Hoàng hờ hênh thu tay về rồi húng háng giọng:

- Được lắm! Em dám làm anh mất mặt.

Đường thi và mọi người cùng cười, không khí xúc động vừa rồi được thay bằng một nét rộn rã và tươi mới.

Nghe nói tiểu thư độc nhất của Đông Bang hội đã trở về nhà!

Bố mẹ của Quang Anh cũng hay tin này. Nhưng cái họ đang thắc mắc là tại sao con trai họ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu? Không phải là bị đám người Đông Bang hội khí gió kia diệt khẩu rồi chứ?

Bà Trinh sau khi đoán như vậy đã lập tức lên chùa cầu may!

Nhưng, vào một buổi...tối đẹp trời. Trăng thanh gió mát, ánh sao lấp lánh trên tấm màn đen huyền ảo. Lấp lánh, long lanh như kim cương. Đường Thi một tay vuốt vuốt mái tóc mềm, một tay vịn vào lan can. Cô dướn người lên hít hà làn không khí mát lạnh. Thế rồi chẳng biết cao hứng thế nào, miệng lại khẽ nhâm nhấm một giai điệu:

“Trò chơi này rồi bao giờ kết thúc.

Nhiều khi em muốn dừng lại

Nhiều khi em muốn mình có thể làm chủ được con tim

Nhưng anh ơi! Có lẽ em đã sai luật.

Trò chơi này thành thật mất rồi!”

Từ đằng sau lưng, một bàn tay luôn khê qua eo rồi trườn đến phần bụng eo thon của Đường Thi. Hơi thở của ai đó thoang thoảng bên tai, âm thanh trong hơi thở của người đó ấm nồng:

“Đã có những lúc anh mong mình lí trí

Đã có những lúc anh mong mình đừng chơi

Trò chơi này mạo hiểm phải không em?

Em có sợ không khi chúng ta sai luật?

Em có sợ không khi chúng ta cùng bước chung nhịp bước?

Em có sợ không khi anh lỡ yêu em?

Có lẽ thế, ta nên dừng lại.

Để nhìn xem con tim mình đang ở nơi nao!”

Đường Thi hơi bồn thần bởi giọng hát truyền cảm của ai kia. Cô hơi ngây ngất trong vòng tay người đó, lại thêm hiệu ứng gió cứ thế làm nền cho giai điệu êm ái này. Trách sao Đường Thi lại mất hồn đến vậy.

Nhưng rồi cuối cùng cô cũng vực lí trí dậy rồi tự nhủ: “Sao tự dưng giọng nói này nghe quen thế nhỉ?”

28. Chương 30 - Phần 02 (hết)

Đường thi vội vàng quay lại thì suýt nữa phát hoảng, con điato xác Quang Anh này chui ở lỗ nào lên vậy? Lập tức, Đường Thi đẩy người Quang Anh ra rồi hét lên:

- Tránh ra! Sao anh lại ở đây?

Dường như Quang anh không mấy bận tâm về thái độ này của Đường Thi. Anh nhếch mép cười rồi xoay lưng lại phía ban công và dựa người vào đó. Khuôn mặt anh, mái tóc anh, dáng vẻ của anh giống như của một vị thần trong thần thoại.

- Bố em!

Đường Thi cau mày quát:

- Nói dối ! Bố tôi biết chúng ta đã li hôn rồi.

Quang Anh lập tức quay nhìn Đường Thi khiến cô giật thót mình. Ánh mắt anh ấy giờ đây sâu thăm thẳm, nhìn vào nó, cô không biết anh đang nghĩ gì.

- Vậy chúng ta li hôn vì cái gì?

Vì cái gì?

Đường Thi vẫn luôn tự hỏi mình đã li hôn với Quang Anh vì lí do “cốt lõi” nào? Vì không muốn có con? Ừ thì nó là một phần.

Vì cô thấy mình không thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy.

- Quên em đi!

Câu nói này như con đũa hút máu. Rút cạn mọi luồng khí huyết đang sôi trong Quang anh khiến chân tay anh bải hoải.

- Tại sao? Em không có quyền yêu cầu anh. Nếu không phải anh đã yêu em thì anh sẽ từ bỏ em.

Câu nói này...nghe...thật là...kì dị!

Đường Thi cau mày, cái gì mà “nếu không phải anh đã yêu em thì anh sẽ từ bỏ em?” Đây là lí do tồi tệ nhất từ khi cô làm người! Đường thi thiếu chút nữa là phát điên. Cô nhìn Quang anh bằng vẻ phức tạp:

- Đạo này anh đã thay đổi rồi.

Dường như không để ý gì đến câu nói khen – chê không phân biệt được của Đường Thi. Quang Anh vẫn thao thao về cái thứ tình cảm kiên định của mình:

- Vì em không thể có con cho nên em mới gạt anh ra ngoài lề sao? À, phải nói là em không muốn có con chứ nhỉ!

- Anh điên à?

- Phải!

Nói đến đây, giọng nói và ánh mắt của Quang anh như thay đổi. Trên gương mặt anh giờ đây ngập tràn vẻ đều giả. Điều này khiến cho Đường Thi không thể đoán được là Quang Anh sắp giở trò gì. Sống với Quang Anh theo cái kiểu dè dặt cười cợt người ta đã lâu. Giờ đây người ta bắt đầu dựng cờ khởi nghĩa thì phe thống trị là cô bỗng cảm thấy vừa ngỡ ngàng mà lại không xoay sở kịp.

Khi Đường Thi còn đang nghĩ cách đá bay Quang Anh ra khỏi căn phòng thân yêu của mình (thực ra tác giả luôn tự hỏi anh ta vào đây bằng cách “cụ thể” nào?) Thì bỗng dưng, Quang Anh đã tiến đến rồi bế thốc cô lên rồi ban công và trở vào phòng.

Đường Thi giãy giụa và la lên:

- Đồ khốn! Thả tôi xuống, anh có muốn bị tính sổ không? Anh có biết mình đang ở trong hang sói không hả?

Quang Anh vứt mạnh Đường Thi xuống giường một cách không thương tiếc. Sau đó lao đến đè lên toàn thân lên người cô khiến Đường Thi không chịu nổi mà kêu cái “hự”. Trong tình cảnh này, nói còn khó hơn cả thở, Đường Thi chỉ lờm nguýt Quang Anh đến lòi cả mắt. Thế mà anh ta còn vênh mặt lên mà nói:

- Hình như anh hơi nặng.

Nói rồi anh nhích người lên, Đường Thi thừa cơ hội hét lên:

- Mac, Mac...

Đúng như những gì cô dự đoán, Mac đập cửa xông vào. Nhưng khi thấy Quang Anh đang ở tư thế nửa ngồi nửa đè thì anh ta vội vàng cúi đầu về hồi lỗi:

- Xin lỗi cậu chủ! Có lẽ tôi nghe nhầm.

Đường Thi tức muốn thổ huyết, người trung thành nhất giờ đây cũng đã quay lưng lại với cô. Đã thế lại còn cái gì mà “cậu chủ?” Nghe ngứa tai chết đi được. Đường Thi hần học:

- Anh mới đổi tên là Cậu Chủ à?

Quang anh phì cười rồi nhìn cô âu yếm:

- Em vẫn tin tưởng họ?

“Họ” ở đây là Mac, Liêu Tuấn, An Hợp, Lai Hoàng, chú Lưu...nói chung là cả Đông Bang hội.

Đường Thi tư chất vốn thông minh, khi nghe Quang Anh hỏi như vậy thì cô đã lờ mờ đoán ra:

- Ý anh nói là?

Quang anh chỉ mỉm cười mà không trả lời cô. Sau đó anh lật người rồi đè toàn thân lên Đường Thi khiến cô la oai oái:

- Đứng, chúng ta li hôn rồi.

- Chưa!

- Rồi!

- Chưa!

- BỐ LỪA CON!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sự việc xảy ra quá nhanh phải không các độc giả? Tôi chỉ là người kể lại câu chuyện này cho nên nó sẽ không được như những gì mà đôi bạn trẻ yêu cầu.

Bốp!

Đường Thi tay cầm guốc nhìn tác giả thân thương nghiêng răng kèn kẹt: Này em, làm việc tiếp đi!

Tác giả gật đầu lấy lòng rồi tiếp tục sự nghiệp.

Thực ra, tiếp theo cũng chẳng có gì đáng kể. Sáng hôm sau, việc đầu tiên mà Đường Thi muốn làm chính là đi tìm người nhà để nói cho ra ngô ra khoai mọi chuyện. Chỉ tiếc rằng đêm hôm qua, Quang Anh như vũ bão cuốn lấy cô, dày vò cô. Như trả thù cô suốt bao nhiêu ngày qua, hại cô sáng nay ngay cả ngồi dậy cũng không nổi.

Quang Anh nằm bên cạnh khẽ vuốt tóc cô. Có ai biết được câu nói đầu tiên sau khi đã được thỏa mãn cả giấc ngủ lẫn dục vọng là gì không? Đó là:

- Kì kinh nguyệt của em cách đây bao nhiêu lâu?

Đường Thi mệt quá cũng chỉ trả lời:

- Một tuần.

Quang anh tủm tỉm:

- Tốt!

Tốt? Tốt cái khí gió nhà anh ta. Đường Thi hần học rồi quay người sang một bên không thèm đoái hoài gì đến Quang Anh nữa.

Khoan đã...

Sau khi một ý nghĩ vụt qua, Đường Thi mặc kệ nỗi đau khổ của bản thân mà vực dậy rồi quay sang Quang anh. Ánh mắt cô giờ đây như muốn giết người, cô gần từng tiếng:

- Có phải là tôi sẽ có thai không?

Quang Anh giả vờ ngủ.

Đường Thi vẫn không chịu từ bỏ cuộc tổng tấn công rầm rộ:

- Này...đồ chết giẫm kia! Anh trả lời mau.

Liêu Tuấn cùng An Hợp đang ăn sáng. Bỗng dưng giật mình vì một tiếng hét chói tai. Họ nhìn nhau rồi cười, An Hợp phết mứt lên bánh mì và nói:

- Cứ cái đà này, năm sau chắc sẽ được bế cháu.

Còn Liêu Tuấn thì lắc đầu:

- Vẫn còn chậm quá!

- Cũng phải.

Mới đến đây, chắc mọi thứ vẫn chưa kết thúc. Nhưng có lẽ đặt dấu chấm cho câu chuyện. Một cái kết chẳng ra đầu vào đầu, hụt hẫng...

Đôi khi đi sâu quá, mọi thứ quá trần trụi cũng khiến nhàm chán. Đường nhiên là tác giả cũng đang nguy biện vì đôi bạn trẻ kia đã cấm là không được mang họ ra mà kể chuyện nữa. Thôi thì cho dừng ở đây, mỗi độc giả sẽ có một cảm tưởng riêng về tương lai của hai người ấy. Quang Anh sẽ được Đường Thi chấp nhận chứ? Sẽ được làm bố chứ? Sau đó thì sao? Anh ta một tay hai chèo. Lèo lái cả công ti điện ảnh lẫn Đông Bang hội? Ồ! Có lẽ là không nên thế, Đông Bang hội đã để cho cô Đất Kỉ tái thế kia rồi.

Nghe nói (tác giả thì thầm), sau khi Đường Thi lên làm thủ lĩnh, Đông Bang hội làm ăn ngày một phát đạt hơn. Thủ đoạn cũng sắc sảo hơn, các thủ thuật lách luật, các tiểu xảo lừa nhân thế đều được tân thủ lĩnh này chỉ đạo. Đến nỗi mà mấy phe phái ngầm ở xung quanh cũng phải e ngại vì cây cỏ thụ Đông Bang hội sắp sửa...”thành tinh”.

Nghe nói tiếp (tác giả đội trưởng tổ buôn), Đường Thi sau cái đêm bị Quang Anh dùng “vũ lực” đàn áp ấy, cô đã mang thai. Đông Bang hội được một phen hết hồn, họ sợ số phận của cô chủ sẽ lại đi theo vết xe đổ của bà chủ.

Kết quả là...

Đường Thi sinh khó...

Bác sĩ quyết định mổ! Khoa học ngày nay tân tiến thật.

Ngoại Truyện – Hậu Duệ.

Từ trong một gian phòng của Toà nhà Vàng, có một cậu bé chừng bốn, năm tuổi chạy ra. Cậu bé có khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trẻ con còn thơm mùi sữa, mịn màng. Đôi đồng tử sáng trong và to tròn và đen lay láy. Vừa chạy cậu vừa quay đầu lại nói lớn:

- Trừ khi bố bắt được con thì con sẽ dừng lại.

“Người bố” cũng từ trong gian phòng kia vọt ra, khuôn mặt sa sầm biểu thị sự tức giận. Quần áo trên người anh vẫn còn xộc xệch, gương mặt điển trai cau có như khi ăn ớt. Anh đuổi theo cậu bé kia và quát:

- Thằng khỉ kia, đứng lại cho bố. Bo!!!

Lại tiếp tục, từ trong gian phòng ấy, một người con gái cũng hốt hải chạy ra. Mái tóc xoăn của cô cứ bồng bênh, dập dềnh như sóng biển theo từng bước chạy. Gương mặt xinh đẹp, quyến rũ như Đất Kỉ. Đôi chân dài cứ đều đặn vận động đuổi theo hai con người kia. Và cô nói trong tiếng thở dốc:

- Hai tên khốn kia, dừng lại!

Rốt cục thì là ai đuổi ai? Và ai phải chạy ai?

Chạy đến một góc, cậu bé thở hổn hển rồi ngó đầu ra. Thấy bố mình đứng đó thì vẫy vẫy lại với vẻ kín đáo:

- Bố, con ở đây.

Người bố trông thấy con như trông thấy đồng đội, vội vội vàng vàng chạy vào chỗ nấp cùng con. Khi thấy đã an toàn, người bố mới thở phào rồi véo mũi con nói:

- Con đó, sao lại nói chuyện bố dạy con mấy cái chuyện tỏ tình ra? Bố dạy thì phải bảo với mẹ là chú Lai Hoàng dạy chứ? Thành ra giờ đây mẹ truy sát cả hai chúng ta.

Bo mặt bỗng nhiên xịu xuống:

- Vừa rồi chẳng phải cái cách mà bố dạy con không có hiệu nghiệm với mẹ hay sao? Cũng may là con chưa thử làm với bạn ấy.

- Bậy nào, bố dạy con làm như thế bao giờ? Bố nói thế này, “chỉ tấn công chứ không phòng thủ” Mà tấn công ở đây là...là...nói chung là con cứ nói thẳng lòng mình với người ta. Hiểu chưa?

- Vậy sao vừa này bố không nói thật lòng mình? Bố cứ đứng sát người mẹ, ôm mẹ, rồi dùng môi chạm vào cổ mẹ và thì thầm cái gì đó. Xong rồi đuổi con là sao?

Người bố mẩu mực tím tái mặt mày. Thật không ngờ là những gì mình làm, thằng con trai lại “ghi hình” tường tận đến như thế. Trẻ con bây giờ đúng là không thể lừa được nó cái gì.

Còn đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên người bố cảm thấy cả người bị ai đó kéo xéch lên. Vành tai cũng bị ai đó hành hạ, đau đến nổi ngoài la hét ra thì anh không biết làm gì nữa. Nhưng tiếng hét còn chưa vội cất lên thì thằng con trai bên cạnh đã hét to hơn anh:

- Á! Mẹ, con biết lỗi rồi mà.

Người mẹ hung ác liếc nhìn hai bố con, sau đó thượng cẳng tay hạ cẳng chân khiến tiếng hét của hai bố con càng thảm thương hơn. Cô ta đặc y nói:

- Hai bố con nhà các người...lập mưu đưa tôi vào tròng. Chết đi!

- Đường Thi! Anh không biết là nó lại nhìn thấy, anh thề là anh không hề cố ý...

Đường Thi cười cười nhìn điệu bộ của hai bố con. Sau đó cô thả tay ra rồi chống vào nạnh:

- Anh đấy, lần sau muốn làm gì thì tốt nhất là tránh xa cái thằng quỷ nhỏ này ra. Anh không biết nó là ai à? Là sói đội lột cừu non đấy.

Rõ ràng Bo không hề thích cái tên mới mà mẹ đặt ỉnh. Nhưng cậu cũng không dám ho he. Chỉ giả bộ cười rồi chạy đến toét miệng cười:

- Mẹ! Mẹ thương Bo nhất mà...

Quang Anh nhìn thằng con trở mặt nhanh còn hơn cả gió thì chỉ hừ lạnh một cái. Đúng là không thể nhờ cậy vào thằng tiểu tử này. Mất công dạy cho nó “thuật cua” gái – kinh nghiệm tình trường của anh suốt bao nhiêu năm qua. Sau này nhất định anh sẽ chiến tranh lạnh, không có bố bố con con gì hết.

Đồ quỷ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-co-so-em-khong>